Convenția Națională de Ficțiune Speculativă și Viitorologie

CONCURS

Lucrari selectate pentru secţiunea de

PROZA SCURTA

ROMCON

SUCEAVA-2015

Convenţia Naţională de Ficţiune Speculativă şi Viitorologie

18-20 Septembrie 2015, Observatorul astronomic -USV

CONCURS

Lucrări selectate pentru secţiunea de

PROZĂ SCURTĂ

SF&F

„Sunt propuse votului câte cinci proze scurte apărute în revistele on-line existente pe piață. Prozele scurte au fost nominalizate de redactorii șefi ai fiecărei reviste. Sunt luate în considerare prozele apărute în anul calendaristic 2014. Se afișează în ordinea sosirii. ...”

Nota: Prezenta colecţie de povestiri SF&F a fost alcătuită cu scopul de a uşura cititorilor accesul la povestirile propuse pentru concursul de Proză scurtă, desfăşurat în cadrul ROMCON.

Table Of Contents

ARGOS Magazin – redactor şef *Michael Haulică*

Observatorul, Florin Purlucă, ARGOS 6
Dincolo de orizont, Lucian-Dragoş Bogdan, ARGOS 7
Două dimensiuni, Cosmin Briciu, ARGOS 7
Gravitaţie 0.7, Aurel Cărăşel, ARGOS 8
Pe lamă de ras, Alexandru Lamba, ARGOS 9

Florin Purlucă - Observatorul

Ușa cafenelei se deschide lent și insistă cu un scârțâit strident. Atât de strident, încât se suprapune multitudinii de voci prezente în local. O matahală de aproape doi metri, care cântărește pe puțin 130 de kilograme, trece pragul. Se oprește o clipă. Ușa, lăsată slobodă, se opintește în ramă cu putere. Caută atent o masă liberă, însă fără succes. Singurul loc liber îl descoperă la masa unui bărbat sfrijit, probabil și scund, neputând să-l observe cu. Cuadratura roș-albă a feței de masă se strâmbă cumplit peste genunchii lui.

Bărbatul uriaș se apropie și, pentru a fi sigur că-i înțeles pe deplin, se apleacă și-i vorbește uscatului:

– Dacă îmi permiteți, m-aș așeza! Nu-i în niciun chip loc p’aci.

– Sigur, îi răspunde foarte surprins tipul.

Se așază greoi, frecându-și fundul mare de scaunul rigid.

“Nu-i de mirare că nu își găseste locul” se gândeste individul slab.

– Mulțumesc că m-ați primit. Am o foame de neimaginat și următorul popas
cum se cuvine nu-i decât la 100 de kilometri de aici, sau poate mai bine.

– Chiar nu este un deranj. Zi-mi te rog pe nume. Pedro! se recomandă amabil
uscatul.

– În cazul ăsta, spune încântat uriașul întinz]nd mâna imensă… Bob!

Cu o mișcare fluidă degetele lui Bob îmbracă complet mâna lui Pedro, învelind-o precum un sac. Mâneca sacoului se opintește în pumnul strâns al matahalei, cutându-se în nodurile stridente și tocite ale mâinii.

Nu-l strânge, ci doar scutură ușor mâna lui Pedro. Nu vrea să-l sperie – deși nu pare să fie speriat, dar face tot posibilul să nu se ajungă la asta. Mai toți au reacții evidente de disconfort când îl cunosc, fapt pentru care în ultima perioadă este foarte atent la detalii.

O puștoaică purtând uniforma cafenelei apare voioasă, tricoul mulat teșindu-i plăcut sânii ascunși sub un sutien din material fin. Se oferă foarte încântată să își servească noul mușteriu. Bob pare absorbit de imprimeul tocit de zecile de spălari ale tricoului. Înelege în cele din urmă că privirea-i devine evidentă și comandă: o friptură mare de porc, chiar dublă dacă servesc așa ceva aici, cu un maldăr de cartofi pai lângă. Fata pleacă, însă el o întoarce din drum pentru o completare: O bere rece!

– Bag seamă că ești după drum lung, spune zâmbind Pedro.

– Cam așa ceva, ultima oprire a fost acum șase sau chiar

șapte ore.

Se uită la ceas. Șase ore și treizeci de minute în cap. Era și timpul unei opriri!

– Călătoresc mult, continuă el. Sunt șofer pe camion.

– E bine! Am auzit că aveți leafă bună.

– Leafă avem, p′acasă nu prea stăm. Mă întorc din curse la trei săptămâni, uneori chiar și după o lună. E dificil, mai ales când ai familie. Dar nu ai încotro,

pleci și la capăt de lume, altfel riști să rabzi de foame sau să te îngropi în datorii.
Tu? Ce lucrezi?

– Momentan nimic. Am avut fel și fel de slujbe, pe salarii de mântuială. Nu am familie, așa că îmi fac veacul mai ușor. Călătoresc la fel de mult, frecventez târguri de vechituri. Am o dubiță, se întoarce spre fereastră mare și limpede, inundată de reflexiile zecilor de faruri care străbat în mare grabă autostrada învecinată. Cumpăr dintr-un loc, vând în altul. Nu mă îmbogățesc, dar îmi scot traiul. E aia albă, cu dungi maro. Chiar lângă Nissanul ăla roșu.

Bob o cercetează cu atenție și recunoaște modelul.

– Ford Camper, din 87′. Astea-s făcute pentru vacanțe, practic este o garsonieră pe roți. Cum te descurci cu încărcatul mărfii? Nu-i așa mult loc pentru depozitat.

– Absolut toată lumea, spune Pedro zâmbind, când aude de vechituri se gândește imediat la mobilă sau alte chestii imense ce trebuiesc transportate în camioane. Decorațiunile imobiliare nu sunt specialitatea mea. Cumpăr si vând cărti vechi, timbre, cărți poștale, ziare și reviste. Chestii dintr-astea, care-și găsesc cu usurință locul prin sertare sau colțuri.

Bob dă din umeri și îi zâmbește. Tocmai la asta se gândea și el. Unde naiba încap toate dulapurile ori fotoliile alea vechi. Se pare că s-a înșelat, ca mulți alții înaintea lui. Nu-i o tragedie. Nu va fi nici ultimul. Continuă să-i zâmbească individului.

– Încotro acum? reia discuția Pedro.

– Duc o încărcătură de haine, răspunde prompt uriașul. O comandă lucrată chiar de-o fabrică din orașul meu, tocmai la 1000 de kilometri. De acolo încarc niște mobilă, care tre’ să ajungă la peste alți 800 de kilometri, într-un port. Și tot așa!

– Bag de seamă că doar ce ți-ai văzut familia de curând și te

așteaptă cele trei săptămâni de drum.

– Corect. M-am cam săturat, dar n-am încotro. Fică-mea-i la liceu. Anul terminal, se pregătește de facultate. Examene, cheltuieli pentru meditații plus alte chestii de genul ăsta. Avem ceva pus deoparte pentru zile negre, dar știi cum sunt

vremurile de azi. Niciodată nu-i de-ajuns. Așa că în următorii cinci ani… slabe șanse să-mi schimb locul de muncă.

– Te cred. Adică încerc, neavând familie…

– Nu te condamn, îl liniștește Bob. Poate nici eu nu eram însurat, de n-ar fi fost o beție cruntă, cu vreo nouășpe ani în urmă. Am lăsat-o cu burta la gură pe Anda, nevastă-mea, și pe atunci erau alte vremuri. Într-un fel era ca la marketurile astea din zilele noastre, te lasă să pipăi sticla de tărie, să te îngâni cu ea, dar dacă- ți arde gâtu', tre′ să scoți banu'.

– Cam așa stătea treaba pe atunci. Cât de mult și cât de repede se schimbă lumea în care trăim, îl susține Pedro pe un ton destul de convingător.

– Dar hai să-ți spun un secret, revine Bob ignorând afirmația colegului de masă. Mă chinui atât doar cu gândul la Tania, fiică-mea, că-i un copil bun și merită. Cât despre scorpia aia de mă-sa, nici să n-aud. De fiece dată când ajung acasă, mă prăvălesc în pat de-mi torn pe gât o bere rece, uneori chiar două, ea mă freacă la cap unde-s banii și să nu mai bag în mine alcool ca răposatu' de socră- miu. C-am să crăp de-atâta băutură. Auzi tu la ea! În loc să m-aștepte cu o masă caldă și o vorbă bună. Halal muiere! Așa or fi toate după ce-s luate? Stau și mă- ntreb uneori.

– N-aș avea cum să știu eu asta, îi răspunde Pedro ușor amuzat de revolta matahalei.

– Friptura asta nu mai vine? Am senzația că trece trenu' prin marginea cafenelei. Așa-mi cântă mațele de foame! Cred că le-auzi și tu, așa-i?

– Încă nu! și râde.

Ca prin minune fata apare legănându-se cu un platou printre mese, parcă simțindu-i chinul intestinal al lui Bob, și-l servește

cu o porție strașnică de friptură și cartofi. Același tricou ademenitor îi imbracă bustul, remarcat de ambii mușterii de astă dată.

– Fata asta îi fantastică, spune zâmbind Bob, apoi brusc devine serios. Uneori mă simt vinovat când râvnesc la puștoaice de-o vârstă cu fiică-mea. Mă apucă groaza când știu că alți ochi o privesc la fel de lacomi, așa cum o fac ai mei acum.

– Ei, omule, intervine grav Pedro, mergi prea departe. Asta-i firea bărbatului. El simte nevoia să arunce un ochi ici-colo. N-ai ce să-i faci.

– O fi, da’ io tot nu-s împăcat cu gândul.

– Trece. Gândește-te că-i vine rândul să se ducă la casa ei, unde mai pui că până atunci o să-ți bată pragul încă vreo doi sau trei puștani. Ce-ai să le faci? Ai să le iei urma să vezi ce fac și unde umblă? Stai în banca ta și nu-ți mai fă gânduri. Important este să-și ducă studiile la bun sfârșit și să prindă un loc bun de muncă. Restul…

– De-ar fi așa usor de făcut! și Bob își răcorește gâtul uscat cu un val imens de bere rece.

– Hai să-ți mărturisesc si eu un secret, căci te văd om cumsecade și tare mă macină de multă vreme. Mă roade precum un vierme și-mi lasă trupul găunos pradă durerii.

Pedro se oprește, cercetând cu băgare de seamă ochii albaștri spălăciți ai uriașului, căutând parcă ceva ascuns. Acesta din urmă nu scoate niciun cuvânt, îl privește atent pe uscat, așteptând docil continuarea.

– Poate ai să mă crezi nebun, face iar o pauză, mai scurtă ce-i drept, apoi continuă: Sunt nemuritor!

Cuțitul se oprește brusc în halca suculentă de carne. Ochii lui Bob urcă lent, cautând privirea interlocutorului, iar buzele i se strâmbă într-un colț. Zâmbește, apoi se lasă pe spătarul rigid.

– Acu’ vreo douăzeci de ani era cât p’aci să devin și eu nemuritor, asta dacă nu aș fi dat peste Anda.

– Ne te înțeleg! îi spune Pedro uimit.

– Nimic mai simplu, prietene. Am făcut parte din membrii fondatori ai Chitărilor de Argint! Nu cei pe care-i știi probabil de la TV, căci doar Jim mai este activ dintre ei. Zic de formula inițială, când încă fredonam prin baruri și cluburi, mulțumiți să primim bani cât pentru o masă bună și ceva de băut.

– Te referi la formația de rock?

– Exact! Chitările de Argint, formația care la cinci ani după plecarea mea golea casele de bilete, adunând zeci de mii de dolari într-o noapte, în vreme ce eu frigeam burgeri la o cafenea non-stop. Îți imaginezi ce bucurie pe capul meu, când la finele turelor de noapte, ajuns acasă dimineața, adormeam cu fiică-mea de câteva luni în brațe, tresărind la țipetele ei disperate de fiecare dată când își scăpa biberonul. Minunat! Vreme de doi ani așa am dus-o, căci trebuia să muncim amândoi, eu și nevastă-mea. Salariul meu lunar de atunci nu era suficient cât să-i permită nevesti-mii să nu muncească.

– Și care-i legătura cu nemurirea? întreabă curios Pedro.

– Păi, este! Noi, oamenii, nu putem spera la nemurire decât în modul ăsta. Scrii o carte, devii un star rock sau de film, și lumea nu te dă uitării. Amintirea ta dăinuie pentru totdeauna în istorie. Cum ar fi de exemplu Regele, câți nu îl ascultă și astăzi ori îi poartă numele datorită unor mame ce l-au iubit îndrăcit de mult.

– Oh… asta era legătura! se luminează Pedro.

– Evident! Acum spune-mi, prietene, tu cum ai de gând să rămâi treaz o eternitate? Ai descoperit vreun document neprețuit prin perindările tale în târgurile de vechituri din țară, care pe lângă invidia muzeelor de pe tot mapamondul, îți vor umple și buzunarele cu verzișori?

– N-am să devin putred de bogat. Sunt nemuritor și nimic mai mult.

Bob îl examinează cu atenție, căutând semne care să-i scoată la iveală nebunia, semne clare care să-i demaște delirul halucinator. N-a văzut un bolnav psihic în viața lui, și nici nu se așteaptă ca, atunci când o să-l vadă, acela să se poarte, în psihoza lui, precum un câine turbat – cu limba atârnată aidoma unei cravate roșii și bărbia încununată de salivă; însă nici nu s-a

așteptat să treacă drept un om perfect sănătos, așa cum părea Pedro până acum câteva minute. Chiar înainte ca el
să-și afirme așa-zisa nemurire. Pare totuși un băiat de treabă și-o să-i acorde o
șansă, fie ea cât de mică.

– Carevasăzică ești nemuritor?

– Da! îi răspunde sec Pedro.

– La fel ca-n serialul ăla de-și retezau ăia capetele, și-o cunună de fulgere le pârleau hainele, după care deveneau mai puternici?

– Nu! Nu în felul ăla… sau cel puțin așa cred. Încă n-am tăiat capul altui nemuritor ca să-mi infirme asta.

– Deci mai sunt și alții ca tine?

– Nu pot spune cu siguranță, deși, acum aproape trei sute de ani, am avut o discuție cu un tip. L-am întâlnit la Veneția, într-un mic port. Susținea că are vreo patru sute și ceva de ani. Am vorbit preț de câteva ore, apoi ne-am despărțit. Peste încă o sută de ani am avut senzația că-l revăd într-un mic orășel din Franța. L-am urmărit, însă i-am pierdut urma în vacarmul unei piețe. De atunci nu mai știu nimic despre el, dacă o fi fost cu adevărat el…

– Știi ce-i curios în toată povestea asta? Nu înțeleg cum după atâta vreme de trai nu ai dobândit o avere imensă. Ai fi văzut atât de multe! Ai fi știut atât de multe, încât să nu mai fii nevoit acum să iei cina alături de un camionagiu într-o cafenea aglomerată, plină ochi de șoferi care poartă cămăși îmbâcsite de transpirație, deși ei își fac toaleta zilnică prin diverse bude ale localurilor de ocazie.

– Am trecut prin asta, crede-mă, dar nu ajută prea mult. Mai ales în ziua de azi
când totul este inventariat și urmărit în toate modurile posibile.

– Te referi la cărți de identitate și alte documente de genul ăsta?

– Exact! După Primul Război Mondial înregistrarea populației a devenit obligativitate în mai toate țările. Au fost și tentative timpurii, însă nu aveam probleme. Erau simple hârtii completate cu datele persoanei în cauză. Foarte simplu de falsificat. Odată cu răspândirea tehnicii fotografierii în lume, treaba s-a mai complicat. Din acel moment nu puteam să petrec

mai mult de câțiva ani la rând într-un singur loc, pentru că riscam să fiu descoperit. În plus, nu poți trece neobservat într-o loc atât timp cât toți se schimbă în jurul tău, fizic vorbind, iar tu arăți tot ca la 30 de ani, în condițiile în care ei te știu deja de 10 ani, să spunem. Cât despre partea cu vedeta, nici nu încape îndoială că aș fi fost pus la colț într-un timp foarte scurt. E mai mult decât riscant. Singura metodă este să călătoresc mai tot timpul și să fac tot posibilul să nu ies în evidență cu absolut nimic. Să exist și cam atât!

Bob îl privește cu o expresie ușor tâmpă, gândindu-se că tipul chiar e dus cu pluta. La dracu'! Ce nu ar da el să fie așa… nemuritor. Poate nemurirea constă în mintea lui alienată, nebunia bine mascată conferindu-i o lume proprie. La urma urmei, nu-i nimic rău în asta, atâta vreme cât nu vântură o sabie în vânt crezându- se Highlander. Poate e mai fericit fără pastile. La ce bun să aduci la realitatea asta de rahat o minte care trăiește într-o lume proprie, cât nu-i o amenințare pentru nimeni.

– După liniștea așternută și după felul cum mă privești, continuă Pedro, bag de seamă că nu îmi dai crezare.

– Cine dracu' te-ar crede!

– Uite! îi zice Pedro și scoate o hârtie îngălbenită din buzunar, pe care i-o

întinde uriașului. Primul meu act de identitate cu poză.

Bob apucă hârtia cartonată, o examinează cu atenție. Cândva fusese pliabilă, dar acum e lipită neglijent cu bandă adezivă, plină de murdării acumulate în zecile de ani scurși de la imprimarea ei. Pe fața externă e tipărit un vultur cu aripile deschise larg, care strânge cu sete o cunună din frunze. În centrul cununei e imprimată zvastica nazistă. Inscripția „Deutsche Reich" tronează deasupra păsării de pradă. Are lipită o poză, pe una dintre fețele interne ale documentului: imaginea unui soldat în uniformă nazistă. Nu reușește să-i distingă gradul, dar semăna izbitor cu Pedro. Numele imprimat e Karlheinz Schuber.

– Foarte impresionantă strădania ta, îi spune amuzat Bob. Dacă nu mi-ai fi mărturisit cu ce te ocupi, poate m-ai fi pus în dificultate, dar așa… L-ai fi putut găsi foarte bine prin târgurile de le frecventezi. Cât despre poză… în zilele noastre tehnologia face minuni.

– Nu credeam că ai să fii convins, însă a meritat încercarea. Mai ales la ce figură ai făcut inițial, îi spune Pedro amuzat.

– Recunosc. M-ai băgat în sperieți pentru câteva secunde. Nu vreau să te jignesc, dar te-ai gândit vreodată că ceea ce crezi tu că ești, este doar o iluzie? O scornire complexă și extrem de eronată a minții tale?

– Presupui, să înțeleg, c-aș fi nebun? Un schizofrenic nediagnosticat încă?

– Cu alte cuvinte, da. Asta am vrut să spun, îi confirmă Bob vizibil jenat.

– Am luat în calcul și posibilitatea asta, însă după câțiva ani buni, când cei din jurul tău încep să piară treptat, ți se confirmă că nu este doar o iluzie.

Camionagiul îl privește cu milă, jelindu-i condiția. Vede în ochii lui o mâhnire atât de reală, încât ai jura că omul ăsta chiar crede în iluzia sa până la moarte. La naiba! Ce are de pierdut? Camionul îl așteaptă ascultător în parcarea cafenelei. Liniștea s-a instalat treptat în sala mică, a trecut ceva timp de când s-a așezat la masă, și mulți dintre clienți au părăsit. În plus, dacă ar pleca acum, pe parcursul următoarelor ore o să audă doar radioul înfundat din cabină. O voce răgușită ar anunța, când și când, evenimentele deosebite din trafic prin stație... și cam atât! La asta se vor rezuma următoarele ore din viața lui. Deci, n-ar avea nimic de pierdut, mai ales când e vorba de-o așa poveste strașnică, fie ea și scornită de mintea unui lunatic. ȘI, cine știe, poate o să-i povestească totul Taniei. Ea este înnebunită după povestirile din revistele de ficțiune. Poate o să scrie chiar ea una! Trebuie să fie mai atent de acum la ce îi povestește Pedro. Tania va avea nevoie de cât mai multe detalii. Și fără nicio altă bere, căci alcoolul i-ar tulbura gândirea.

Chiar atunci se apropie din nou tânăra chelneriță. Își comandă o cafea mare.

– Pedro, rupe tăcerea Bob plin de interes, nu mi-ai spus când te-ai născut.

– La 1660, în ținuturile Valahiei.

– Unde naiba mai vine și asta?

– Actuala Românie.

– Există vreo șansă să fii vampir? întreabă foarte amuzat Bob. Fiică-mea cred

că ar fi extrem de încântată să audă că am întâlnit unul.

– Îți par a fi unul? îi răspunde Pedro la fel de amuzat.

– După spusele tale, acum ar trebui să ai mai bine de 350 de ani!

– 353 de ani, ca să fiu exact.

– Atunci, nu pot decât să te felicit, prietene. Arăți al dracului de bine pentru

cele trei secole și jumătate de viață. Ți-aș cere rețeta longevității tale, dar bănuiesc că nu ai habar de ea.

– Nu am reușit să deslușesc taina asta. Aș fi la fel de curios ei. ca și tine de aflarea

– Mă întreb cum ar fi posibil un asemenea caz? adaugă fascinat Bob. Care ar fi cauza unei asemenea situații.

– M-am tot gândit zeci de ani la rând și, într-un final, am ajuns la o concluzie.

– Vrei să spui totuși că știi cauza eternității tale? îl întreabă mirat camionagiul.

– Nu pot fi sigur de asta. Este doar o supoziție. Nimic confirmat încă. În primii
250 de ani de viață am avut, la intervale neregulate de timp, visuri de-a dreptul stranii și pline de mister pentru mine, la vremea aceea. Mai târziu am început să înțeleg ce visam.

– Ce anume visai?

– Bob, tu crezi că apariția noastră pe Pământ constituie un act divin? întreabă
pe un ton grav Pedro, ignorând întrebarea uriașului.

– Apariția voastră ca nemuritori ori te referi la întreaga omenire?

– În ambele cazuri!

– Păi…, se poticnește Bob și ridică din umerii uriași. Habar n-am!

– Ei bine, eu nu cred asta. Sunt prea multe la mijloc care nu se leagă. Dispariția subită a dinozaurilor, construcțiile megalitice din cele mai vechi timpuri, evoluția spontană a

umanității în ultimul secol. Bob, toate astea sunt dovada clară că am fost ajutați. Prin toate aceste mijloace ne-au fost create condițiile să ne putem dezvolta în voie. Cineva se joacă cu noi de-a divinitatea și mi-e teamă că nu-i Dumnezeul pe care îl știm noi!

– În toată nebunia asta, și te rog să mă ierți când spun așa ceva, extratereștrii
mai
lipseau.

– Ei bine, uite că nu lipsesc deloc, prietene! Asta visam eu periodic. Mă visam pe diverse nave extraterestre, supus unor examinări al naibii de chinuitoare, până și în somn, doar că eu nu aveam noțiunea lor cu sute de ani în urmă. Nu aveam la ce anume să mă raportez. Mai târziu, când omenirea i-a descoperit accidental și presa vuia de povești stranii cu răpiri și obiecte zburătoare neidentificate, toate acele lucruri m-au făcut să cred în faptul că eu sunt un Observator. O unealtă de supraveghere care era verificată periodic. Extrăgeau informațiile stocate, apoi eram eliberat după fiecare vizită.

– Asta chiar le întrece pe toate. Amice, fie ea și o poveste delirantă, e al naibii de interesantă, îi zâmbește sorbit de consistența subiectului și continuă. Sunt numai ochi și urechi!

– Cam ăsta ar fi tot misterul, în opinia mea, încheie Pedro lăsându-și toracele costeliv pe spătarul rigid al scaunului.

– Ai mai visat așa ceva recent? Adică te-au mai examinat de curând?

– Nu. De peste 85 de ani, nu! Accidental am descoperit o metodă de a-mi pierde urma.

– Să fiu al dracu', omule! Vrei să spui că tu acum, practic, ești dat în urmărire generală de-o rasă de extratereștri? Oho! Frățioare, scenariul ăsta l-ar da gata până și pe Spielberg.

Bob aproape că izbucnește în râs, într-o combinație ciudată de bucurie și uimire.

– Mda, cam așa ceva, intervine îmbufnat Pedro.

– Scuze, amice, n-am vrut să te jignesc, doar că e foarte greu de crezut!

– Cine te-ar putea acuza? Uneori nici eu nu mă cred, ascultându-mă.

– Păi, cum de ți-au pierdut urma? insistă uriașul, atras de intriga poveștii.

– Asta se întâmpla prin 1928, în Rusia, când l-am cunoscut pe admirabilul profesor Alexandr Bogdanov. Defapt, ne-am cunoscut prin 1925, când a fondat Institutul de Transfuzii din Moscova. Profesorul era obsedat de mitul tinereții

veșnice șI, după ce am devenit buni prieteni, i-am împărtășit secretul meu. Aproape că a înnebunit de grija mea când i-am povestit. Credea că o luasem razna, dar după câteva teste de laborator situația s-a schimbat radical. După insistențele sale, vreme de mai bine de șase luni, m-am învoit să accept în secret o transfuzie, sperând astfel că sângele meu îi va stopa procesul firesc de îmbătrânire. În urma transfuziei, Bogdanov s-a ales cu o moarte subită, iar eu, cu o modalitate accidental descoperită de a-mi pierde urma.

– Practic, vreme de mai bine de 80 de ani ei ți-au pierdut urma?

– Exact. Și pentru a-mi menține poziția în favoarea mea, odată la doi ani fac o transfuzie substanțială de sânge.

– Cum ți s-a confirmat că asta este cauza și nu alta?

– Înainte de transfuzie aveam visurile acelea în fiecare an. După aceea, vreme de trei ani, nu am mai avut niciun vis, apoi au reapărut. La fel de des și la fel de chinuitoare. În 1935 am făcut o a doua transfuzie și bănuiala mea s-a confirmat: visurile au dispărut din nou. Din 1937 până în prezent, la fiecare 2 ani mă îngrijesc să fac câte una.

– Nu înțeleg totuși, cum doar cu ajutorul sângelui te pot localiza?

– Nu știu cu exactitate, bănuiesc însă că sângele produs de organismul meu conține o substanță, necunoscută încă omenirii, care acționează drept agent de reper. Transfuziile, cel mai probabil, reduc considerabil cantitatea acelei substanțe, detectarea mea fiind astfel imposibilă. Imaginează-ți zece proprietari de mașini. Toți se întâlnesc în parcarea unui motel. Toate roșii, toate aceeași marcă, același model, același an de fabricație. Cum pot distinge ei care-i proprietatea fiecăruia? Excluzând interioarele, în care ar descoperi diversele obiecte

personale, căci ar crea o învălmășeală de nedescris să verifice fiecare mașină în parte, și asta ar ridica semene de întrebare – mai ales când e musai să fii discret.

– Singura modalitate ar fi plăcuțele de înmatriculare, afirmă ușor nesigur Bob.

– Corect! Astfel, fiecare va merge țintă la vehiculul personal. Cred că același principiu se aplică și în cazul meu. Acum ei urmăresc un automobil de culoare neagră, să presupunem prin absurd, al cărui număr de înmatriculare l-au pierdut.

Puțin probabil să-l descopere în marea asta globală de mașini negre, până când nu vor redobândi numărul.

– Chiar poti fi sigur, fără nici cea mai mica urmă de îndoială, că transfuziile
sunt cele care te-au scapat?

– Sunt foarte sigur de asta. Alte măsuri nu am luat. Aceasta a fost singura. Și-
n plus, după 85 de ani în care existența nu mi-a fost tulburată, cred că-i evident.

– Atunci, este foarte bine!

– În ce sens spui asta?

Pedro nu primește însă un răspuns la nedumerirea sa.

Bob tresare într-un mod ciudat, aproape comițial, apoi se ridică lent și, fără un efort vizibil, îndepărtează scaunul. Mult prea ușor parcă, chiar și pentru dimensiunea lui. Face câțiva pași în spate, ridică brațul drept, palma uriașă a camionagiului fiind îndreptată către vânătorul de antichități.

O brățară cu formă stranie, care-i lăsase lui Pedro falsa impresie că ar fi un orologiu, se deschide precum o antenă de satelit, micile plăci metalice erecte șerpuind în lanț. Unde stranii pornesc într-un declin ușor, tulburând ordinea firească a lucrurilor. În clipa când multiplele unde se înfrățesc, la aproape jumătate de metru depărtare de sursa lor, un scrâșnet electric vibrează amenințător în urechile puținilor oameni rămași în cafenea. Se pornesc neiertătoare spre Pedro, într-un vârtej continuu, cuprinzându-l fără scăpare. Omul zace acum într-o sferă semitransparentă, levitând, pesemne supus forțelor necunoscute generate de strania armă făurită la mii de ani-lumină depărtare, în galaxii spre care mintea omului nici nu visează să cugete.

Ochii lui Bob nu mai sunt azurii, lucesc sticlos, cuprinși de

un alb deplin. Uriașul, cu o atingere delicată peste suprafața brățării, rupe legătura cu sfera. Temnița semitransparentă plutește acum nestingerită, independentă de mâna camionagiului, care pornește agale spre ieșire. Sfera se urnește în urma lui, la doar câteva clipe, mistuind totul în calea ei.

Masa din lemn de fag, bine întărită cu traverse ascunse din fier – meșterită spre a face față cu succes uzurii zilnice, se dezintegrează cu o lejeritate ieșită din

comun. Cenușă și fum negru și dens, doar asta mai rămâne în urma celulei extraterestre. Când geamul ferestrei panoramice se lipește de suprafața semitransparentă a sferei, locul de joncțiune se înroșește, așa cum sticla în lucru prinde culoarea vie a focului, în cuptoarele maeștrilor sticlari. Preț de câteva secunde pare o piedică în fața structurii amorfe, izbucnind apoi în sute de fărâme tăioase.

În traiectoria lor neiertătoare, cioburile se izbesc violent de modestul decor al localului. Spre marele lor ghinion, puținii clienți întârziațI, ori abia sosiți în incinta cafenelei, devin ținte vii.

Cea mai apropiată masă de fereastra imensă, care s-a dovedit în atâtea rânduri un adevărat deliciu, prin jocul plăcut de lumini al peisajului oferit ocupanților ei nocturni, devine acum o capcană a morții.

Gustând bucuria unei cafele amărui, un cuplu de tineri își povestește aventura plimbării lor nocturne. Bluza fetei, de-un alb imaculat cu puține clipe în urmă, este acum străpunsă de o sumedenie de cioburi, fiecare dintre ele înfipte adânc în carnea fragedă a tinerei. Textura fină a bluzei, cutată potrivnic sub presiunea fărâmelor tăioase de sticlă, vopsită pe-alocuri cu un roșu-aprins – plăcuta culoare a florilor de mac – îi conferă trupului un aspect grotesc. Printre firele bogate și aurii ce-i împodobesc scalpul, răzbesc ici-colo câteva cioburi mai lungi, înfipte și ele adânc în ceafa fetei. Fața ascunsă a tinerei zace inertă, lipită de masă. Înaintea mesei se zbate, prăvălit pe pardoseală, iubitul său, chinuit de câteva răni superficiale, căci trupul fetei a servit drept scut, protejându-l de ploaia de cioburi.

Nu departe de masa celor doi, cu un tricou spălăcit, dar plăcut mulat peste bustul aproape perfect sculptat de natură, stă rezemată de perete tânăra chelneriță. Cel puțin așa lasă de înțeles la prima vedere, doar că, după felul cum îi atârnă mâinile nemișcate pe lângă corp și după poziția evident

incomodă a capului, adevărul este cu totul diferit de ceea ce pare a fi un atac de panică. Gâtul fin, îmbrăcat de pielea juvenilă, este fixat cu precizie de un ciob uriaș, a cărui margine abia dacă scânteiază în lumina difuză a neoanelor. Un firișor subtil de sânge se prelinge spre gulerul tricoului, chiar din baza rănii, pierzându-și urma sub bumbacul împănat de zeci de țăndări lucitoare.

Bob se oprește în parcarea cafenelei și acționează din nou brățara. O voce metalică se aude, vibrând la intervale neregulate.

– Comunică status, Vânătorule!

– Țintă reținută, răspunde Bob pe un ton sigur. Aștept noi directive, Operatorule!

– Propulsează sfera până în termosfera planetei, revine glasul metalic. De acolo va fi preluată de o patrulă.

– Recepționat!

Uriașul își verifică iar brățara și, după câteva combinații rapide de taste, un suflu impresionant spulberă praful cenușiu. Nori de diferite mărimi se înfiripă în toate direcțiile, iar sfera dispare în abisul văzduhului întunecat.

Bob se apropie de camion, pregătit să urce scara încorporată de la baza portierei.

Vocea metalică revine:

– Un alt Observator pierdut a fost reperat în Italia. Îl căutăm de peste 150 de ani. Vânătorule, Comitatul este dispus să plătească îndestulat pentru el.

Operatorul se oprește, așteptând parcă un răspuns.

– Consideră treaba ca și rezolvată. Ține-mă la curent cu poziția lui, gazda actuală mă mai poate purta câteva săptămâni bune fără avarii semnificative.

Vânătorul se lasă înghițit de metalul ușii, apoi pornește motorul monstrului mecanic și astfel, la fel cum venise, se pierde în beznă.

orizont

Sunt nemuritor.

Păşesc de la o stea la alta aşa cum un om obişnuit păşeşte dintr-o cameră în cea alăturată. Iar în timp ce eu fac un pas, pentru omul obişnuit trec zeci de ani în

care a păşit, zi de zi, între limitele lumii sale.

Universul mi s-a deschis şi am ajuns dincolo de orizont, într-un prezent perpetuu interzis muritorilor de rând. Dincolo de orizont nu mai există timp sau spaţiu. Universul îmi aparţine.

Sunt nemuritor.

Şi nu sunt singurul.

* * *

În proiect am fost implicaţi şaisprezece. Nu mai ştiu cine s-a gândit prima dată la asta – memoria nu devine infailibilă odată cu nemurirea. Cred că a fost Chiara, sau poate Tristan. De fapt, nu contează. Unul dintre noi a venit cu ideea de a încerca să depăşim viteza luminii. Pentru şaisprezece tineri – dintre care cel mai vârstnic nu împlinise încă douăzeci şi unu de ani – faptul că Einstein postulase altceva nu reprezenta mai mult decât o informaţie ca oricare alta, cu o valabilitate limitată. Vremurile se schimbaseră, ca atare şi legile fizicii puteau fi abordate altfel.

Fireşte că, atunci când am trecut de la idee la aplicarea ei, ne-am izbit de consecinţele lui *E=mc2.*Creşterea continuă a vitezei ar fi dus la o creştere exponenţială a masei, tinzând asimptotic spre infinit. Varianta logică a fost să abordăm depăşirea vitezei luminii în salturi. Dar salturile presupun un transfer brusc de energie din exterior.

Iarăşi a fost cineva dintre noi – oare Kyuzo? – care s-a gândit la găurile negre care nu sunt chiar aşa de negre. Anumite particule reuşesc să evadeze din ele, contrar tuturor concepţiilor relativiste. Dar mecanica cuantică susţine că, pentru o perioadă de timp infinitezimal de scurtă, o anumită particulă poate „împrumuta” energie din afara unui sistem închis pentru a evada din acel sistem. Desigur, teoria se aplică doar uneia dintre traiectoriile de probabilitate accesibile acelei particule.

Aveam teoria. Nu ne mai rămânea decât să o punem în practică. În acest punct ne-am împotmolit şi am cedat, unul câte unul. Teoria arăta frumos, dar practica demonstra că era imposibil ca, pe durata vieţii unui om, una dintre nenumăratele traiectorii de probabilitate ale unei particule să poată împrumuta energie din afara unui sistem închis pentru a se transfera într-o poziţie exterioară sistemului.

Eram cu toţii fizicieni străluciţi, dar asta nu ajungea. Cel puţin, nu pentru cincisprezece dintre noi.

Însă Ingeborg era altfel. Mintea ei părea a fi din altă lume, capabilă să abstractizeze concepte acolo unde pentru un om obişnuit era teritoriu interzis, iar un geniu doar bâjbâia. Rotiţele s-au învârtit în mintea ei supraumană şi, după aproape doi ani, au creionat modelul ale cărui principii permiteau atingerea rezultatului dorit. Ca sursă pentru energia de împrumut s-a gândit la giganta roşie Betelgeuse, în apropierea căreia se afla colonia ştiinţifică în care locuiam. A proiectat cu ajutorul nostru două acceleratoare între care să-şi transfere particulele rezultate din descompunerea corpului: unul în interiorul coloniei, celălalt la vreo 400.000 de kilometri distanţă, în spaţiu. Apoi a pus la punct sistemul de împrumut nu doar pentru o singură particulă, ci pentru particulele care formează întregul corp uman. Dificultatea problemei sporea în acest fel, deoarece mai apărea o necesitate de luat în calcul: după folosirea energiei de împrumut, traiectoriile de probabilitate ale tuturor particulelor trebuiau să se reîntâlnească în configuraţia iniţială.

Din păcate, cu toată inteligenţa ei fenomenală, Ingeborg nu s-a gândit şi la acest amănunt.

* * *

Ingeborg a dobândit un alt fel de nemurire. După ce, preţ de o fracţiune de secundă, particulele s-au reasamblat în Ingeborg, ele şi-au continuat cursa pe traiectoriile de probabilitate. Cea mai mare parte a atomilor care formau trupul ei s-au răspândit în spaţiul imens din jurul stelei Betelgeuse. Un mic nucleu a rămas captiv în acceleratorul spaţial şi nu ştiu dacă el este suportul pentru conştiinţa încă vie, în contact cu lumea noastră materială, sau dacă acea conştiinţă captivă în universul nostru este suportul particulelor care-i formaseră trupul. Ahmed

consideră un lucru firesc existenţa conştiinţei lui Inge fără un trup uman, spunând că sufletele noastre se întorc la Allah după moarte. Dar Ahmed vede în orice un exemplu al lucrării divine.

Cred că Rajiv a fost cel care a dat explicaţia mai raţională: după ce, pentru o fracţiune de secundă, o particulă a ajuns pe o traiectorie de probabilitate exterioară sistemului cu ajutorul energiei împrumutate, ea va fi atrasă înapoi pe o traiectorie de probabilitate situată în sistem. Prin analogie, Rajiv – dacă despre el o fi vorba

– a emis ipoteza că traiectoriile de probabilitate ale particulelor care fuseseră trupului lui Ingeborg vor avea tendinţa să revină la starea iniţială, iar această structură care caută să se rearanjeze a rămas suport al conştiinţei. Da, acum cred că el a fost, pentru că a făcut şi un joc de cuvinte:

— Ingeborg se caută pe sine.

Ştiu că ne-am amuzat de dublul sens al exprimării, care trimitea şi la budismul căruia îi aparţine Rajiv. Ipoteza este interesantă şi sper, pentru Ingeborg, că este corectă. Sunt curios numai dacă „reasamblarea” ei în interiorul acceleratorului spaţial se va produce înainte ca mintea să i se alieneze complet.

Chiar şi înainte de accident Ingeborg trăia în sfere înalte, printre abstracţiuni. Noua ei stare o obligă să trăiască doar la nivel mental, abstractizând până la infinit. Asta a afectat şi mai mult relaţia ei cu lumea materială, iar în ziua de azi e tot mai dificil să-i captezi atenţia şi să porţi cu ea o discuţie coerentă, care să nu se oprească brusc printr-o cufundare a ei în studiul unei noi teorii.

Imediat după accident nu a fost aşa. Odată cu depăşirea groazei trăite când am văzut rezultatul experimentului, am început să ne amuzăm într-un mod macabru comentând că Ingeborg nici nu sesizase că nu mai avea trup. Nu eram departe de adevăr – pentru ea ar fi fost mai tragic să-şi păstreze corpul şi să-şi piardă conştiinţa. Oricum, prima ei reacţie nu a avut legătură cu pierderea corpului fizic, ci cu eroarea comisă în experiment. Îmi amintesc şi acum şocul pe care l-am avut când i-am auzit vocea în mintea mea, explicându-mi ce greşise şi cum trebuia procedat pentru a împiedica producerea unui alt accident. Eliberată de condiţionările trupului, mintea ei a putut să-şi dezinhibe o serie de funcţii, printre care se numără şi telepatia. Nu mi-a vorbit doar mie, ci şi celorlalţi. Ciudat: nu consider că mi-a transmis un gând, ci că mi-a vorbit. E interesant că, în mintea mea, vocea pe care o auzeam suna ca

vocea ei încă dinainte să ştiu că ea îmi vorbea. Sau poate că nu mai ţin minte exact acele prime clipe şi, ulterior, am extins asocierea dintre gândurile recepţionate şi vocea ei.

Nu mai contează. Important este că am abordat subiectul în noua manieră sugerată de ea.

Din acel moment am fost liberi să mergem unde doream în Univers.

* * *

Ideea lui Ingeborg era în acelaşi timp simplă şi revoluţionară, dar a necesitat încă trei ani de muncă susţinută pentru a fi pusă în aplicare. Practic, conform noului model, particulele în care se descompunea corpul omenesc nu mai părăseau acceleratorul din colonie. Acestea urmau să fie excitate prin intermediul unui şoc aplicat cu suficientă energie, ceea ce ducea la apariţia unor particule corespondente de antimaterie. Prima dificultate a constituit-o prelungirea duratei de viaţă a acestora dincolo de pragul unor fracţiuni de secundă şi, paradoxal, abia când am renunţat să ne batem capul cu asta şi am trecut la rezolvarea celorlalte aspecte ale modelului ne-am trezit că am găsit şi soluţia.

Odată aruncate în spaţiu cu ajutorul energiei de împrumut, antiparticulele se dezintegrau imediat în contact cu materia din jur, dar Ingeborg ne-a atras atenţia că în câmpul magnetic al planetei pe care se află colonia noastră există o centură de antiparticule. Au urmat o serie de modele experimentale, care ne-au permis în cele din urmă protejarea antiparticulelor într-un câmp magnetic care împiedica dezintegrarea lor. Astfel, prin expulzarea antimateriei din accelerator către un câmp magnetic, am reuşit să rezolvăm şi problema efemerităţii acesteia în prezenţa materiei.

Partea bună a acestui lucru a fost că n-a mai trebuit să sacrificăm niciun om până am reuşit să creăm modelul în care antiparticulele îşi regrupează traiectoriile de probabilitate ca să recreeze corpul iniţial. Particulele rămâneau în accelerator, cu posibilitatea de a fi regrupate oricând sub forma corpului fizic, în timp ce călătoria o efectuau antiparticulele, cu alte cuvinte „anti-corpul“. Deşi aparent nu exista niciun risc pentru corp, ne-am temut că teoria şi practica nu vor coincide, aşa încât doar Serghei a avut curajul să se ofere drept cobai. El a jurat că, dacă avea să rămână în viaţă şi nu împărtăşea soarta lui Ingeborg, avea să călătorească până la capătul universului.

După o serie de testări soldate cu eşecuri, anti-corpul său s-a materializat pentru prima dată în câmpul magnetic din apropierea acceleratorului de particule spaţial. În mod surprinzător, conştiinţa se pare că nu face diferenţa dintre un corp şi un anti-corp, iar proiecţia spaţială a lui Serghei acţiona ca şi cum ar fi fost el însuşi. Colegul nostru ne-a adresat un salut cosmic însoţit de o urare de bun rămas, apoi a dispărut, pornind în călătoria sa către capătul universului.

Încă mi se pare ciudat să ştiu că particulele care au format trupul său gonesc nebune alături de ale mele în accelerator, în timp ce conştiinţele noastre călăresc anti-corpuri aflate la milioane de ani-lumină distanţă şi care, probabil, nu se vor mai întâlni niciodată.

* * *

Senzaţia pe care am încercat-o când trupul meu a fost descompus în particulele elementare a fost că aş fi aţipit preţ de câteva fracţiuni de secundă. Imediat după aceea mi-am revenit şi am avut în faţa ochilor un lucru din categoria „să vezi asta şi apoi poţi muri“: Betelgeuse, mare şi roşie, înconjurată de pânza întunecată a cerului înţepată de milioane de stele. Doar două planete erau vizibile pentru ochii mei de antimaterie, una dintre ele fiind cea pe care funcţiona colonia.

Era oarecum surprinzător să constat că nu aveam nevoie să respir şi că nu mă sufocam. În mod paradoxal, singura care şi-a păstrat conştiinţa legată de trupul real – sau de particulele împrăştiate care-l formaseră – era Ingeborg. Pentru restul, conştiinţa anima un spectru de antimaterie suspendat într-un câmp magnetic, cu aceleaşi necesităţi fiziologice ca o proiecţie virtuală. Acest aspect ne proteja de orice risc pe care îl presupuneau călătoriile spaţiale „în orb“. Puteam alege orice punct din univers în care să ne transferăm, dar nu aveam de unde să ştim ce conţinea acel loc – putea fi vid, o planetă, un câmp de asteroizi, o stea, o protostea, sau orice altceva. Deoarece proporţia dintre eter şi corpurile materiale sau gazoase era net în favoarea celui dintâi, probabilitatea cea mai mare era de a nimeri în spaţiul cosmic. Dar am păţit şi eu să contemplu miezul magmatic al unei planete şi, după ce am trecut prin uluire şi panică, a fost plăcut să am răgazul să calculez noua destinaţie de teleportare care să-mi permită să ajung la suprafaţa planetei.

Desigur, în condiţiile acestea nu era relevant ce tip de atmosferă avea o planetă şi ce gen de viaţă putea să susţină.

Putem supavieţui în orice fel de mediu, deoarece anti-corpul nostru nu posedă viaţă în adevăratul sens al cuvântului şi, ca atare, nu e afectat de niciun mediu.

Este interesant ce aplicaţii poate da un om unui asemenea corp. Kyuzo a concluzionat că nu are sens să apeleze la anti-corp, câtă vreme particulele care gonesc libere prin accelerator, purtând ceea ce fusese fostul să corp îi oferă cadrul ideal pentru a experimenta adevăratul zazen.

— Vedeţi voi – ne-a explicat – zazenul este asemuit cu un coşciug. Când eşti în zazen, nu mai există nimic, nici la nivel de acţiune, nici de gând. Lipsa corpului fizic îmi poate oferi eliberarea de iluzia materială, eliminând astfel un agent perturbator.

— Asta face şi moartea, îi atrăsese atenţia Ahmed.

— În moarte, conştiinţa trece în alt plan. În zazen, conştiinţa rămâne şi dispar iluziile.

Au fost ultimele cuvinte/gânduri auzite de la Kyuzo. Spre deosebire de Ingeborg, el nu a mai comunicat cu noi ulterior. N-am fost niciodată atras de experienţele acestea mistico-spirituale, dar nu toţi colegii mei savanţi sunt aşa. Alegerea lui Kyuzo, deşi absurdă după standardele mele, este mult mai inofensivă decât ceea ce au încercat alţii, profitând de eliminarea oricăror limitări.

* * *

Patricia, Tristan şi MacPhearson au ales statutul de zei. O fiinţă care nu este din carne şi oase, nu mănâncă, nu doarme şi nu poate fi ucisă reprezintă o apariţie menită să stârnească interesul. Sau să şocheze. Sau chiar să înspăimânte.

Depinde de nivelul civilizaţiei care te vede.

Iniţial, intenţiile celor trei au fost onorabile. Cu un univers atât de vast în care un sigur pas te poartă dincolo de orizont, descoperirea planetelor populate cu viaţă inteligentă a devenit o chestiune de zile. Şi, ţinând cont de lipsa limitărilor fizice, au fost eliminate orice bariere legate de mediu, de viaţă, cultură sau formă. În plus, timpul infinit pus la dispoziţie permitea învăţarea orcărui mod de comunicare, oricât de străin ar fi părut iniţial.

Patricia, Tristan şi MacPhearson au profitat de asta pentru a-

şi transmite cunoştinţele civilizaţiilor cu care au intrat în contact şi care se aflau la zeci de ani- lumină de spaţiul colonizat de om. Primele acţiuni au fost pline de bunăvoinţă: avertizarea unui trib în legătură cu acţiunile rivalilor săi, prevenirea unui popor în legătură cu activităţile tectonice catastrofale depistate printr-o simplă scufundare în manta, ajutorul dat unui savant pentru realizarea unei descoperiri la care lucrase întreaga sa viaţă. Uneori au fost implicate şi aspecte mai banale, cum ar fi sfaturi

politice, economice sau referitoare la filosofia vieţii. Chiar dacă suntem savanţi, nu trăim doar în sfere înalte, rupţi de realitatea cotidiană, cum cred oamenii.

În afară de Ingeborg, bineînţeles.

Principiul relativităţii a avut avantaje şi dezavantaje în această problemă. Avantajul major a fost acela al posibilităţii de a vizita nenumărate lumi de la o oră sau o zi la alta, permiţând cât mai multor civilizaţii să beneficieze de ajutor.

Principalul dezavantaj l-a constituit un aspect pe care n-am reuşit să-l înţelegem pe deplin şi, ca atare, n-am putut descoperi cum să-l controlăm. Accelerarea către viteza luminii duce la o trecere diferită a timpului pentru călător faţă de punctul de plecare. Dacă pentru cel dintâi timpul trece normal, pentru cei din punctul de plecare el se va scurge mult mai repede. Sau invers, depinde de sistemul de referinţă ales. Cu alte cuvinte, un călător care ar accelera către viteza luminii şi apoi ar reveni în punctul de plecare ar constata că, acolo unde pentru el s-au scurs câteva ore sau zile, pentru cei de lângă care a plecat s-au scurs ani întregi de viaţă.

Metoda folosită de noi presupunea atingerea sau depăşirea vitezei luminii prin salturi. Am fost curioşi dacă, în aceste condiţii, se mai aplica relativitatea timpului. Hadiya a sugerat că, fiind vorba de o călătorie instantanee dintr-un loc în altul, principiile relativităţii nu-şi mai au locul. Ambele teorii aveau argumente pro şi contra, la fel cum avea şi catalogarea luminii în undă sau corpuscul. Şi, la fel ca în cazul acesteia, s-a dovedit că se aplică ambele, în funcţie de context.

Un context pe care încă n-am reuşit să-l descifrăm, dar care a influenţat decisiv acţiunile Patriciei, a lui Tristan şi a lui MacPhearson. Uneori, un circuit de o zi prin lumile pe care le ajutau îi aducea în locul de plecare după scurgerea aceluiaşi interval de timp ca acela cronometrat de ei. Alteori îi arunca la zeci de ani în viitor. Iar asta le-a permis să observe că aceia pe

care-i ajutaseră creaseră legende despre ei, pe care reapariţia lor le întărea. Au început să fie adoraţi de grupuri care-şi transmiteau credinţele şi ritualurile urmaşilor lor, dând naştere unor culte şi credinţe care – bazându-se pe cunoştinţele primite de la cei trei – le-au permis să capete putere în societăţile lor.

> Se spune că puterea corupe, iar puterea absolută corupe în mod absolut.

Patricia a rezistat cel mai mult tentaţiei de a poza în zeiţă, dar Tristan şi MacPhearson au căzut rapid în plasă, mai ales când au văzut că au adunat o serie de adepte care-i adorau şi erau dornice să le satisfacă orice pofte. Îi înţeleg. Arătaţi- mi un singur bărbat capabil să reziste unei asemenea ispite şi vă voi râde în nas.

Patricia a fost mai echilibrată. În cazul ei, renunţarea la ajutorul dezinteresat şi acceptarea poziţiei atotputernice a durat mai mult. Dar, pentru nişte oameni care au eternitatea la dispoziţie, conceptul de trecere a timpului iese din canoanele rigide. Rămâne faptul în sine, iar acesta este că şi Patricia a cedat tentaţiei de a fi divinizată.

Nici asta n-a fost un lucru rău la început. Chiar dacă au acceptat statutul de zei – cu avantajele pe care acesta le aducea – cei trei şi-au continuat munca civilizatoare cu aceeaşi abnegaţie. O continuă şi acum, doar că ponturile economice, politice sau ştiinţifice sunt oferite cu parcimonie unor grupuri atent selectate şi contra unor favoruri consistente.

Nu că o formă imaterală ar avea ce face cu bunuri materiale şi cu servicii, dar – după cum mi-a explicat MacPhearson la un moment dat – plăcerea de a vedea cum cineva se străduieşte din răsputeri să realizeze ceea ce-i ceri reprezintă o satisfacţie pe măsură.

— Este doar o hrană a egoului, i-am atras atenţia.

— Probabil, a admis el. Dar îţi dă un sentiment de împlinire greu de egalat de altceva.

Am bănuit de atunci că acest sentiment va cere, în timp, eforturi tot mai mari pentru a deveni satisfăcător. Din păcate, am avut dreptate. Ultima oară când i-am văzut pe cei trei, am simţit un sentiment de greaţă.

Patricia devenise un adevărat zbir în conducerea unor societăţi construite pe principii strâmbe, în care opulenţa şi megalomania nu puteau duce decât la ruină. Orice artist care nu o slăvea în câmpul său de activitate era repudiat sau executat în chinuri groaznice, pentru a da exemplu. Extravaganţa vestimentară şi arhitecturală secătuia resursele oricărei populaţii şi, odată ce aceasta sucomba, capricioasa zeiţă alegea alta, căreia îi oferea în schimb firimituri din ştiinţa sa.

Tristan s-a lăsat sedus de nurii femeilor din rasele întâlnite şi mintea sa a devenit atât de perversă, încât a ajuns să aprecieze chiar şi spectacolele erotice oferite de civilizaţii care nu aveau în comun cu omenirea decât prezenţa inteligenţei. Se pare că mintea sa vastă de savant a devenit capabilă să înlocuiască formulele abstracte complicate cu înţelegerea mecanismelor sexuale ale oricărei rase, atât din punct de vedere fizic, cât şi al senzaţiilor provocate. Zilinc este înconjurat de orgii care întrec orice închipuire a unui om normal, iar mintea sa perversă imaginează noi şi noi moduri de împerechere care încalcă principiile bunei-cuviinţe în raport cu standardele oricărei rase din univers. Dar, pentru un zeu atotputernic, nu contează dacă subiecţii nu supravieţuiresc ideilor create de imaginaţia sa bolnavă.

MacPhearson s-a lăsat şi el sedus de sexualitate pentru o vreme, dar el este o fire mai practică. Cu timpul, privirea unor trupuri care se excită a încetat să-l mai atragă. Pasionat de jocuri de strategie, a devenit obsedat de abilitatea de a conduce armate reale pe planete întregi. Corectitudinea sa proverbială în rândul savanţilor s-a făcut simţită şi aici, dar mă tem că – în loc să îmblânzească lucrurile – a dat naştere unor scenarii şi mai groteşti. Departe de a ajuta un singur popor să devină conducătorul unei planete, el a sprijinit în mod echilibrat diferitele popoare să câştige o luptă sau alta, extinzându-şi imperiile sau pierzând posesiuni. Acum ajuta ascensiunea unei naţiuni, pentru ca mai încolo să orchestreze o revoltă, să favorizeze fărâmiţarea imperiului şi să permită invazia unor triburi externe. Apoi consolida o nouă stare de lucruri, pe care o dărâma după o vreme. N-am avut timp
să-i urmăresc în detaliu acţiunile, dar câteva indicii m-au făcut să bănuiesc că MacPhearson încerca să recreeze pe planetele administrate de el diverse episoade din istoria pre-Spaţială a Pământului. Un fel de „cum a fost“ combinat cu „ce-ar fi fost dacă“.

Dezgustător, după mine. Nu înţeleg cum o minte de savant se poate perverti într-atât încât să decadă la stadiul unui vicios

incult. Dar, cum spune o vorbă, inteligenţa şi prostia merg mână în mână. Dincolo de sentimentul pe care-l am faţă de acţiunile lor, îmi pare rău şi de abilităţile pierdute ale minţilor lor strălucite.

Din fericire, nu toţi s-au coborât la aşa ceva.

* * *

Hadiya este un cotraexemplu pentru acţiunile celor trei. Nu numai că nu s-a

complăcut într-un statut de superioritate faţă de civilizaţii mai puţin evoluate, dar a căutat semne ale civilizaţiilor mai avansate. Multă vreme, acţiunea a fost sursa unor frustrări din partea ei şi a unor dispute din partea celor care am rămas asociaţi procesului ştiinţific.

Existau trei ipoteze fundamentale legate de acest gen de civilizaţii. Prima susţinea că nu există o civlizaţie mai avansată decât noi în univers. Hadiya ne-a atenţionat că principiul egocentric a fost un element definitoriu şi o frână a dezvoltării ştiinţelor – în special a astronomiei – de-a lungul îndelungatei istorii a omenirii şi că nu există niciun argument valabil care să susţină o asemenea posibilitate. Dacă nu mă înşel, Rajiv a fost cel care i-a replicat că, în mod evident, orice rasă inteligentă din univers poate considera ilogic ca ea să fie cea mai avansată, dar una dintre ele chiar trebuie să îndeplinească această condiţie. La rândul meu i-am atras atenţia lui Rajiv că orice ciclul de viaţă al unei civilizaţii urmează o parabolă, cu o perioadă de creştere urmată de una de declin. Prin urmare, ipoteza unei – sau unor – civilizaţii avansate în sensul absolut al conceptului poate fi o pistă falsă. De-a lungul istoriei universului, diferite rase şi- ar fi putut ceda una alteia acest loc şi noi, în acest moment, am putea ocupa poziţia de vârf.

A doua ipoteză împăca nemulţumirile generate de teoria egocentrică, în sensul că admitea existenţa unor civilizaţii mai avansate ca a noastră, dar localizate la o distanţă prea mare pentru a ne fi întâlnit până acum – de ordinul sutelor de mii de ani-lumină. Chang Li a observat, în mod corect, că dacă noi am descoperit posibilitatea călătoriei instantanee în univers, o civilizaţie mai avansată ar fi trebuit să posede deja această tehnologie – chiar mult îmbunătăţită – ceea ce i-ar fi permis să ne întâlnească. Aici discuţiile au divagat în mai multe direcţii. În primul rând, Escobar a subliniat că superioritatea unei civilizaţii în faţa alteia nu implica un nivel superior în orice domeniu, aducând ca argument numeroase civilizaţii de pe Pământul pre-Spaţial care erau mult mai avansate în unele domenii decât cuceritorii lor, dar complet inferioare într-o

sumedenie de privinţe care s-au dovedit cruciale. Prin urmare, era posibil ca această performanţă tehnologică realizată de noi să fie un miracol la scara întregului univers. În al doilea rând, vastitatea universului nu facilita deloc întâlnirea a două civilizaţii îndepărtate – în cazul Patriciei, al lui Tristan şi al lui MacPhearson era vorba despre civilizaţii aflate la doar câteva zeci de ani-lumină unele de altele. Această versiune a fost contrazisă de dedicatul nostru tehnician, Jane, care a argumentat că există o

sumedenie de semne după care o civilizaţie avansată şi-ar putea da seama ce regiune a spaţiului prezintă anomalii în ceea ce priveşte emisiile, restrângând astfel aria de căutare. Hadiya ne-a atenţionat din nou asupra faptului că porneam de la prezumţia că eram atât de importanţi încât să suscităm interesul altei civilizaţii, deşi s-a dovedit ulterior că nu a neglijat observaţia făcută de Jane. Ahmed a dus discuţia în derizoriu, anunţând că Allah ni i-ar putea scoate în cale pe Serghei şi pe Elena, ca să ne facem o părere despre cât de mult înseamnă paşii noştri de furnică în raport cu imensitatea universului.

A treia ipoteză deriva din discuţiile purtate pe marginea celei de-a doua, anume că nu stârneam niciun interes pentru civilizaţiile avansate, iar acestea erau organizate pe principii atât de străine nouă încât nu le puteam recunoaşte. Deşi părea că o satisface pe Hadiya în ceea ce priveşte egocentrismul, teoria avea darul de a-i crea cele mai mari frustrări. Una este să ştii că nu există o civilizaţie mai avansată sau că ea e prea departe ca s-o întâlneşti şi alta e să accepţi că se află sub nasul tău, dar nu te bagă în seamă.

Dar cele spuse de Jane au rodit în mintea Hadiyei şi femeia a pornit într-o călătorie prin univers după un algoritm bine definit. Astfel, cineva care ar fi studiat semnăturile cuantice rămase în urma apariţiilor şi dispariţiilor ei din diversele sectoare ale unui spaţiu bine definit în ceea ce priveşte volumul, ar fi avut ocazia să descopere tiparele unora dintre problemele elementare aflate la baza fizicii universului. La un moment dat devenise atât de absorbită de algoritmii ei, încât am crezut cu toţii că o luase razna.

Totuşi, după mulţi ani – deşi folosirea scalei temporale nu mai are nicio relevanţă în contextul nostru – efortul i-a fost încununat cu succes. Munca ei a atras atenţia a două civilizaţii şi, aşa cum bănuiseră unii dintre noi, acestea erau organizate după principii pe care ne-ar fi fost greu să le recunoaştem. Ambele trecuseră prin ceea ce este îndeobşte cunoscut ca

singularitate tehnologică. Conceptul se referă la faptul că un progres tehnico-ştiinţific accelerat împinge o civilizaţie către o singularitate dincolo de care viaţa aşa cum era ea înţeleasă înainte nu mai poate exista. Prin urmare, civilizaţia este condamnată să dispară sau să se schimbe radical, după criterii complet necunoscute anterior şi probabil incomprehensibile pentru cineva care a trăit înainte de singularitate.

Hadiya a început un proces accelerat de acumulare de cunoştinţe, dar deja pare că se îndreaptă şi ea spre o singularitate. Baza pe care operează conceptele folosite

în ultimele discuţiile purtate cu ea ne este atât de străină, încât nu mai reuşim să înţelegem decât frânturi din ideile pe care le expune şi, de cele mai multe ori, acestea ne par fără sens. Doar Ingeborg mai reuşeşte uneori să ţină pasul, dar şi ea se pierde tot mai mult în filosofii care depăşesc puterea noastră de înţelegere.

Hadiya a plecat spre viitorul ştiinţei, dar alţii s-au orientat spre consolidarea cunoştinţelor deja existente.

* * *

Kalliope mi-a mărturisit odată – în scurta perioadă în care am avut o idilă – că a rămas îndrăgostită de astronomie, chiar dacă a urmat calea fizicii. Până la urmă, în domeniul pe care-l studiem noi, cele două ramuri ale ştiinţei se împletesc una cu cealaltă.

Nou-dobândita abilitate i-a oferit prilejul de a explora orice fenomen astronomic dorit „de pe primul rând“, cum îi place să spună. Contribuţiile pe care le-a adus ştiinţei prin observaţiile complexe făcute asupra quasarilor şi a protostelelor au fost extrem de apreciate în cele mai mari universităţi din spaţiul colonizat de om. Fireşte, nimeni nu ştie cum a ajuns ea la concluziile împărtăşite, dar cum ele au fost confirmate de toate testele făcute de colegii noştri de pe alte lumi, au fost acceptate ca atare. În puţinele momente pe care le petrece în colonie în forma corporală, Kalliope se amuză aranjând diplomele şi premiile trimise de diverse organizaţii ştiinţifice. Deja camera seamănă mai mult cu un muzeu decât cu un spaţiu de locuit.

Escobar, Rajiv şi Elena au ales să se ocupe de unele probleme… le-aş putea numi neconvenţionale. După ce am aflat despre paradoxul cu care se confruntau Patricia, Tristan şi MacPhearson – curgerea diferită a timpului de la un salt între lumi la altul –, o parte dintre cei rămaşi ne-am dedicat timpul

înţelegerii fenomenului. Întocmai ca în cazul paradoxului luminii, n-am reuşit să găsim o explicaţie mulţumitoare şi, rând pe rând, am abandonat problema. Nu la fel s-a întâmplat cu Escobar, Rajiv şi Elena. Doar că, după ce au folosit o vreme aceleaşi abordări, cei trei au decis să urmeze piste diferite.

Escobar crede că răspunsul stă în teoria Einstein-Barnett a relativităţii formelor, pornind în primul rând de la modului în care obiectele masive curbează spaţiul şi timpul. Deocamdată nu a ajuns la niciun rezultat, dar cel mai amuzant

moment al cercetărilor sale a fost acela în care, aplicând doar conceptele teoriei relativităţii generale a obţinut demonstrarea saltului temporal, în timp ce prin aplicarea singulară a teoriei formelor a demonstrat transferul instantaneu.

Rajiv a fost mereu atras de latura matematică a fizicii. Nu ştiu ce plăcere a găsit în dsfăşurarea aridă a conceptelor abstracte, fără un fundament vizibil ca în cazul fizicii. Într-adevăr, această înclinaţie a sa ne-a fost de multe ori de folos în cercetările noastre, deoarece doar el era capabil să se apropie uneori de viziunea lui Ingeborg şi s-o traducă în termeni inteligibili pentru noi, ceilalţi. A admirat întotdeauna geniul lui Bolyai, cel care şi-a imaginat geometria neeuclidiană şi a deschis astfel noi orizonturi ştiinţei din ultimul secol de dinaintea Erei Spaţiale. De aici până la concluzia că abordarea fenomenului enunţat anterior trebuie făcută prin prisma spaţiilor neeuclidiene n-a mai fost decât un pas.

— Doar într-o geometrie neconvenţională poate fi înţeles spaţiul în care se realizează transferul alter egourilor noastre, a spus el.

Pentru asta, el a mai apelat la două teorii care datează tot din perioada începutului Erei Spaţiale. Prima dintre ele, teoria super-corzilor, cunoscuse o perioadă de înflorire urmată de oprirea într-o fundătură, parte dintre conceptele enunţate de ea fiind contrazise de o serie de măsurători. Teoria trecuse printr-o revizuire substanţială, dar nu mai ajunsese niciodată la gloria cunoscută în perioada de început, când se credea că va reunifica întreaga fizică. A doua teorie, cea a universului vălurit, era o abordare atipică a realităţii din perspectiva Meduzei
– despre care părerile sunt şi astăzi împărţite dacă a fost pseudonimul unui singur om sau numele unei organizaţii.

Abordarea Elenei mi s-a părut cea mai îndrăzneaţă, dar – în acelaşi timp – şi cea mai lipsită de speranţe. De fapt, ea a trecut dincolo de demonstrarea fenomenului şi a încercat să se

folosească de rezultatele acestuia, pornind de la teoria că o călătorie cu viteze superluminice înseamnă, de fapt, o călătorie în trecut. Cu cât viteza luminii este depăşită cu un ordin mai mare de mărime, cu atât se ajunge mai departe în trecut. Elena a fost foarte interesată de paradoxul inversării cauzei şi a efectului: dacă un obiect călătoreşte din A spre B cu viteză superluminică, va ajunge la destinaţie înainte de a pleca din A. Presupunând că, în momentul sosirii în B, se trimite – tot cu viteză superluminică – un mesaj spre A care anunţă sosirea la destinaţie, mesajul va ajunge în A înaintea plecării propriu- zise a obiectului. Cu alte cuvinte, efectul – mesajul trimis ca răspuns – va devansa

cauza – trimiterea obiectului. Indiferent cât ne-am străduit, n-am putut determina cu ce ordin de mărime depăşim viteza luminii în salturile pe care le facem şi dacă nu cumva în timpul realinierii traiectoriilor de probabilitate acest efect este compensat în vreun fel. Deşi transferul spaţial ne apare ca instantaneu în timpul subiectiv, ne este imposibil să stabilim un sistem de referinţă universal valabil pentru noi toţi. Toate măsurătorile devin astfel relative şi depind de subiecţii comparaţi.

Elena a fost de părere că singurul mod în care putea rezolva acest aspect era să folosească un singur element de referinţă – pe ea – studiind paradoxul inversării cauzei şi a efectului. Din păcate, nu putem afla dacă a ajuns la vreo concluzie şi care ar fi aceea. După o serie de tentative nereuşite de a demonstra ceva, Elena a dispărut pur şi simplu şi niciunul dintre noi n-a mai întâlnit-o. Prin intermediul Hadiyei am cerut o explicaţie din partea civilizaţiilor cu care se află în contact, dar impresia a fost că ele privesc complet diferit problema şi, ca atare, explicaţiile lor n-au putut fi aduse la un numitor comun pentru a le înţelege şi noi.

Presupun că o eventuală dispariţie subită a universului ar fi un răspuns evident al reuşitei Elenei şi al rezultatului pe care-l poate avea încălcarea liniarităţii cauză- efect, dar cred că în acel context revelaţia ar fi superfluă.

Desigur, există şi posibilitatea ca ea să fi suferit un accident în timpul unui transfer şi să fi dispărut pur şi simplu – dar experienţa nici unuia dintre noi n-a sugerat că un asemenea accident ar fi posibil. Sau – şi teoria sună plauzibil din punctul meu de vedere – poate că Chang Li a avut dreptate când a afirmat că există mai multe universuri paralele şi orice călătorie în trecut implică transferul într-un astfel de univers, astfel încât universul iniţial să fie ferit de paradox. Ori poate că timpul curge atât de diferit în călătoria Elenei faţă de cel trăit de noi, încât va mai trece o vreme până când cursurile lor se vor reîntâlni. E drept că ambele teorii mai adaugă alte necunoscute

problemei, contrazicând astfel principiul briciului lui Occam.

* * *

Jane e singura care rămas pragmatică şi cu picioarele pe pământ după ce am atins nemurirea.

— Om fi noi nemuritori, dar aparatele nu sunt.

Nu ştiu ce s-ar fi ales de experiment fără un tehnician de calibrul ei. Noi, ceilalţi, suntem în primul rând teoreticieni, dar ea are practica în sânge. Şi-a stabilit un program riguros de reveniri la corpul fizic pentru a face revizii complete ale acceleratorului de particule din colonie şi chiar a setat o serie de indicatori care s- avertizeze dacă apar probleme şi s-o „trezească“. Probabil că, fără ea, nemurirea noastră ar fi sfârşit într-o stingere subită cauzată de o avarie a acceleratorului. Chang Li crede că ne-am fi continuat vieţile non-materiale câtă vreme particulele noastre ar fi existat în continuare, chiar dacă ele ar fi evadat din accelerator. Tind să nu-i dau dreptate şi sunt aproape sigur că, indiferent cum ar sta lucrurile, imposibilitatea de a mai împrumta energie de la Betelgeuse ne-ar păstra blocaţi în locul în care ne-am afla. Cred că aş prefera neantizarea în locul unei conştiinţe paralizate pe vecie într-o proiecţie spectrală imobilă.

După ce ne-am destrăbălat prin spaţiu profitând de omnipotenţa noastră în materie de călătorii, unii dintre noi ne-am întors la programul conştiincios al omului de ştiinţă. Rând pe rând, Chiara, Chang Li, Ahmed şi cu mine am revenit la bază şi am stabilit un algoritm de sosiri similar celui realizat de Jane. Călătorim prin univers, culegem informaţii care ne ajută să ducem mai departe cercetările noastre, apoi ne adunăm sub soarele roşu al lui Betelgeuse şi comparăm datele, le compilăm, le dezbatem, speculăm pe marginea lor şi înregistrăm rezultatele în biblioteca cuantică.

Fireşte că i-am putea aduce oricând înapoi şi pe Elena, Kyuzo şi Serghei. Ar fi de ajuns să cerem asta calculatorului şi particulele lor accelerate s-ar materializa în corpurile fizice. Dar un asemenea gest ar încălca etica, aşa că le respectăm deciziile. Singura persoană care se află complet în afara oricărui control din partea noastră este Ingeborg. Viaţa ei corporală este în întregime la mâna destinului.

Escobar şi Rajiv revin şi ei la bază, dar mult mai rar ca noi. În definitiv, ţinând cont că se concentrează pe un singur

subiect, nu au nevoie să iasă din universurile lor decât atunci când consideră că e cazul să ne consulte asupra câte unei dileme căreia nu-i dau de capăt. Şi Hadiya ne onorează uneori cu prezenţa, dar vizitele ei s-au rărit foarte mult în ultima vreme şi, oricum, puntea de comunicare dintre noi e aproape distrusă. Patricia, Tristan şi MacPhearson sunt atât de absorbiţi de importanţa lor şi de planurile măreţe de a conduce mai multe lumi, încât n-au timp
– sau chef – pentru reuniuni. Singurele întâlniri cu ei au loc în puţinele momente în care vizităm vreunul dintre sistemele planetare pe care le guvernează, pentru a

culege date ştiinţifice.

Kalliope revine la bază relativ des comparativ cu ceilalţi, dar nu şi-a programat în computerul central un orar de sosiri, ci apare atunci când consideră că a luat sfârşit cercetarea ei legată de un anumit fenomen. Oricum, nici nu mai are motive să vină pentru orice fleac, acum că nu mai există cine să-i decerneze diplome şi premii – o joacă de care părea amuzată într-un mod copilăros.

Pe toţi ne-a afectat evenimentul şi ultimele noastre întâlniri s-au desfăşurat sub spectrul său. Chang Li chiar a considerat că e de datoria lui să preia munca de istoric, deşi activitatea sa ştiinţifică a avut de suferit din această cauză. Nu-l putem condamna – cred că era inevitabil ca unul dintre noi să-şi asume sarcina aceasta.

Până la urmă, îi datorăm omenirii măcar rolul de cronicari ai istoriei de după Prăbuşire.

* * *

Pare paradoxal că, deşi forăm cele mai adânci enigme ale universului, asistăm la naşterea şi la moartea unor stele, la formarea planetelor şi călătorim – la propriu – pe aripile vântului solar, iar unii dintre noi s-au erijat în zei ai altor rase, n-am fost prezenţi la căderea propriei civilizaţii. Mai mult, nu ştim nici măcar momentul precis al acestui eveniment şi putem doar bănui – din relatările trunchiate care s- au păstrat în coloniile care au supravieţuit împrăştiate prin galaxie – că a fost vorba despre un război purtat cu arme neconvenţionale. Având în vedere mutaţiile prezente în rândul urmaşilor pe care i-am mai găsit, e posibil ca o epidemie virulentă la scară galactică – răspândită probabil prin intermediul transporturilor umane, comerciale sau cu ajutorul dronelor – să fi decimat

populaţia. Şi, odată ce structurile de bază au devenit nefuncţionale, societăţile au colapsat una după alta. Puţine au fost norocoase şi au reuşit să păstreze un nucleu de oameni rezistenţi la boală care să le menţină la un nivel acceptabil pseudofeudal. Multe s-au scufundat
în primitivism şi obscuritate şi vor mai trece încă multe mii sau zeci de mii de ani
pentru ele înainte să redevină ce-au fost. Iar marea majoritate au fost complet pustiite.

În lungile noastre discuţii purtate imediat ce ne-am dat seama de eveniment – şi, spre ruşinea noastră, probabil că am făcut asta abia la două sau trei reveniri de la momentul în care am fi putut sesiza Prăbuşirea – ne-am întrebat dacă n-ar trebui

să ne canalizăm eforturile spre reeducarea supravieţuitorilor şi reclădirea societăţilor de pe fiecare lume. Nu ne-a luat prea mult să înţelegem că acei urmaşi aflaţi probabil la a zecea generaţie de la catastrofă nu mai aveau nici cele mai elementare cunoştinţe ştiinţifice şi norme de conduită pe care să le putem numi civilizate. Îşi formaseră propriile structuri cruciale pentru supravieţuire şi se agăţaseră de ele cu toată hotărârea, fără a dori să iasă din canoanele lor. Timpul revoluţiilor care să le scuture şi să aducă mici schimbări avea să vină lent, în ritmul care caracterizează zorii oricărei civilizaţii.

Aşa că am renunţat la visul nostru, nu fără o urmă de regret. Chang Li a rămas să vegheze la căpătâiul rămăşiţelor civilizaţiei umane, înregistrând progresul fiecărei lumi în parte şi, la fiecare întâlnire, ne face ample prezentări despre ele.

— Am speranţe că, dintre coloniile care au supravieţuit în constelaţia Centaurul, cel puţin una va înţelege cât de curând principiile mecanicii cereşti fără a apela la superstiţii! ne-a anunţat vesel la ultima întâlnire.

— Un pas mic, a şoptit Chiara.

Dintre toţi, ea a fost cea mai afectată de veste.

— La ce ne foloseşte nemurirea, dacă civilizaţia din care facem parte este o ruină?

— Suntem cea mai importantă comoară a omenirii, Chiara! i-am atras atenţia. Suntem rămăşiţele gloriei ei, ambasadorii ei în univers. Nemurirea noastră ne permite să purtăm mai departe visul a ceea ce a fost ea cândva.

După acea discuţie am revenit în cabina mea, ca să-mi redactez rapoartele ştiinţifice. Mă întreb dacă vor mai fi ele de folos altcuiva în afara noastră.

— Chiar crezi în vorbele pe care i le-ai spus Chiarei? mă întreabă Ahmed din pragul uşii.

— Suntem nemuritori, îi atrag atenţia.

— Trupeşte, da! recunoaşte el. Dar sufletul îmbătrâneşte. Adunăm în el atâtea minunăţii din universul acesta, dar la un moment dat devine prea plin ca să mai încapă ceva.

— Aşa te vezi? Nemuritor, dar doborât de bătrâneţe?

— Da. După sute de ani, simt nevoia să-mi las sufletul să se odihnească în
grija lui Allah.

— Of, Ahmed! exclam exasperat. Încă mai poţi crede în Allah? Indiferent ce descoperiri a făcut omul, credincioşii au împins zeii mai departe, în locurile necercetate! Cu cât descoperim mai mult din univers, cu atât ei sunt împinşi şi mai departe, dincolo de alt orizont virgin.

— Cu cât descoperim mai mult din univers vedem că a rămas şi mai mult necercetat! mă atenţionează Ahmed.

Are dreptate. Acesta este un alt paradox – oare peste tot există doar paradoxuri? Cu cât mergem mai departe în univers, zona necunoscută nu se împuţinează, ci ne apar în cale şi mai multe regiuni necercetate. Dar nu despre asta doream eu să dicut.

— Ahmed, am cercetat amândoi atât de mult din acest univers. Spune-mi, unde l-ai văzut pe acest Allah al tău?

— Peste tot.

— Unde? insist. N-ai văzut că universul este organizat atât de bine pe baza principiului cauzalităţii? Orice lucru are o cauză, pe care ajungem s-o înţelegem într-o zi. Nu există nimic aleator, arbitrar. Este o organizare perfectă, legată într- un tot unitar. Zeii pur şi simplu n-au loc într-un asemenea univers! N-ar avea ce face! Eventual doar să pozeze în impostori ca Patricia, Tristan şi MacPhearson.

Îmi zâmbeşte cu acelaşi aer jucăuş şi tineresc dintotdeauna – în definitiv, abia dacă a îmbătrânit cu câteva zile de când am devenit nemuritori şi asta doar din cauza revenirilor la bază. Nu pare jignit de asemănarea zeului său cu foştii noştri colegi.

— Dragul meu, dar tocmai cele spuse de tine demonstrează existenţa lui Allah! El a planificat universul acesta atât de bine, încât lucrarea lui se întrevede în tot ceea ce există. Acest principiu al cauzalităţii este însăşi creaţia sa!

— Dar, dacă recunoşti că universul funcţionează pe baza acestui principiu, de

ce mai e nevoie să-l pui şi pe Allah în ecuaţie?

— Tu vezi în Allah o entitate capricioasă, cu nimic diferită de tine sau de mine, dornică să intervină în fiecare clipă şi să ajusteze ceva. Dar Allah n-are toane. El a creat universul perfect din prima clipă, iar esenţa lui transcende fiecare părticică a esenţei noastre. N-o putem găsi în planul acesta fizic, ci putem doar vedea reflectarea ei. Cum minunat spunea Rumi: „Eram zăpadă, tu m-ai topit. Solul m-a băut. Ceaţă a spiritului meu, eu mă înalţ din nou spre soare“.

— Sună frumos, dar nu

înţeleg. Ahmed mă bate

uşor pe umăr.

— Tocmai asta e: tu doar încerci să înţelegi ceea ce e de neînţeles. Eu mă umplu de frumuseţea sa, în orice formă îmi apare în cale.

Cosmin Briciu - Două dimensiuni

When it comes to technology, the brain

still functions, but in everything else

degeneration has begun

(Isaac Bashevis Singer, “The Cafeteria”)

Îl strigau – Marta, și Iuliana, și Rareș – și i-ar fi ajutat dacă ar fi crezut că pot fi ajutați.

Sunt primii ani de școală, semnele că nu ești cu nimic special se înmulțesc. Taică-tu îți pare un om resemnat, strivit de întâmplări despre care nimeni nu pomenește. În schimb, se deapănă amintiri cu tine. Maică-ta a și început să trăiască din

ele, ai și tu o vârstă cu două cifre, se vădește că nu ești cu nimic special și ea povestește din copilăria ta. Te uiți, asculți. Deși taică-tu mai mult tace. Îți petreci pubertatea în rușine și ură. Te prefaci că-ți iubești aproapele ca să nu îți pierzi mințile. Apoi. Părul, dinții, pielea. Se vor strica, au început.

Puterea gândului? Doar dacă zici și te pufnește râsul.

Academia planetei

Pământ nu se oprește nici măcar așa, la 50 de ani, la 100, din incontinența de

formule, de fraze, să râdă. De numele cărților, de numele străzilor, de numele școlilor, să râdă cu simpatie. Din când în când, un academician iese din conferință, se uită spre orizont, ridică degetul și spune, cu vocea răgușită de spaima îndrăznelii: nu cred că Soarele se învârtește în jurul Pământului. Ceilalți îl aud prin peretele sălii supraîncălzite, tresar din vraja picotitoare a încăperii duhnind a subsuori și a picioare. Vor să-l ardă pe rug. Apoi strigă hail, hail. Academia supremă a planetei Pământ seamănă puțin cu maică-ta, se spun povești cu speranța că n-o să le poată nimeni verifica, așa cum ea ar fi preferat să nu crești.

Charterul părăsește orașul dimineața devreme, locuințele și străzile și așezările devin leduri și scrijelituri luminoase pe hublou. Călătorești – dar toată hărăbăraia de pământ și de ape nu duce nicăieri. Un purice pe spinarea unui câine care se rotește în jurul cozii. Ritualul hipnotic dintre rândurile de scaune e alcătuit, în fapt, din instrucțiuni simple pentru o supraviețuire improbabilă. Sosește mâncarea fără gust, ambalată în caserole de plastic și foițe de aluminiu. Termini de mestecat și privești răsăritul. Pământul nu se mai zărește, rețeaua de leduri s-a stins. Cum ar fi să nu mai fie niciodată întuneric. Să deviezi Pământul înspre soarele generos, în care-ar încăpea un milion de bulgări de aceeași mărime. Ești la 11.000 de metri. Maică-ta n-a văzut nici măcar Bulgaria înainte să moară. Sub stratul de nori, miliarde de copii și de adulți negri și galbeni și uneori albi cântă ”avion cu motor, du-mă și pe mine-n zbor” și tu i-ai călăuzi înspre Soare sau înspre altă stea, de câteva zeci sau sute de ori mai mare sau una mai aproape de centrul galaxiei. Pe ei nu-i interesează centrul galaxiei, ar vrea locul tău strâmt de lângă geam și mâncarea fadă ambalată în plastic și aluminiu.

Și pe Sebastian a încetat să-l intereseze. Mulți ani, ar fi vrut doar să fie ceva mai deștept. Nici el nu știe când a încetat să-i pese de ce se întâmplă dincolo de următorul semafor. Fiecare nouă informație n-ar fi făcut decât să-i demonstreze, iar și iar, că e purice și e fir de praf. Înainte să iasă – taxiul trăsese de

câteva minute în fața casei – s-a întrebat dacă s-o sărute de plecare pe Marta. Gestul i s-a părut deplasat, risca s-o trezească. Cu o seară în urmă, Marta intrase în cameră chiar când el împacheta, se uitase câteva secunde la bărbatul străduindu-se să aranjeze lucrurile în bagaj și apoi, fără un cuvânt, plecase la duș.

Sebastian i-a lăsat un mesaj înainte să pună telefonul pe modul pentru avion, a ajuns cu bine la bord și o îmbrățișează, pe ea și pe toți trei.

Marta a fost întâmplarea lui norocoasă. Când a cunoscut-o, el avea 44 de ani

și se resemnase cu ideea celibatului. În fiecare zi de joi din prima săptămână a fiecărei luni, se întâlnea cu Sofia. Sofia își păstrase câțiva clienți vechi, printre care se număra și el. Actele sexuale deveniseră, de-a lungul anilor, din ce în ce mai lipsite de rezerve, aproape tandre, iar în celelalte zile ale lunii nu se gândea la ea niciodată.

Marta chiar era inteligentă. Asta ar fi putut să devină o problemă. Aparținea altei generații deși nu putea să fie la mijloc doar atât. Sebastian era singurul de la masă care nu râdea, câteodată, la glumele ei, nu le înțelegea. Pierderea nu părea capitală, când o preocupa ceva și devenea serioasă, Marta devenea mai atrăgătoare. Marta l-a plăcut la prima vedere. Sebastian nu se gândise nici măcar în tinerețe la sine ca la acest bărbat de râvnit. Marta a preluat inițiativa. I-a cerut numărul de telefon la capătul unei discuții de jumătate de oră, s-au cunoscut la o petrecere unde amândoi ajunseseră prin prietenul unui prieten. În weekendul următor, l-a invitat la un spectacol de balet și apoi acasă la ea, pentru un cocktail. Marta s-a culcat de la prima întâlnire cu el. Poate singurul lucru care nu-i plăcea la ea erau anumite accente, felul în care i se spărgea vocea atunci când construia electrizată, în stilul ei, o argumentație mai lungă și mai complicată. Brusc, se făceau auzite inflexiunile asemănătoare cu gustul metalului coclit, ca atunci când pui limba pe o baterie uzată.

Nu s-au certat niciodată grav, nu așa cum auzise la prieteni și la vecini, cum poți vedea la TV. Dar Sebastian a continuat să simtă că nu are acces la o parte din ea. Poate mai importantă decât părea inițial. Cariera ei se desfășura spectaculos, în timp ce el încremenise în slujba de șef mărunt într-o companie de telecomunicații. Ea era consultant economic pe cont propriu și lipsea frecvent din oraș și din țară. Sebastian nu s-a plâns niciodată și răbdarea a părut să-i fie răsplătită într-o bună zi, când Marta, fără semne sau discuții prevestitoare, i-a mărturisit că își dorește copii. De la nașterea Iulianei, apoi a băiatului și până la sfârșitul copilăriei mici a lui Rareș, în viața lor s-au instalat seninătatea și tandrețea. Sebastian a fost fericit când

Marta și-a luat concediu și, împreună, aveau grijă de nou-născuți. Din nou, altfel decât majoritatea celorlalți soți pe care-i cunoștea sau de care auzise. Plânsetele, urletele, trezitul în toiul nopții, schimbatul scutecelor, deprivarea de sex sau toanele Martei nu umbreau mulțumirea că sunt toți laolaltă și orice neplăcere urma să se rezolve. Iuliana și Rareș au început să vorbească și să meargă devreme. După ce l-au dus pe Rareș la grădiniță, Sebastian și-a dat seama că tocmai au intrat în cea mai rece etapă din istoria lor conjugală.

Marta lipsea mai des decât înainte, trăgea din greu să-și recupereze poziția, iar el s-a simțit brusc bătrân, ca un bunic al propriilor progenituri. Nu era, oricum, mult mai tânăr decât părinții Martei. Ai lui muriseră înainte s-o cunoască, în accidentul ăla înfiorător cu centrala de gaze improvizată.

Sebastian începuse să întrevadă ziua în care Marta, pe același ton ca atunci când a deschis discuția despre copii, o să-i comunice că a inițiat divorțul, când compania i-a dăruit cele două săptămâni de vacanță. Bonusul cel Mare. Așa era supranumit visul oricărui angajat fidel. Sau Piciorul lui Dumnezeu, dacă discuția lua o tentă ironică. Firma se străduia să găsească un bonus personalizat pe profilul angajatului, așa cum era descris în dosarul departamentului de resurse umane. Acolo erau specificate cu atenție hobby-urile, istoria școlară, cu materiile și profii preferați, situația familială, erau transcrise discuțiile anuale cu psihologul firmei. Din dosarul lui lipsea orice aluzie la lecturile din prima tinerețe, în general științe ale naturii și epistemologie, mai degrabă excentrice pentru un angajat mediocru într-o multinațională. Dacă știau, poate m-ar fi trimis în spațiu, acum, că biletele au scăzut la 100.000 de dolari, și-a spus, cu sarcasm, Sebastian. Oricum, lăsase în urmă cărțile alea și uitase cele mai multe dintre lucrurile învățate. A ridicat din cutia poștală cele două bilete de avion, voucherul pentru hotel, un cec cu diurna și o scrisoare semnată de CO, în care acesta își exprima gratitudinea pentru contribuția lui Sebastian Vesteș în mai bine de 35 de ani de activitate.

Bonusul l-a surprins, nu doar că uitase că are dreptul, dar nu i-a plăcut niciodată în mod special să călătorească. Văzuse câteva orașe occidentale în concediile cu Marta (fără să-i împărtășească entuziasmul) sau din goana mijloacelor de transport în comun, în deplasările cu jobul. Concediul la Oslo a picat bine, fie că n-au știut ce altceva să-i dăruiască, fie că resursele umane aveau un sistem de monitorizare mai competent decât și-ar fi închipuit el vreodată. Deși ar fi fost cam ciudat totuși să bănuiască ceva din problemele lui domestice. Ar fi fost frumos să meargă cu Marta, să reîncerce apropierea, însă

ea nu avea cum să-l însoțească, avea lansare de carte. S-a gândit o vreme la Iuliana, deja în grupa mare și arătându-se impresionant de autonomă și matură. Iuliana era fibleţea lui, deși n-ar fi recunoscut-o în fața nimănui, cu atât mai puțin a Martei, care-l tachina uneori pe tema asta. S-a temut că, abătut cum este, n-ar putea să aibă grijă de aia mică în orașul complet străin, s-o ducă în parcurile de distracții, să rămână doar ei doi, fără Marta, fără Rareș, fără bonă. Ar fi trebuit s-o învoiască de la școală. Poate că aveau să-i prindă bine niște zile de izolare activă.

Gândul rupturii cu atmosfera mohorâtă de la București fusese mai degrabă plăcut, dar, în a zecea zi de Oslo, se simțea mai alienat ca oricând. Jumătate din oamenii ăia nu arătau mai rău decât manechinele din afișele publicitare. Poate impresia era exagerată de impactul noutății. Nu schimbase aproape nicio vorbă cu nimeni dincolo de strictul necesar. Cu recepționera croată fusese cât pe-aci să lege o conversație. A întrebat-o unde e localizat cel mai apropiat mall. Trebuia să cumpere cadouri. Ea a apucat să-i spună că a fost în România, unde a văzut câteva mănăstiri frumoase, când a sosit un grup numeros de oameni și de bagaje și Sebastian s-a văzut nevoit să se îndrepte către ieșire. Cu o zi înainte vorbise pe Skype cu Marta și puțin cu piticii, proaspăt întorși de la grădiniță. Lansarea a ieșit excelent și Marta se grăbea la petrecere, amânată pentru vineri, ca să poată rămâne lumea târziu.

Abia intrase în mallul de la periferia capitalei norvegiene, copleșit puțin de impresia că populația e încă și mai strălucitoare, cine știe de ce, decât în centrul orașului, când s-a întâmplat. La început, confuz, a crezut că tresare la vederea unei fizionomii contrastante cu mulțimea ariană sau exotică, dar apoi inima a început
să-i zvâcnească. La aproximativ zece metri distanță, lângă fântână, o siluetă părea
să-l aștepte, aproape lipită de panoul electronic cu numele și distribuirea pe etaje a magazinelor. O siluetă mai măruntă decât trecătorii, într-un trenci grena, cu cizme de cauciuc, negre, obișnuite. Și fără nicio figură, cu un fel de țeastă de plasmă nealterată de contururi, lipsită de orice trăsătură.

Sebastian s-a oprit din mers sau mai degrabă emoția violentă l-a înșurubat în spațiul în care se afla. Încet, toate detaliile decorului au început să se șteargă, în timp ce momâia părea să-l aștepte răbdătoare pe Sebastian, să se urnească sau să reacționeze cumva. Primul a dispărut fundalul, toate balustradele, până sus, s-au șters ca sub apăsarea unei radiere, cu tot cu firmele luminoase spânzurate la fiecare etaj. Celelalte laturi ale clădirii au continuat să păstreze consistență doar cât a

durat până ce scara rulantă, suspendată în gol pentru câteva secunde încă, s-a strâns ca într-un pachet de cărți. Apoi și ultima treaptă rămasă s-a îngustat, devenind o linie, și a dispărut într-o mânecă invizibilă. Cei doi pereți laterali au început să se decoloreze undeva în zona periferică a privirii. Pentru că Sebastian nu mai putea să se concentreze la altceva decât căpățâna de plasmă. Mai erau și alte ciudățenii legate de prezența de lângă fântână (doar jeturile de apă continuau să-și perpetueze arcuirea, soclul dispăruse).

Sebastian și-a dat seama că silueta a rupt tăcerea, a început să-i vorbească. Să- l facă să înțeleagă, mai precis. Și totul devenea clar ca un desen. Dacă stătea să se gândească mai bine, silueta chiar avea doar două dimensiuni, era ca un contur aplicat pe fundalul tot mai auster, pe cale de a deveni complet alb. Un contur ușor de schițat și pentru un copil, un balonzaid grena peste o pereche de cizme de ploaie și în vârful siluetei o gogoașă de plasmă. Sebastian nu se îndoia, ar fi putut să arunce o privire, dar era sigur că așa stăteau lucrurile, nici nu avea nevoie să verifice așadar, dacă și-ar fi aplecat privirea nu și-ar fi întâlnit vârful încălțărilor pentru că ele nu mai aveau bombeu, el însuși nu mai apărea, la fel ca silueta nepământească alteterestră, decât în două dimensiuni. Și toate transformările astea mai degrabă îl încântau, și-a dat Sebastian seama, decât să-l sperie, cum se întâmplase în primele secunde.

Ceea ce se petrecea era fabulos pentru că silueta îi transmitea informații vitale, îl făcea să acceadă, într-un ritm amețitor, niveluri nebănuite ale înțelegerii. Și apoi îi dezvăluia ce este gândirea însăși. Gândirea, se dumirea Sebastian, este un fel de suprafață, și nu avea nevoie să întrebe *cum adică*, pentru că imediat pricepea că, de exemplu, scrierile metafizicienilor au fost deformate în urma discuțiilor din plimbarea lor de dimineață, conversațiile cu lăptăreasa, cu grădinarul, că s-au molipsit, fără să-și dea seama, de cuvinte reziduale din schimburile de informații mărunte cu oameni din anturaj și astfel echilibristica gândirii lor s-a prăbușit. Metafizicienii se fereau să-și contamineze gândirea, astfel încât ea să nu devină o suprafață, dar niciunul n-a reușit, oricât de ascetic ar fi fost programul de meditații: impresiile schimbate cu grăjdarii, cu profesorii de scrimă s-au strecurat în gândire și au infestat-o.

Sebastian era antrenat într-un salt infinit al cunoașterii, înțelegea toate lucrurile acestea datorită prezenței siluetei și știa că el străpungea această suprafață.

Și nu doar gândurile sunt plate, Sebastian. Între toate

fenomenele există o influență și o transmutație subtilă prin care orice devine orice altceva, și toate împreună sunt una și aceeași, și de aceea nimeni nu se poate smulge din acest amestec și nu poate reflecta la altceva ci, deîndată ce devine atent la un lucru, el devine acel lucru și astfel devine orb și neputincios.

Sebastian era în sfârșit conștiința de sine a acestui întreg, a acestui amestec plan, și putea privi din exterior, era lumea întreagă și o putea străpunge și astfel se putea zgâi la neant.

Sebastian se edifica și cunoașterea părea să nu mai aibă limite, devenea una cu ea, cu mersul ei implacabil, când și-a dat seama că ceva șicanează totuși expansiunea cunoașterii depline. Detaliul sabotor se înfățișa în trei dimensiuni și acest ceva nu putea fi decât bolul de plasmă, doar că nu era sâcâitor până la capăt, pentru că acest bol de plasmă începuse să capete înfățișare și n-a durat mult până ce Sebastian și-a dat seama că e maică-sa. Și atunci Sebastian s-a bucurat și s-a întristat puțin, pentru că ar fi putut să-i arate Oslo și să-i spună că-i cel mai frumos oraș din lume și ea n-ar fi știut cum să-l contrazică, ar fi fost primul oraș străin pe care-l vede și cel mai frumos.

Însă Oslo tocmai se sublimase în acea suprafață fără limite care era cunoașterea, și era lumea, și era Sebastian, și era orice altceva. De aceea, orașul ca atare încetase să mai existe.

Apoi, chipul mamei devine chipul Martei și Marta e supărată și încearcă să-i zică ceva lui Sebastian, doar că nu reușește să articuleze printre spasmele plânsului. Când, până la urmă, reușește să bâiguie ceva, nu mai este ea însăși, ci este Iuliana, Iuliana care a crescut mare și poartă ochelari și are cearcăne, cum Sebastian nu a mai văzut vreodată pe fața ei gingașă și, iată, îi spune lui Sebastian să nu plece și același lucru i-l spune și Rareș, care în clipa aceea seamănă cu maică- sa mai tare decât atunci când era mic, deși trăsăturile lui sunt, firește, mai aspre, și-a lăsat barbă și iată, îi spune să nu se ducă, îi cere asta din interiorul globului de plasmă.

Sebastian e tot mai trist și ar vrea să-i ajute sau să-și ceară iertare pentru că Rareș a devenit deodată vehement, mai degrabă strigă decât se roagă, urlă mânios, îi poruncește să se-ntoarcă și Sebastian nu pricepe de ce, cu puterile nelimitate pe care tocmai le-a dobândit, nu-l poate face pe Rareș să înțeleagă atâta lucru, că nu se mai poate întoarce la ei. Însă Rareș se potolește și zice ”o să facem cum a lăsat, îl scoatem din priză, nu mai are rost, stă de prea multă vreme în starea asta oribilă”

și Sebastian se bucură, e puțin mâhnit că n-o să-i mai vadă, dar mulțumit că o să poată cerceta până la capăt suprafața în care lumea șade comprimată, acum este evident, și dragostea lui, și dragostea lor, toate se contopesc în acest zid în afară de care nu mai există nimic, care tranșează două neanturi, zidul ăsta care este cuvântul și care se află la început și apoi nu mai urmează nimic.

Aurel Cărășel - Gravitaţie 0,7

Nicholas Gianini Barbossa strânse din buze şi se jură, în gând, să nu mai accepte nicio ofertă fără un studiu prealabil de fezabilitate.

Stătea închis de 34 de ore în sicriul metalic, de fapt un cufăr-bio, asemenea celorlalte 299, care umpleau până la refuz cala bătrânei *Lebede*. Când se înălţase de pe pista minusculă a Punctului de Tranzit 8 al Liftului, nimeni nu avusese habar despre defecţiunea fuzeei principale, aşa că trebuise să aştepte 12 ore, în derivă controlată, pe una din orbitele de urgenţă, până la sosirea portalului de reaparaţii, apoi alte 6 ore, până la recepţionarea chiulasei defecte şi a celor patru solenoizi arşi.

Şi poate că nu ar fi fost o tragedie chiar atât de mare, dacă s-ar fi aflat în postul de comandă. Acolo, ar fi băut cafea sau energizante, ar fi discutat cu celula de criză a filialei firmei din Anzi, poate că s-ar fi certat puţin cu căpitanul hodoroagei. Sau ar fi văzut un film. Ar fi ascultat nişte muzică. În fine, orice care să nu-l mai facă să se gândească la misiune.

Aşa însă se răsucea o dată pe oră, atunci când era programat costumul să execute mişcarea, şi privea prin ochelarii uriaşi sutele de viermi albi, graşi şi lungi, care foșgăiau peste tot în conserva aceea blestemată, în căutare de nutrienţi. Chiar dacă închidea ochii, formele lor albe şi picioruşele înzestrate cu cleşti minusculi, îi stăruiau încă multă vreme pe retină, făcându-l să se întrebe cum ar arăta corpul său mort, sub năvala acestor hăcuitori de cadavre.

— Habar n-ai! îl consolă vocea ironică a kipului, ascuns în pavilionul urechii drepte. Viermii necrofagi au numai o imagine negativă, în realitate sunt cei mai buni doctori, în caz de infecţii cu paraziţi din clasa…

— Scuteşte-mă! îl repezi obosit Nicolas. Fă bine şi dezactivează-te.

— Ştii foarte bine că nu am această posibilitate, replică ferm kipul. Am fost conceput tocmai pentru a preveni eventualitatea apariţiei gândurilor suicidare în conştiinţa umană. Recte, în conştiinţa ta. Nu am voie să mă închid. Şi nici tu nu

poţi să mă execuţi. Sunt conştiinţa ta de rezervă.

— Eşti pe dracu’! bombăni furios bărbatul, simţind cum la colţurile ochilor îi apar lacrimi de neputinţă. Când o să ies din caverna asta nenorocită, primul lucru pe care am să-l fac o să fie să dau cu capul într-un colţ de masă, până ce o să aud pocnetul carcasei tale. O să mă aleg cu o fractură de craniu, dar vocea aia infectă o să-ţi fie redusă la tăcere.

Kipul nu îi răspunse. Medita la ameninţare sau, pur şi simplu, nu mai considera important ce gândea el, hotărând că partenerul său întru inteligenţă nu avea nici intenţia şi nici nu dispunea de mijloacele necesare pentru o operaţiune atât de delicată, cum era aceea de a-şi stinge singur feştila?

Nicolas Barbossa nu avea să afle asta niciodată, deoarece timpul pentru meditaţie se întrerupse fără veste şi lada bio în care era închis se puse în mişcare pe banda rulantă, se ridică în aer, în ghearele unui cleşte magnetic, execută o voltă şi încă una, apoi se aşeză cu o zdruncinătură pe o platformă mobilă, care se puse cu viteză în mişcare. După mai bine de un sfert de oră de înaintări scurte şi staţionări lungi se opri, în sfârşit, definitiv şi bărbatul trase concluzia că trebuie să fi ajuns pe raftul magaziei, unde era programată să se autofixeze.

Timp de câteva minute se strădui să nu facă nicio mişcare pentru a nu produce zgomote care să atragă atenţia vreunui salahor uman sau chiar a vreunei drone- vânător. I se proiectase un filmuleţ cu ele şi se lămurise cât erau de eficiente: după apariţia lor, în urmă cu două decenii, depozitele phoebiene scăpaseră de şobolani, şoareci şi chiar gândaci; orice mişca şi nu avea cip recognoscibil era servit, în mod automat, cu o rază laser.

Simţi cum lada se clatină, manevrată din exterior, apoi capacul se deschise şi lumina albă a lămpilor flourescente năvăli peste semiobscuritatea de până atunci, orbindu-l pentru câteva clipe. Degete puternice îl apucară de umeri, de mâini şi

de picioare şi îl smuciră afară. Fu aşezat pe podea şi alte mâini (sau aceleaşi?) îi desfăcură casca, traseră de câteva fermoare şi costumul alunecă de pe el, ca o păstaie prea coaptă. Îşi frecă ochii cu dosul palmei.

— Sunt doi salahori, spuse încet kipul. Şi o dronă ascunsă în spatele unui colet, pe raftul al treilea. Fă ce ţi se spune şi mişcă-te cu precauţie. Aici nu eşti protejat de statutul pe care-l ai pe Terra.

Vru să şuiere o înjurătură, dar se răzgândi. La urma-urmei, kipul îşi urmărea propriile interese, nu avea să-i supravieţuiască mai mult de câteva zecimi de secundă după ce activitatea sa cerebrală va fi atins cota zero.

— Eşti agentul N.G. Barbossa-0030? îl întrebă bărbatul cel mai apropiat, îmbrăcat într-o salopetă portocalie, dintr-o singură bucată, cu masca de oxigen atârnându-i pe piept, în partea dreaptă.

— Da, răspunse după câteva clipe. Ce naiba-i aia? întrebă, la rândul său, arătând cu degetul către triunghiul de plastic transparent, de spumă poliuretanică întărită.

— Eşti prost?! se răsti celălalt, împungându-l cu un deget în piept. N-ai mai văzut în viaţa ta o mască de oxigen?

Bărbatul celălalt se crăcănă puţin, ca şi cum s-ar fi pregătit să sară.

— Nu te da şmecher! aproape că ţipă kipul, asurzindu-l. Nivelul de adrenalină din ei a urcat la 0,7. Sunt gata să-ţi facă felul.

— Am mai văzut, dădu el împăciuitor din cap şi se strâmbă. Dar pe Pământ arată altfel. Nu înţeleg la ce naiba v-ar putea folosi aici. Dacă se produce o spărtură, aveţi nevoie de un costum presurizat.

— Eşti prost, conchise celălalt. Ai un *identificator* la tine? Scoate-l! Dar nu prea repede…

Îşi duse încet mâna spre buzunarul de la piept şi extrase banda de identificare. Al doilea salahor se apropie cu un *cititor* în mâna dreaptă şi scană brăţara. Se auzi piuitul liniştitor şi omul vârî instrumentul în lăcaşul din centura ce-i înconjura şoldurile.

— Să mergem, spuse primul. Şi nu încerca să fii mai idiot decât pari: la prima mişcare nelalocul ei, drona ce ţi-a fost alocată te va pârli instant.

Apoi îi făcu semn către capătul culoarului dintre rafturi şi o

luă înainte. Barbossa îl urmă, străduindu-se să se comporte

cât mai normal. Cel de-al
doilea, îmbrăcat într-un halat lung, de un cenuşiu tern, îl încadră imediat,

zdrăngănindu-şi trusa de scule.

— E pentru scăderile de presiune, îi spuse, apropiindu-şi capul de umărul lui.

— Ce? tresări aproape surprins.

— Masca! rânji celălalt, încetinind pentru a-i lăsa timp să se îndepărteze la câţiva paşi. Din când în când, din motive neştiute, presiunea scade brusc, chiar şi cu două-trei atmosfere, de parcă cineva ar deschide o supapă de prea-plin. Până să apuce pompele să bage alt aer din butelii, te ia gaia. Leşini şi, dacă nu te vede nimeni să te care de acolo, rişti să faci embolie.

— Aha…

Slalomul printre rafturi, în lumina albă a plafonului, se încheie într-un coridor larg, prin care circulau maşini electrice telecomandate. Pista pentru pietoni era aproape goală.

Excavaţia trebuie să fi fost enormă, aprecie Nicholas, străduindu-se să vadă tavanul. Nu reuşi, deşi sfere luminoase plutitoare existau peste tot, la diferite înălţimi.

— E mare gaura asta, spuse într-un târziu, nici prea tare, nici prea încet, ca şi cum ar fi vorbit singur.

— Sala verde, şopti kipul. Nu mai vorbi ca şi cum ai fi încă pe Terra.

— Sala verde, repetă ca un papagal.

— Este primul dodecaedru săpat în punga de clor îngheţat, rânji salahorul din spate. Aici a fost casa şi masa primilor o mie de colonişti, până să ajungă şi ei verzi ca mătasea-broaştei.

— Prima tranşă de colonişti a murit la numai câteva zile-lunare de la încheierea lucrărilor de săpare şi consolidare a

sălii, îl informă repede kipul. Undeva, stratul izolator de spumă de pe unul dintre pereţi s-a fisurat şi gheaţa de clor s-a topit, inundând adăpostul.

— Aha…

Coridorul făcu un cot la stânga, apoi altul tot spre stânga. Sferele erau mai dese aici şi reuşi să surprindă cu coada ochiului drona-vânător plutind puţin în faţă şi deasupra lor, într-un unghi abrupt de aproape 60°.

— Aici! se opri brusc salopeta portocalie.

În faţă, se întrezărea cadrul luminos al unei uşi, a cărei nuanţă era numai cu o idee mai pală decât restul peretelui, acoperit cu o peliculă de spumă perfect transparentă.

— Intră, dobitocule!

— Nu te enerva! îl avertiză kipul. Nivelul de adrenalină a rămas constant ridicat, până acum, semn că nu se vor gândi prea mult până să-ţi sară de gât. Cea mai bună mişcare este să taci şi să intri.

— Nu-i prea iubiţi pe Terrieni, aşa-i?

— De ce-am face-o?! rânji salopeta portocalie. Ne-au trimis aici, ca să scape de noi. Au scăpat, bine? Atunci de ce dracu' nu ne lasă-n pace? Noi suntem aici, voi sunteţi acolo. Avem dreptul să trăim cum ne place, nu? De ce mama dracu' vă căraţi hoiturile împuţite prin cavernele noastre? De ce ne spurcaţi aerul pe care-l respirăm? Şi, mai ales, cu ce drept îl respiraţi? Pentru fiecare metru cub de atmosferă, suntem siliţi să forăm şi să expediem spre rahatul ăla albastru de sub noi 20 m^3 de gaze solide. Respiri ceva pentru care n-ai mişcat un deget, găozar nenorocit!

— Intră! ţipă kipul, aproape asurzindu-l. Adrenalina a sărit de limite…

Îşi linse buzele şi le simţi sărate. Şi puţin iuţi, semn că exista o concentraţie destul de mare dintr-un gaz necunoscut. Clătină din cap, apoi făcu un pas spre uşă, fără să riposteze. Aceasta glisă lent spre dreapta. Păşi dincolo de raza roşie de lumină de la jumătatea cadrului, întrerupând-o. În spate, uşa reveni în

lăcaşul ei.

— Bună ziua, domnule Barbossa. Sau poate ar trebui să spun „bună seara”, ţinând cont de diferenţele de fus spaţial orar dintre aşezările noastre?

Se răsuci suprins.

— John Phillip Romero Calvin, recită grăbit kipul. Directorul general al Exploatării Miniere COMPRODUCT. Are 22 de ani tereştri în funcţia actuală şi încă 14 ani a servit pe Terra, în Forţele de Securitate Chineze, ca mercenar. SUNA îl consideră un trădător complotist şi un premiu de 10 milioane de dolari de argint sunt încă puşi pe capul său. Viu sau mort.

— Bună ziua, răspunse şi înaintă câţiva paşi, evaluându-şi din ochi gazda. Cu
cine am onoarea?

— Ha-ha! rânji celălalt bine dispus, făcându-i semn să ia loc în scaunul din plastic negru, cu spătar, din faţa biroului său. Mă îndoiesc de faptul că mai ai nevoie de vreo confirmare. Sau poate că ţi s-a defectat kipul.

— Sunt surprins că ştiţi de el, zâmbi Nicholas puţin forţat şi se aşeză. Este un
supliment bio greu de detectat de *cititoarele* obişnuite.

Calvin ridică din umeri şi se aşeză, la rândul său, într-un fotoliu mare, îmbrăcat în piele sintetică uzată. Îşi puse mâinile pe masă.

— Uşa, spuse el și ridică din umeri. Este un detector complex, inteligent şi
independent. O cafea?

Nicholas clătină din cap.

— După ce stai chircit atâtea zile într-o ladă, printre viermi, nu ai decât o singură dorinţă: să intri sub un duş fierbinte.

— O să ai parte şi de un duş fierbinte. Când o să vină vremea. Deocamdată, trebuie să te ferim de priviri incomode. (Ridică din nou din umeri.) Doar pentru asta ai pătruns fraudulos pe Phoebe, nu?

— Şi ei? Viermii?

— Vrei să ştii ce o să se întâmple cu tovarăşii tăi de călătorie? Ha-ha, ai un simţ al umorului foarte ciudat, domnule Barbossa. În fine, nu văd de ce nu ţi-aş satisface această măruntă curiozitate.

Varietăţi de viermi albi necrofagi, modificaţi genetic, fuseseră importaţi de pe
Pământ încă din anul 36 ai Erei Cosmice, când pe Selena fusese inaugurată

Colonia Minieră Egan & Allamater. Serele de legume, cele de plante ornamentale, micile grădini personale şi Parcul aşezării avea mare nevoie de ei pentru obţinerea materialului organic de bază. Containerele speciale care-i transportau nu erau niciodată verificate de serviciile de pază, deoarece asta presupunea depresurizarea lor, riscul infestării cu agenţi patogeni mutanţi fiind extrem de ridicat. Şi unde era vorba despre bani mulţi, foarte mulţi, securitatea rămânea pe planul al doilea.

Toate cutumele în ceea ce-i privea fuseseră preluate intacte, de noua administraţie de pe Phoebe, când pe satelitul cu raza de 1336 de kilometri, rezultat în urma exploziei nimicitoare din timpul „războiului de 87 de minute”, petrecut în anul 56 EC, se deschisese Colonia Minieră COMPRODUCT, aflată sub patronajul Pactului Asiatico-Indian. Zeci de mii de deţinuţi politici, opozanţi ai regimului despotic ai Khmerilor Roşii, îşi găsiseră rapid o nouă patrie, pentru care nu exista decât bilet cu destinaţia dus. Gardienii erau voluntari albi, recrutaţi din lagărele de muncă ale Statelor Unite Terestre ale Americii.

— O lume destul de amestecată, cred că ai tot dreptul să gândeşti în felul acesta, domnule Barbossa. Şi tocmai pentru că lucrurile sunt atât de… compozite, am dorit să te aducem aici incognito. Numai o mână de oameni ştiu despre sosirea dumitale aici, la pachet cu viermii necrofagi.

Dădu din cap, în semn că a înţeles.

— Şi acum?

— Adică în ce scop am depus atâta efort, ca să te aducem aici… Chiar nu bănuieşti?

— Lucrez într-o specializare atât de strictă, încât nici nu îndrăznesc să mă gândesc că ar putea fi vorba despre altceva. Aveţi o crimă, în subteran, şi un criminal în libertate.

Directorul Calvin bătu de câteva ori din palme, în semn

apreciativ (sau depreciativ?), apoi desfăcu o cutie din metal, plină cu trabucuri groase. Îl luă pe cel mai de deasupra şi îi făcu semn cu el să se autoservească. Nicholas clătină din cap.

— Nu ştii ce pierzi! spuse celălalt și îşi ţuguie buzele, după care muşcă vârful

trabucului şi îl scuipă într-o scrumieră groasă de fontă. Cubaneze. Mai au încă o făbricuţă acolo, în munţii Sierra Maestra, despre care niciunul dintre regimurile politice care i-au urmat lui Fidel Castro nu a avut habar. Preţul este neruşinat de mare, dar nu-l contestă nimeni: o ladă de trabucuri, contra unei lăzi de geme din fluor, neon, argon sau kripton.

— Cum adică geme din gaze?!

John Phillip Romero Calvin ridică din umeri şi pufăi de câteva ori.

— În profunzimile depozitelor, gazele îngheţate ating, uneori, o puritate excepţională. Miezurile acelea sunt mici, în general, şi permit tăierea şi şlefuirea unor veritabile pietre preţioase, în culori imposibil de găsit în rândul adevăratelor pietre terestre. Atâta doar că nu pot fi purtate la gât, la încheietură sau pe deget, trebuie păstrate în anumite condiţii de presiune şi temperatură. Adevăraţii colecţionari nu sunt interesaţi însă de amănunte atât de… nesemnificative. Dar asta are mai puţină importanţă acum, doar nu te-am chemat ca să-ţi ţin un curs despre ceea ce facem noi aici.

— Aşa bănuiam şi eu. De regulă, sunt trimis în linia întâi, fără trabuc, cafea şi poveşti despre geme, încă din primele cinci minute de contact. Criminalii nu aşteaptă să terminăm elementele de protocol. Îşi iau tălpăşiţa cu prima ocazie.

— Acolo, pe Pământul de unde vii, pesemne că aşa stau lucrurile. Directorul scutură scrumul peste vârful retezat, din burta scrumierei, și continuă: Aici însă, domnule Barbossa, criminalii sunt nevoiţi să rămână alături de noi până la sfârşit. Nu există decât un singur terminal cu acces la cosmodrom, iar acesta se află sub pază strictă. Nimic nu pleacă şi nimic nu intră în COMPRODUCT fără ştiinţa noastră. Elementele de supraveghere sunt extrem de eficiente.

Arătă cu vârful trabucului către tavanul din spatele său. Nicholas răsuci capul şi văzu drona bâzâind uşor, chiar sub una

dintre aplicele ornamentale din ipsos galben-lămâie.

— A intrat odată cu tine, şopti kipul.

— Cred că interpretăm în mod diferit cuvântul eficienţă, domnule director. Există două fapte care o contrazic. Şi ambele sunt de dată recentă: o crimă şi o

violare a reglementărilor de pătrundere în Colonie. Cazul meu. Ce l-ar împiedica pe criminal să găsească o metodă asemănătoare de a păcăli metodele eficiente de supraveghere, despre care pomeneaţi, pentru a pleca de aici fără să ceară permisiunea?

Calvin privi lung în direcţia fumului drept care se ridica din trabuc, apoi se strâmbă şi bătu darabana cu degetele mâinii drepte pe suprafaţa lucioasă a biroului.

— Am cerut cel mai bun detectiv, domnule Barbossa. Şi se pare că l-am obţinut. Felicitări! Există, într-adevăr o fisură în sistemul de securitate. Misiunea ta va fi să o descoperi şi să-l prinzi pe asasin, mai înainte ca el să părăsească satelitul. Sau ca să mai facă vreo nouă crimă.

— Dar… sunteţi sigur că nu a plecat

deja? Celălalt rânji şi strivi trabucul

de fonta cenuşie.

— Absolut sigur. IA-ul nostru deţine permanent datele fizice ale lui Phoebe. Pe baza lor, la cerere, realizează tot felul de statistici. Greutatea satelitului nu s-a modificat decât cu câteva zeci de grame, după crimă: meteoriţi, praf cosmic, reziduuri microscopice din atmosfera Terrei. Criminalul nu a părăsit Colonia. Abia azi mi-a parvenit prima modificare majoră de greutate: cele 300 de lăzi cu necrofagi şi persoana dumitale. Deci ce doreşti să faci mai întâi: să vezi cadavrul şi locul crimei sau să te vâri sub un duş?

Nicholas ridică din umeri.

— Apa mai poate să aştepte.

*

Dincolo de uşă îl aşteptau salopeta portocalie şi halatul

cenuşiu, stând rezemaţi cu spatele de zid. Salopeta portocalie trăgea dintr-o ţigară electronică şi urmărea ceva pe ecranul îngust al ochelarilor digitali. Încercă să-i ocolească, dar individul îl înhăţă de cot şi-l izbi de perete.

— Şi zi aşa, te faci că nu ne observi? Ce, ţi-a ordonat Şeful să ne ocoleşti?

Îi apucă degetele cu mâna liberă şi încercă să i le dea la o parte, dar mâna

celuilalt se încleştă şi mai tare de braţul lui.

— Omul cu viermii… oi fi vreun mardeiaş de lux, pe rahatul ăla de Pământ al vostru, ha?

— Nu-l lua în seamă, interveni kipul. De data asta se dă mare, nivelul adrenalinei pe care o răspândeşte în aer este aproape normal. Vrea numai să-ţi arate cine este şeful, dar a înţeles că îi eşti necesar directorului şi nu riscă să-ţi producă vreun rău. Expulzarea prin ecluză, în spaţiul phoebian liber este una dintre cele mai mici pedepse pe care le poate primi aici.

— Trebuie să ajung la locul unde s-a produs… incidentul, răspunse cât putu mai calm. Directorul John Calvin m-a autorizat să-l vizitez. Şi să-l cercetez.

— Să-l vizitez şi să-l cercetez, îl maimuţări celălalt, dar îi dădu drumul braţului. Nu cumva oi vrea să faci şi vreun duş, ha?

— Am să-l fac şi pe acela, rosti cu prudenţă. După ce închei prima parte a investigaţiei.

— Aici, apa se plăteşte, cap-de-bou. Salopeta portocalie îl scuipă exact pe vârful încălţării, cu o precizie remarcabilă, apoi spuse: De fapt, ar trebui să te pun să plăteşti şi flegma aia. Dar pentru că te-a chemat șeful, e gratis. Consider-o un cadou din partea Companiei Miniere.

— O să plătesc. Pe lumea asta, nimic nu este pe gratis.

Se pare că răspunsul îi plăcu individului, pentru că îi întoarse brusc spatele şi o apucă înainte, pe partea carosabilă, urmărind un şir de săgeţi fosforescente, imprimate pe zid, deasupra capetelor lor.

— Ia asta, omule, şi petreceţi-o pe sub umărul stâng, aşa încât presorul să-ţi fie cât mai aproape de gură.

Bărbatul în halat îi dădu un ham, cu două buzunare, un furtun subţire şi o mască atârnând la capătul lui.

— Dacă simţi că încep să-ţi pocnească urechile, pune-ţi drăcia, fără să mai aştepţi vreun îndemn.

Îşi petrecu hamul, aşa cum i se spusese. Mişcă din braţe: îl deranja puţin, totul părea însă în regulă. Îi întinse mâna.

— Sunt detectivul…

— Ştim cine eşti, am fost instruiţi.

-Şi el a fost? întrebă, arătând spre spatele bărbatului care aproape că dispăruse
în semiîntuneric.

Halatul cenuşiu râse şi-i făcu semn să pornească.

— Şi el, desigur. Trebuie să înţelegi însă că suntem o Colonie de exilaţi pe viaţă. Nu avem niciun motiv să-i îndrăgim pe cei care ne-au trimis în iadul ăsta. Iar tu vii de acolo. Nu are niciun motiv să te accepte. În afară de ordinul șefului. Iar acesta nu are să-l împiedice să încerce, cât poate, să-ţi facă viaţa amară.

— Aşa gândeam şi eu, îi spuse kipul. Cred că ar fi cazul să ne grăbim: miroşi din ce în ce mai tare a cadavru şi cred că viermii au avut un anumit rol în treaba asta.

*

În Blocul Alimentar nu era nimeni când pătrunseră înăuntru. Nicholas înţelese încă de la prima privire că, în spatele denumirii simpliste şi fade, se ascundea realitatea colorată şi foarte diversificată a magaziilor alimentare, aflate în prelungirea Cantinei uriaşe în care, după cum îl asigură kipul, puteau să intre până la 6000 de persoane odată.

Era vorba despre cuburi săpate în gheaţa colorată, în interiorul cărora totul era din gheaţă, cu excepţia alimentelor, evident: rafturi, poliţe, dulapuri, uşi şi chiar câteva pseudoferestre, care se străduiau, fără prea multă convingere, să asigure un aer cât mai terestru locului.

— Suntem pe Phoebe, la naiba! bombăni el. Spuneau că

urăsc Pământul atât de mult, încât ar fi gata să tragă un pişat mare pe el. Atunci de ce se străduiesc să imite ceea ce este acolo?

— Poate tocmai pentru că jetul urinei nu ar ajunge pe el. E mai uşor să facă

asta aici, zise kipul imediat şi bărbatul crezu că percepe un râs vag în fundal.

Trecură de primele rânduri de cuburi uriaşe, la intrarea cărora sclipeau diverse indicative, săpate şi ele în gheaţă. Apoi pătrunseră într-o piaţă rotundă, unde aşteptau, părăsite în dezordine, cărucioare metalice, cu acţionare mecanică, precum şi o mulţime de obiecte metalice, cu forme lunguieţe, având un ham prins la unul din capete. Salopeta portocalie şi halatul cenuşiu aşteptau rezemaţi de unul dintre cărucioare să termine cu examinatul locului.

— Aici, spuse primul şi făcu un gest vag.

— Aici, ce?

— Ştiam eu că au trimis un prost, se strâmbă scârbit celălalt. Aici s-a găsit cadavrul, evident.

— Nu credeţi că ar fi cazul să-mi daţi câteva amănunte? Nume, prenume, sex, vârstă, tipul rănii, arma cu care a fost efectuată crima… cine l-a descoperit şi când?

— Ai fost adus să oferi răspunsuri, nu să pui întrebări. Din alea avem şi noi o grămadă.

Salopeta portocalie aruncă o flegmă aţoasă pe mânerul unui cărucior şi îi întoarse spatele.

— Nu obţinem nimic în felul ăsta! îşi vărsă pământeanul năduful, izbind cu vârful metalic al încălţării în peretele cel mai apropiat şi făcând să zboare aşchii colorate de gheaţă, în toate direcţiile.

— Aici, spuse halatul gri, apoi îl luă de braţ şi îl trase până în dreptul unui cub verde-jad, după care desenă cu un vârf de piolet ascuţit conturul unui corp uman aproximativ, jumătate pe

zid, jumătate pe podea. Nu ni s-a spus să păstrăm urmele, aşa că am lăsat roboţii să facă puţină curăţenie. Au absorbit chiar şi petele de sânge.

Nicholas se aplecă şi examină terenul. Ceva-ceva se mai zărea încă, dar îţi trebuia răbdare şi ochi format ca să descoperi informaţiile ciuntite.

— Poţi să înregistrezi locul prin mai multe filtre?

— Cu mine vorbeşti?

Întoarse capul. Halatul cenuşiu îl privea întrebător. Clătină din cap.

— Am prostul obicei să vorbesc de unul singur, ca să-mi pun ordine în idei.

— Aha.

— Pot, răspunse kipul, după câteva clipe. De fapt am şi făcut-o. Am rulat câteva metode de analiză şi cred că am găsit un element interesant. Apleacă-te şi priveşte în dreapta ta, la două palme de zid. O să-ţi filtrez vederea peste trei... două... o secundă.

Se aplecă. Într-adevăr, pe podeaua din gheaţă striată, de culoare albăstruie, apăru o pată întunecată, destul de mare. Se aplecă şi mai mult, iar kipul focaliză din nou. La aproape 37° C, sângele acţionase ca o flacără violentă, pătrunzând adânc prin interstiţiile gheţii. Curăţarea şi şlefuirea suprafeţei făcută de roboţii utilitari nu înlăturaseră şi picăturile de acolo.

— Poţi să-mi dai o racletă?

— Ce naiba să faci cu o racletă?! se miră halatul cenuşiu, dar îi întinse unealta cerută.

— Iau puţină gheaţă ca amintire, rânji pământeanul.

Râcâi o porţiune de câţiva centimetri, turnă acele de gheaţă în palmă şi le ridică în dreptul ochilor, cât mai aproape de sursa de lumină de deasupra.

— Analizez, îl asigură kipul. Apoi: Gata, poţi să-l arunci. Am nevoie de câteva minute.

Nicholas se răsuci către bărbatul care-l privea vag intrigat.

— Vreau să văd cadavrul.

— L-am depozitat într-unul din frigoriferele Blocului, la aproape o sută de metri de aici. Eşti sigur?

— Ce?

— Că vrei să-l vezi.

Ridică din umeri.

— Trebuie. Altfel chiar că nu prea ştiu ce anume să caut.

— Atunci, vino după mine.

Blocul Alimentar era decupat în gazul îngheţat conform unui plan arhitectural extrem de utilitar, care nu lăsa loc nici unei stilizări estetice: linii drepte care întretăiau alte linii drepte, fiecare înregistrată la intersecţii cu un număr din două cifre şi o literă. Numai culoarea diferită a gazului îţi dădea uneori de ştire că ai trecut dintr-o arteră în alta. De cele mai multe ori însă nu realizai acest lucru şi, dacă nu erai atent în numeroasele intersecţii la cifre, riscai să rătăceşti mult şi bine prin labirint.

— Am terminat, anunţă kipul. Victima este un bărbat de 15-16 de ani, de statură medie, atletică, păr blond şi ochi cenuşii. În copilărie, a suferit de Complexul Fedmark şi a rămas cu unele sechele. Dispunea de doi amplificatori pulmonari şi de un ficat regenerabil, marca Hoffmann, din acelea care se grefează gratuit persoanelor care urmează să lucreze mult timp în spaţiu, într-o gravitaţie mai mică decât cea a Pământului. Mai doreşti şi alte amănunte bio-fiziologice?

— Nu.

Nicholas se opri o clipă şi izbi cu vârful degetului în ureche.

— Să nu te închizi. Am nevoie de un martor şi de unele idei.

— Știi bine că nu mă pot închide. Încerc să-l identific după grupa sanguină şi după ficat. Trebuie să fie într-o bază de date a Terrei, toţi cei care ies în spaţiu au un dosar undeva. Chiar şi tu.

— Mda. Chiar şi eu.

Salopeta cenuşie se oprise în dreptul unui cadru negru fosforescent şi îl aştepta.

— Aici. Să deschid?

— Ar trebui, nu? O clipă, te rog.

Îi puse o mână pe braţul întins către consola încastrată în zid.

— Ce gravitaţie există pe Phoebe? Te întreb, pentru că nu-mi dau seama dacă mă simt sau nu mai uşor decât eram pe Pământ. Mă aşteptam să ţopăi şi să fac salturi lungi de câţiva metri.

— Ha-ha, mi-ar fi plăcut să te văd! Halatul cenuşiu rânji: Deşi Phoebe este mult mai mică decât vechea Lună, faptul că se găseşte numai la 78.290 km de Terra şi că se roteşte de aproape cinci ori mai repede, face ca atracţia gravitaţională să fie de 0,7g. N-ai şanse să ţopăi. Dar un obiect destul de uşor aruncat în sus va rămâne multă vreme lipit de tavan, până să-şi regăsească momentul inerţial al căderii pentru a reveni pe sol.

Lovi cu dosul palmei într-o consolă şi cadrul se ilumină instantaneu. Zece sertare, fixate unul deasupra celuilalt, începură să-şi pâlpâie luminiţele de poziţie. Halatul gri întinse palma şi o fixă pe un *cititor*. Cadrul scoase un şuierat slab. Sertarul cel mai de jos începu să alunece spre exterior, făcându-l să se dea un pas înapoi. Se aplecă, trase de fermoar şi lăsă foile sacului de plastic să cadă de o parte şi de cealaltă. Îl pofti, cu un semn al degetului arătător.

Se aplecă, la rândul său, apoi se ridică brusc.

— Dumnezeule mare! exclamă, scuturând capul.

— Acum înţelegi de ce ai fost primit aşa… Habar n-ai avut nu de chestia asta,
?

Dădu din cap şi-şi muşcă buza de jos. Respiră adânc de câteva ori, încercând să se liniştească.

— Am înregistrat, interveni după câteva clipe kipul.

Asemănarea este stranie.

Mai mult decât stranie, aprecie Nicholas, continuând să-şi muşte buza. În sicriul de metal şi plastic, stătea întins un adolescent blond, care avea exact chipul lui Adolfo Suarez Ascinter, fiul cel mare al preşedintelui SUTA, John Ascinter Jr.

O copie exagerat de fidelă, numai că mai tânără cu vreo 20 de ani. Cu o gaură extrem de subţire în gât, gata cauterizată, cu orbita ochiului drept închisă, iar cu cealaltă goală, acoperită cu un plasture maro.

Oare ce-or fi crezut salopeta portocalie şi halatul cenuşiu, când l-au extras din lada cu viermi?

*

Ieşise de sub duş de câteva minute şi aştepta pe grătar, să i se scurgă şi ultimele picături de apă de pe corp. Deoarece toate categoriile de ape uzate se reciclau pe Phoebe, ca pe oricare din Lumile Externe Satelitare, era interzis să te ştergi sau să foloseşti un uscător.

Când lumina verde pâlpâi de câteva ori în tavanul cabinei înguste, păşi repede pe podeaua caldă şi se îmbrăcă exact cu aceleaşi haine cu care sosise, deşi pe un raft, lângă chiuveta din inox, aştepta un rând de schimburi, cu etichetele de non-folosinţă întoarse în sus. O regulă veche, dar mereu actuală a Poliţiei Terriene afirma că în trei lucruri nu trebuie să ai încredere niciodată: în partenerul de echipă, în femei şi în hainele pe care nu le-ai mai îmbrăcat până atunci. Hainele noi puteau conţine orice, de la simple otrăvuri ce-ţi pătrundeau în fluxul sangvin direct prin piele, până la identificatori de poziţie sau, mai rău, la kipuri parazite, care-ţi modificau traseele neurale, determinând schimbări de comportament şi de gândire.

Dormitorul care-i fusese afectat abia de avea 7-8 m², patul nerabatabil ocupând aproape jumătate din spaţiul locuibil. Chiar sub fereastra aparentă, care proiecta în acele momente un pisc înzăpezit, văzut printre crengile unui brad cam decolorat, se găsea un dulap cu recipienţi cu alcool sintetic şi pahare.

Se aşeză pe singurul scaun disponibil, scoase din dulap un clondir cu un gât subţire şi foarte lung, pe eticheta căruia scria

Cognac. Agită conţinutul maroniu şi răsuci dopul de sticlă. Îşi turnă în pahar. Puse sticla pe dulap şi, când întinse mâna către pahar, se zgârie de marginea aproape ascuţită. Un firicel de sânge se scurse de-a lungul mâinii către încheietură. Se şterse de salteaua gonflabilă.

— Ai analizat?

— Da, dar puteai să ghiceşti şi fără analize. Directorul ştie de prezenţa mea şi nu ar fi făcut niciun gest de felul celui la care te gândeşti tu acum. Dacă te-ar fi

vrut mort, ar fi făcut-o deja, într-o manieră mai directă. Ţi-am mai amintit de faptul că aici nu există scutul legislativ protector de pe Terra. Dacă-ţi cade un bloc de gheaţă în cap şi directorul spune că a fost un accident, aşa este înregistrat în Memorii şi nimeni nu are unde şi cum să conteste asta.

Dădu din cap, semn că a înţeles, şi sorbi din băutura tare şi proastă. Un fir de lavă încinsă îi porni pe esofag, în jos. Scuipă pe podea, după care trase un gât direct din sticlă.

— Cum stăm?

Dincolo de uşă se auzi vaierul înfundat al unei alarme şi paşi tropăiră pe coridor.

— Este o alarmă tehnică, spuse kipul, răspunzând următoarei întrebări nerostite. În reţea, apare o străpungere în izolaţia unui depozit aflat pe partea expusă la soare a lui Phoebe. Cred că, în linie dreaptă, sunt vreo 400 de kilometri până acolo. Vor trimite platformele de lucru şi apoi vor izola sectorul. Nu este treaba ta. M-ai întrebat cum stăm…

— Mda.

— Destul de prost. Am lansat nişte *vânători-de-portrete*, dar n-am primit niciun răspuns până acum. Dacă puştiul are un dosar undeva, şi trebuie să aibă, sau este foarte bine protejat, iar asta nu poate să o facă decât o agenţie guvernamentală, ceea ce e de rău, sau nu a fost înregistrat niciodată drept cetăţean al Terrei. În această variantă, se poate presupune că s-a născut pe una dintre Lumile Exterioare Satelitare, dar…

— Dar…

— Atunci, ce caută în lagărul de muncă de pe Phoebe? Lumile Exterioare au alte rezolvări pentru infractorii lor.

Clătină sticla şi coniacul clipoci. Era rău de tot la gust, dar

alcoolul îi limpezea gândurile. Turnă încă un pahar.

— Poate că s-a născut pe Phoebe.

— Într-un lagăr numai pentru bărbaţi? Destul de greu de imaginat.

— Mda.

Bău, apoi reflectă. Avea un cadavru, deocamdată neidentificat. O rană mortală în gât, asemănătoare cu o incizie chirurgicală; extrem de îngustă, dar complet cicatrizată pe margini, ca şi cum ar fi fost cauterizată. O armă lipsă. Un criminal în libertate.

— Singura concluzie logică este că provine de pe Terra. Chiar dacă nu vom găsi nicio identitate pentru el acolo. Dosarele de aici ce spun?

Kipul tăcu vreme de 10 secunde.

— Mi se interzice accesul la ele. Cred că aş putea să forţez blocajele, dar mă vor identifica repede. Şi atunci s-ar putea să ai necazuri. De ce nu încerci să-l întrebi pe director?

Ridică din umeri şi puse paharul şi sticla la loc. Îşi întinse picioarele pe pat şi
se lungi în scaun.

— Nu crezi că aceasta ar fi fost prima informaţie pe care mi-ar fi oferit-o, chiar
şi fără să-l întreb, dacă ar fi considerat necesar?

— Eu aşa aş fi procedat.

— Tu nu eşti director.

— Nu.

— Şi asemănarea cu fiul preşedintelui american?

— Nu am găsit niciun element de care să mă leg. I-am trecut în revistă întreg arborele genealogic. Nu există frate, nepot, unchi, tată, bunic care să-i semene, în felul acesta. Nu are copii

legitimi şi nici nelegitimi.

— Asta ţi-aş fi putut spune şi eu, fără să te mai oboseşti să cauţi. E cunoscut ca un homosexual înrăit.

Kipul râse uşor.

— Eu nu obosesc. Nu simt nevoia să mă odihnesc. Şi nici să beau alcool, ca să gândesc mai clar.

— Du-te dracului!

— Inadvertenţă: nu pot să mă duc la cineva care nu există. Şi, apoi, gândeşte- te că ar trebui să te iau cu mine, ca să mă pot duce acolo. Nu ştiu dacă-ţi doreşti asta.

— Nu.

Îşi ţuguie buzele şi fluieră, în falset, o melodie demult ieşită din topuri.

— Suntem ca la început, când am coborât din lada aia blestemată.

— Nu chiar, răspunse ironic vocea din ureche. Acum, avem un cadavru. Şi un criminal.

— Un criminal, da. Bănuiesc că ar trebui să începem să-l căutăm.

— Ai vreo idee?

— Una singură; cosmodromul. Dacă nu vrea să fie prins (lucru care se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, cel puțin el crede asta, ceea ce îl va ţine sub presiune, mai ales că ştie de prezenţa noastră aici), atunci trebuie să încerce să fugă. Şi nu poate decât pe acolo. Hai să aruncăm o privire prin gaura aia prăfuită, ce zici?

*

Pentru a merge pe platforma externă unde se găsea spaţioportul, trebuia să ajungă mai întâi în cabinetul directorului Calvin, ca să capete permisiunea de a părăsi

Exploatarea Minieră.

— O să ne distrăm de minune, spuse Nicholas încet, când îi zări pe cei doi însoţitori rezemaţi de peretele de gheaţă, jucând un joc de proiectat umbre pe el.

— Uite-l şi pe fratele tău geamăn, aproape lipit de tavan, râse sec kipul. Noroc că el nu are resentimente.

Le comunică unde intenţiona să ajungă şi cei doi stinseră proiectoarele minuscule.

— Ai făcut duş! exclamă ameninţător salopeta portocalie. Receptorul meu de umiditate a descoperit că pielea ta are porii încă deschişi. Ce s-a întâmplat, mâncătorule-de-rahaţi-de-vierme, te-a copleşit putoarea lor? Nu acesta este mirosul vostru natural de pământeni? Viermii cresc în rahatul vostru nutritiv, apoi voi îi adunaţi şi îi transformaţi în calorii. Vă mâncaţi propria scârnă!

Nicholas se gândi o clipă dacă să îi răspundă sau nu.

— Mai bine, nu, îl sfătui kipul.

— Pe Phoebe nu se întâmplă exact acelaşi lucru? Sau vă aruncaţi rahatul dincolo de uşile de etanşeizare?

—Îl tratăm termic şi îl descompunem chimic în elementele de bază componente.

Salopeta portocalie se apropie de el, rânjind. Masca i se bălăngănea agitată pe piept.

— O parte din elemente, purificate, se întorc în alimentaţie. Celelalte ajung în sere, ca îngrăşământ. Aici nu există viermi. Suntem nevoiţi să-i importăm de pe Terra, pentru că altfel nu se poate închide circuitul biologic. Sunt gata însă, când va veni vremea să te ducem la cantină, să sacrificăm câteva sute dintre ei, ca să nu te lipsim de plăcerile vieţii ăleia de căcat, pe care ai dus-o până acum.

— Mergem? şopti kipul.

— Mergem? repetă el mecanic, privindu-i întrebător.

— Pe acolo, interveni halatul cenuşiu, arătând cu mâna către o platformă electrică, oprită la marginea părţii carosabile.

Se urcară pe ea şi îşi fixară tălpile în chingile de susţinere verticală. Aparatul

porni încet către prima intersecţie, aflată destul de aproape, apoi o coti către stânga şi îşi mări treptat viteza. Înainte de a lua curba, Nicholas apucă să zărească drona alunecând silenţioasă, la înălţime, în spatele lor.

Când, în sfârşit, goana pe centura de ocolire luă sfârşit, iar dunga de lumini colorate se sparse într-o mulţime de globuri plutitoare, platforma încetini şi parcă într-o nişă înaltă şi îngustă, trepidând uşor până ce terminară de coborât.

Nicholas trase aerul rece în piept şi se strâmbă. Un miros de sulf şi, mult mai slab, de clor, îl râcâia pe căile respiratorii.

— Se întâmplă ceva?

— Domnul e sensibil la mirosuri? Cumva, acolo jos, nu…

— E-n regulă, Haile. (Aha, veşnicul nemulţumit se numea Haile!). A avut loc un incident într-un sector îndepărtat. (Halatul cenuşiu îl privi zâmbind.) Au izolat coridoarele cu blocuri de sulfat de ceriu și, cum sulfatul este un element instabil, partea interioară a blocurilor a început să oxideze, în contact cu oxigenul, până ce s-a reuşit acoperirea lor cu răşină. De aici provine mirosul.

Pătrunseră în antecameră. Deasupra uşii culisante pe care stătea scris numele directorului era aprinsă o fâşie îngustă de lumină roşie.

— Ia loc, îi arătă halatul cenuşiu şirul de scaune din plastic negru, de sub fereastra holografică, pe care rula imaginea unei dune de nisip. Şeful este în şedinţă cu Lumile Exterioare. Trebuie să aşteptăm.

Aşteptară. Salopeta portocalie îşi puse o cafea de la dozatorul fixat lângă uşă şi se concentră asupra unui program oferit de ochelarii negri, coborâţi pe ochi. Halatul cenuşiu desenă o telecomandă în aer şi începu să butoneze pe ea, schimbând imaginile ferestrei holografice.

— Tot nimic? întrebă foarte încet.

— Nnu… în fine, cred că nu, răspunse kipul ezitând.

— Crezi?

— Am reuşit să obţin analiza unei probe de sânge, de la o clinică de stat, care l-a tratat pe Adolfo Suarez Ascinter de diabet, în urmă cu 10 ani. Partea proastă: este identică analizei făcute de mine pentru cadavru.

— Asta numeşti tu parte proastă?

— Păi e cât se poate de proastă, pentru că este o singularitate. Dacă nu ar fi fost vorba despre fiul preşedintelui, am fi avut o pistă de urmărit. Aşa însă... de când am închis comunicarea cu Clinica Dial America, am fost realmente luat pe sus de programele-interceptoare ale Guvernului. Chiar acum discut, în paralel, cu patru dintre ele, unul fiind un *scout* al Biroului Federal de Investigaţii. Încerc să le duc de nas cât pot, dar este posibil să avem necazuri.

Nicholas îşi muşcă buza de jos.

Venise pe Phoebe ca investigator special, trimis de Poliţia Federală, care considera Phobos drept moştenitoarea de drept a statutului Selenei. Şi cum pe fostul satelit natural al Terrei nu fiinţase decât Colonia Americană Minieră „Egan
& Allamater”, luna putea fi considerat drept teritoriu colonial american. Care, după dezintegrare, rămăsese cu acelaşi statut. Adică un teritoriu anexat Federaţiei SUTA. Iar dacă iţele afacerii prindeau să conducă spre centrele puterii lăsate în urmă, situaţia nu avea să fie deloc roz.

Se ridică şi merse către automat, cu gând să-şi ia o cafea. Chiar atunci lumina roşie de interdicţie se stinse şi cadrul îngust al uşii prinse să pâlpâie în verde.

— Intră, îi făcu semn cu telecomanda aeriană halatul cenuşiu. Conferinţa s-a încheiat.

Dădu din cap şi îşi schimbă direcţia. Materialul uşii deveni transparent, apoi dispăru cu totul. Păşi peste prag, aşteptându-se să se lovească de obstacolul invizibil. Nu se lovi de nimic şi intră în birou, derutat. Directorul Calvin stătea cu spatele la el,

părând că priveşte prin fereastra uriaşă la imaginea unei fregate de luptă, din prima generaţie, andocată la un ponton independent.

— Bună ziua, din nou, domnule Barbossa, spuse el, după câteva clipe. De astă dată, nu va trebui să ajustăm decalajele orare, deoarece ai apucat să prinzi câteva ore de activitate din ziua phoebiană.

— Bună ziua, replică Nicholas scurt.

— Ai apucat să faci un duş şi să te odihneşti puţin?

— Să rămânem numai la partea cu duşul.

— E bine chiar şi atât. Întotdeauna e loc şi pentru mai rău, nu? E un truism, dar din păcate trebuie să-l înghiţim, atunci când ne priveşte.

Se răsuci spre el. Avea ochii traşi şi pleoapa stângă i se zbătea, lipsită de controlul muşchiului aferent.

— Este obosit, spuse kipul. Distras. Oboseală cronică. Are tensiunea arterială scăzută şi dimineaţa, când se ridică din pat, suferă de hipertensiune ortostatică. Nu-ţi va ţine un discurs.

— Doreai să soliciţi ceva, nu?

Dădu din cap, foarte atent la reacţiile celuilalt.

— Permisiunea de a cerceta astroportul.

— Se potriveşte perfect cu intenţiile noastre. Pentru că, domnule Barbossa, întâmplarea face ca motivul pentru care am apelat la serviciile Poliţiei Federale SUTA să fi încetat să existe. Aşa că va trebui să te trimitem înapoi, în acelaşi mod în care ai ajuns, ilegal, aici: într-o ladă goală pentru compost.

— A încetat să existe?! întrebă atât de surprins, încât rămase

cu gura căscată. John Phillip Romero Calvin bătu darabana

cu degetele mâinii drepte în tăblia
biroului. Duruitul suna înfundat, asemenea tunetului îndepărtat al unui nor de
furtună. Pleoapa stângă continua să-i zvâcnească, dar restul trăsăturilor rămâneau imobile şi, oricât se strădui, Nicholas nu reuşi să citească nimic dincolo de împietrirea lor.

— Este nervos, îi comunică repede kipul. Pielea sa risipeşte feromonii fricii. Ar fi bine să nu-l contrazici.

— Un fel de a spune. Criminalul s-a predat în urmă cu 40 de minute. A fost

interogat şi, cum mărturisirea sa s-a suprapus exact peste faptele constatate, IA-ul securităţii locale i-a stabilit vinovăţia şi l-a executat cu o injecţie letală. Vezi, deci, că motivul chemării dumitale aici a încetat să mai existe.

— Înţeleg.

De fapt, nu înţelegea nimic, dar dacă directorul Coloniei Miniere considera că nu mai are nevoie de serviciile sale, nu vedea pentru ce ar mai trebui să insiste.

— Şi criminalul?

— Un nenorocit de la Sectorul de Întreţinere. O neînţelegere mai veche, scăpată de sub supravegherea IA-ului. L-a prins, singur, pe inamic în Blocul Alimentar, a distrus camera de supraveghere şi l-a ucis.

— Pot să întreb care a fost arma crimei?

Degetele încetară să mai plesnească suprafaţa lucioasă.

— Atenţie…, începu kipul, dar nu avu timp să continue.

— Ce-i asta, un in-te-ro-ga-to-riu? Am spus că ancheta dumitale s-a încheiat. Uşa este în spate. Însoţitorii te vor conduce la spaţiul locuibil, ca să-ţi recuperezi efectele şi, de acolo, la astroport. Unde voiai, de fapt, să ajungi. Călătorie uşoară, domnule Barbossa! Fii convins că raportul care te va urma îndeaproape îţi va fi complet favorabil.

— Spune mulţumesc şi cară-te cât mai repede!

— Cred că…

— Cară-te naibii de aici! Miroase a moarte!

— …ar trebui să vă mulţumesc pentru excelenta colaborare pe care am avut- o, domnule director Calvin. Vă doresc, la rândul meu, o activitate cât mai paşnică pe Phoebe.

Se înclină scurt, se răsuci pe călcâie şi ieşi, mai înainte de a zări rictusul sălbatic, care-i săltă celuilalt colţul drept al buzelor în sus.

Pe coridor, Haile tocmai încheia o convorbire pe laringofon. Nu se auzea vreun sunet, dar Nicholas îl vedea cum mişcă buzele. Nu avea niciun fel de îndoială cu privire la conţinutul acesteia.

— Am primit dispoziţie să îl conducem pe domnul terran de rahat, înapoi la cutia de rahat în care a sosit. Mă bucur că vom scăpa, în curând, de mirosul său rânced de mort.

— Când voi ajunge acasă, îmi voi aminti să trag o duşcă de coniac adevărat în amintirea voastră, băieţi! rânji el, regăsindu-şi brusc aplombul. Şi o să vă plâng pentru poşirca pe care vă obligă s-o înghiţiţi aici.

— Ştiam eu că o să pută ceva chiar şi după plecarea ta! îi înfipse celălalt un deget în pieptul salopetei. Noroc că duhoarea nu durează cât prostia, altminteri v- aţi asfixia pe bătrâna planetă albastră.

Şi porni imediat spre locul unde aştepta parcată platforma, mai înainte ca
Nicholas să aibă timp să riposteze. Halatul cenuşiu râse şi-l bătu pe spate.

— Voi doi nu o să mâncaţi niciodată din acelaşi blid, e clar… Să mergem, trebuie să te conducem repede la astroport, cursa următoare spre Terra pleacă peste
2 ore şi 45 de minute.

Nicholas înclină din cap.

— Apropo, cei de pe aici mă strigă Serge.

— Serge… măcar ne despărţim în condiţii ceva mai amiabile. Aş putea să te
rog ceva, Serge?

Bărbatul se trase un pas înapoi şi-l privi întrebător.

— Dacă am putea să facem un ocol la Blocul Alimentar…

Cred că am pierdut un flash de memorie acolo. Nu reuşesc să-l găsesc şi mă halesc cu fulgi cu tot cei de la Magazia de Efecte dacă nu le predau toată recuzita.

— Cred... că nu o să fie tocmai un capăt de lume dacă, îndrum spre locul de cazare, facem un ocol scurt şi pe la Bloc. În regulă, ţi-ai câştigat acest drept.

— Eşti sigur că faci bine? Vorbi kipul rar, de parcă s-ar fi temut că nu era înţeles din cauza dicţiei. Directorul tocmai ţi-a spus că raportul va fi favorabil. Ancheta asta nu te mai interesează, oricum.

— E vorba despre fiul preşedintelui SUTA, IA nenorocit ce eşti! Nu pot să mă car aşa, pur şi simplu, înainte de a-mi lămuri nişte chestii.

*

Salopeta portocalie rămăsese furioasă pe platformă.

— Fix cinci minute, După care pun drona pe tine!

ameninţase şi le întorsese
spatele.

Acum, Serge căuta în dreapta depozitului frigorific cu decedaţi, iar Nicholas în stânga. Dacă halatul cenuşiu ar fi avut curiozitatea să ridice privirea din pardoseală, ar fi văzut, cu uimire, că terranul îşi căuta flash-ul pe tavan. Dar nu o făcu, aşa că, după două minute de cercetare încordată, Nicholas se opri şi îi ceru kipului să-i comute filtrele de vizualizare pe infraroşu. Îl zări, cam la trei metri deasupra capului său, plutind asemenea unei planete minuscule printre sferele de iluminat.

— Pot să modific programul de urmărire al dronei şi s-o determin să se apropie până la un centimetru de el, spuse kipul. Apoi îi scriu o traiectorie descendentă spiralată, care o să-l antreneze în urma ei. Rămâne de văzut ce se întâmplă cu supraveghetorul.

— Reprogramează drona, acum!

Îl rugă pe Serge să se întoarcă la platformă şi să aducă de acolo
un *identificator.*

— După ce îmi identifică statutul fiziologic, îi va fi uşor să

repereze urma de feromoni pe care i-a tras după el, în cădere. Avem toate şansele să-l descoperim imediat.

Halatul cenuşiu se lăsă păcălit şi dispăru după un colţ. Aproape imediat, drona îşi începu dansul ciudat de coborâre, târând după ea, în vârtejul de aer, minuscula planetă organică. Nicholas ocoli aparatul şi o culese din aer, ca şi cum ar fi vânat

o insectă.

— De unde ai ştiut că ochiul lipsă va fi aici?

— Spune-i fler, rânji el, examinându-l cu atenţie, în lumina slabă.

Îl vârî într-un separator aseptic şi îl ascunse într-unul din buzunarele salopetei. Apoi scoase un flash negru şi îl puse, în dungă, într-una din dârele pe care le crestase în gheaţă cu racleta, la vizita anterioară.

— Şi totuşi? insistă kipul.

— Gravitaţia de 0,7, ridică bărbatul din umeri. Am văzut din prima că plasturele era nou şi că nu aderase complet la rană, cum ar fi făcut-o unul vechi. Victima şi-a pierdut ochiul în timpul actului criminal. Probabil, la contactul cu un obiect ascuţit din mâna criminalului. Ochiul a sărit înspre tavan şi, datorită greutăţii foarte mici, ar mai fi stat o vreme suspendat în aer.

— Cum te poate ajuta un ochi?

— Am un scanner retinian printre efectele personale. Ne trebuie un sistem de holoviziune performant, al cărui laser îl voi adapta să citească ultimele imagini surprinse de straturile de celule fotosensibile retiniene. Din păcate, va fi numai o singură citire. După care putem să aruncăm ochiul. Dar rămânem cu imaginea. Care sper să fie aceea a asasinului.

— Inteligent, dar…

Nu apucă să termine. Serge apăru de după colţ, aproape alergând. Porni *identificatorul,* îl trecu peste o mână a lui Nicholas, apoi se plimbă grăbit cu el de-a lungul coridorului. Când ajunse în dreptul gheţii deteriorate, acesta începu să vibreze zgomotos.

— S-a rezolvat, domnule Barbossa. Ai tăi nu vor avea motiv

să-ţi ciuntească din salariu. Să ne grăbim, te rog, Haile aproape că a dat în fiert.

Într-adevăr, dacă privirea ar fi putut să ucidă, salopeta portocalie nu ar mai fi avut altceva de făcut decât să-l adune de pe jos şi să-l împacheteze frumos într-o ladă metalică.

Haile bombăni furios, înjură de câteva ori întreaga rasă terrană, dar spre norocul său nu-i aruncă nicio privire, mulţumindu-se să pornească platforma şi să- i imprime viteza maximă admisă. Aerul le vâjâia pe la urechi cu un şuierat aproape vâscos, iar temprat ura păru să coboare cu 2-3 grade.

Ajunseră în sectorul cu Spaţii Locuibile în mai puţin de 5 minute, însă încordarea muşchilor picioarelor, în încercarea de a menţine echilibrul corpului, fusese atât de solicitantă, încât se clătină accentuat, atunci când coborî de pe platformă, iar halatul cenuşiu întinse mâna să-l sprijine.

Nu rămase prea mult timp în încăperea minusculă, doar cât dură împachetatul efectelor personale şi distrugerea oricărei urme a trecerii sale prin acel spaţiu auster. Apoi, cu geanta pe umăr, urcă din nou pe platforma zumzăitoare şi se încordă în aşteptarea zvâcnetului de start.

— Ne grăbim?! strigă, ca să acopere vuietul înfundat al aerului. Cosmoportul nu pleacă nicăieri.

— El nu, dar tu da. Şi trebuie să prinzi trenul care părăseşte

COMPRODUCT-

ul peste aproape 40 de minute. În cufărul în care ai venit.

Serge rânjea şi-l ţinea de cot. Faţa i se lumina în roşcat şi apoi se întuneca, în funcţie de cum se apropiau sau se îndepărtau de globurile plutitoare de iluminat.

— Cred că avem o problemă legată de revenirea pe Terra, interveni kipul. *Scout*-ul FBI-ului a reuşit să identifice ceva în legătură cu misiunea noastră de aici şi a obţinut un ordin judecătoresc de reţinere pe numele persoanei tale, pentru 48 de ore. Te vor aştepta la toate terminalele de pe teritoriul SUTA care întreţin legături spaţiale cu Phoebe. Odată arestat… ştii şi singur ce metode folosesc cei de la Birou, atunci când vor să ajungă la o informaţie.

Nicholas îşi muşcă buza de jos. Asta îi mai trebuia acum, o

relaţie încordată
cu FBI-ul.

De la moartea lui Chandrayaan Surendra, singurul director al instituţiei ales democratic prin votul intern al angajaţilor acestei instituţii uriaşe, cu peste 400.000 de angajaţi, la cârma ei se petrecuseră mai mulţi politicieni, care habar nu aveau pe ce lume trăiesc, interesaţi numai de rezolvarea problemelor solicitate de partidele ce îi numiseră acolo. După *Războiul de 87 de minute*, o mulţime de

oameni dispăruseră fără urmă din casele şi de la serviciile lor, numai pe baza unui simplu proces-verbal digital de acuzare, pe care delatorul nu era nici măcar obligat să îl semneze, cu atât mai puţin să aducă probe care să ateste adevărul celor susţinute în el. Ştia asta, deoarece el însuşi fusese nevoit să închidă o mulţime de dosare, în care erau reclamate dispariţii către Poliţia Federală.

— Ce soluţie îmi recomanzi?

— Există numai două opţiuni. Şi pentru că nu am posibilitatea să fac alegeri, în numele tău, pot numai să ţi le recomand: să te foloseşti de unul dintre modulele de salvare, andocate permanent la sol, şi să ajungi cu el pe platforma Turnului Artsutanov, de unde să iei un lift către Taprobane, iar de acolo să te pierzi în masa de turişti care urcă sau coboară de pe orbită; sau să aştepţi unul dintre cargourile care fac curse regulate între Centura lui Bode şi Phoebe şi să-ţi cumperi un post de manipulator de sisteme, post care este mereu descoperit pe ruta asta. În primul caz, rişti să fii acuzat de furt şi să fii arestat de poliţia locală, la ieşirea din staţie. În cel de-al doilea, poţi să te prăjeşti, la propriu, în timp de lucrezi cu sistemele şi să ajungi într-o urnă de cenuşă, ca un nou asteroid, în Centură.

— Încurajator, în ambele cazuri. Ca de obicei, găseşti numai variantele pesimiste. Pentru început, trebuie să rămân în astroport numai cu Serge.

— Spuneai ceva despre mine? întrebă bărbatul din faţa lui, privindu-l cu atenţie.

— Mă gândeam la raportul pe care trebuie să-l fac, atunci când ajung pe Terra, îi şopti kipul repede.

— Vorbeam cu mine însumi, zâmbi forţat Nicholas, înfigându-se mai bine pe picioare. Trebuie să mă apuc de raportul misiunii, în aşa fel încât să-l am gata, când ajung acasă.

— Aha.

— Voi face o breşă în sistemul local de comunicaţii şi voi mixa nişte imagini
cu nişte sunete. Haile va fi trimis de directorul Calvin în sectorul contaminat, la
400 km de aici. Ce vrei să faci mai
departe?

Nicholas ridică din umeri. Avea de gând să citească informaţia de pe retina

unui ochi ce aparţinea unei clone. O clonă a fiului preşedintelui SUTA. O clonă care n-ar fi trebuit să existe, întrucât astfel de operaţii genetice fuseseră interzise prin Edictul de la Nantes, în anul 67 EC. Iar încălcarea edictului se pedepsea cu moartea. Viitorul se anunţa negru de tot.

*

În sala de aşteptare a cosmoportului era linişte şi praf. Nu se aflau acolo decât el şi Serge, salopeta portocalie plecând în mare grabă, să împlinească ordinul directorului.

Prea mult praf, constată Nicholas, uitându-se cu atenţie, amestecată cu uimire, cum paşii lui Serge ridică norişori negri care rămâneau suspendaţi în aer, în urmă- i.

Nu pentru mult timp, îşi spuse, gândindu-se la uriaşele aspirante subterane, ale căror guri îşi căscau colţii grătarelor chiar la nivelul podelei. După ce indicatorul de prezenţă umană în sală se stingea, IA-ul care coordona activitatea în acel punct avea să pornească automatele de absorbţie.

Şi, totuşi, pe unde intra? se întrebă, ridicând din umeri.

Nimeni nu ar fi putut să răspundă, firmele de construcţie dăduseră asigurările necesare cu privire la etanşeitatea completă a Exploatării, iar roboţii utilitari verificau de mai multe ori pe zi absolut toţi pereţii de contact cu exteriorul. O singură presupunere stătea cât de cât în picioare: praful trebuie că provenea din gheaţa exploatată şi care se topea, în diversele operaţiuni de manipulare a ei, în proporţie de 4-5%. Nu era exclus ca gazul să fi avut un conţinut oarecare de praf, care se aduna mai ales în cosmoport, locul de expediere a milioane de metri cubi anual către alte zone ale spaţiului.

Se aşezară pe două scaune din plastic, cu îmbrăcăminte din burete.

— Treizeci şi două de minute, până la sosirea cursei din

subteran, anunţă halatul cenuşiu. Vei avea exact 12 minute pentru intrat în ladă, pentru etanşarea acesteia şi ridicarea în container. Cred că ar fi bine să îmbraci de pe acum costumul.

— Mai e ceva de stat, dădu din cap terranul. Crezi că ai putea să-mi faci rost

de o telecomandă pentru a porni holoviziunea locală? Trebuie să citesc un scanner,
pentru viitorul raport.

— Nicio problemă, spuse celălalt și ridică din umeri. Tu îţi stabileşti priorităţile.

Îşi puse palmele sub raza verde a imprimantei matriceale şi, în câteva secunde, o telecomandă de consistenţa unui abur suflat de vânt îşi făcu apariţia la câţiva centimetri de mâinile lui. Îi făcu vânt prin aer, în direcţia sa.

Nicholas scoase scannerul din geantă şi îl poziţionă pe spătarul scaunului, cu fanta îndreptată către uşa îndepărtată. Apăsă câţiva senzori pe telecomandă şi aşteptă ca fasciculul laser, coborât din globul central, fixat în tavan, să identifice codul de acces şi să facă legăturile aferente.

Brusc aerul din faţă căpătă culoarea mării în amurg. Scoase ochiul din separatorul aseptic şi îl puse în lăcaşul cititorului, apoi dădu repede comanda de pornire, înainte de a apuca să se răzgândească. Marea fantomatică din faţa lor începu să bâzâie gros, asemenea unui roi de albine furioase. Tot ce putuse să facă, fusese făcut. Nu-i rămânea decât să aştepte. Să se roage. Şi să spere.

— Unde doreşti să pun imaginea?

— O introduci în sistemul intern de holoviziune. Vreau să fie afişată peste tot,
cu cod de prioritate 0. Poţi să-l obţii?

— Pare destul de simplu, odată ce am intrat în sistem. Ştii bine însă că nu putem să păstrăm aparenţele mai mult de 5-6 de minute.

— Suficient. Avem nevoie, de asemenea, de un ordin de reţinere preventivă pe numele directorului Calvin. Te simţi în stare?

— Dacă dau peste cap protocolul dintre noi şi FBI… Nu ar trebui să fie imposibil. Asta înseamnă însă că ai renunţat deja la varianta cu Taprobane.

— Fă-o! Chiar acum!

— Am înţeles.

Acvamarinul ecranului de aer începu o mişcare lentă de la stânga la dreapta, semn că se pregătea să primească o imagine. Nicholas îi aruncă o privire scurtă halatului cenuşiu. Acesta aştepta, lăsat pe spate în scaun, cu mâinile încrucişate sub cap. În turbioane uşoare, praful negru, strălucitor, continua să se răsucească şi să coboare foarte încet către podea.

— Am trecut de protocolul 114-03-66 EC, îl anunţă kipul. În câteva secunde, primesc acces la biroul judecătorului federal care se ocupă de coloniile spaţiale.

Ecranul îşi acceleră mişcarea, în mijlocul roiului rotitor apărând, indistinct, imaginea unei retine uriaşe, doar cu câteva nuanţe mai închisă la culoare decât restul imaginii. Apoi, brusc, desenul deveni clar. Văzut din faţă, chipul bărbatului din scaunul de alături se schimonosea într-un rictus de furie, în timp ce mâna dreaptă, ridicată în dreptul ochilor, apăsa pe burta unei telecomenzi.

— Atenţie! apucă să rostească kipul.

— Eşti mai bun decât m-am aşteptat, domnule Barbossa! Mult mai bun! Încearcă să nu faci nicio mişcare imprudentă. Ar fi păcat ca drona să-ţi găurească gâtul, ca bietului Jose.

Nicholas se răsuci încet către bărbatul din dreapta. Acesta stătea aproape exact în aceeaşi poziţie, numai mâna dreaptă strângea uşor marginile aproape invizibile ale unei telecomenzi. Ale altei telecomenzi!

— Da, există o dronă, în spatele ornamentului din dreapta barului, confirmă kipul. A fost complet inactivă şi de aceea nu am identificat-o.

— Ai ţinut o dronă de rezervă în cosmoport! se miră el. Să înţeleg că nu aveai
intenţia să mă laşi să plec din COMPRODUCT, nu?

— Înţelegi bine şi faci legături repede, rânji Serge. Poate

chiar prea repede, pentru modul nostru de a convieţui aici. Sigur că nu te puteam lăsa să strici ordinea şi regulile acestui loc atât de special. Trebuia să mori. Şi chiar o s-o faci. Cu tot regretul, de altfel. Îmi pare rău să fac asta cu oamenii pe care-i stimez. Iar pe dumneata, Barbossa, chiar te stimez.

— Fi-r-ar…! aproape că-i explodă în pavilionul urechii vocea uluită a Kipului.

Nicholas se încruntă. Când se întâmplase ultima oară să perceapă un kip uluit?

— Am primit ordinul de reţinere pe numele directorului general al Exploatării Miniere COMPRODUCT, de pe teritoriul afiliat Phoebe. Ghiceşte cum arată, în realitate, individul ăsta!

— Nu cred că vreau s-o fac, subvocaliză cât putu de rar.

— Dacă priveşti drept în faţa ta, vei vedea chipul pe care l-am primit ataşat la respectivul ordin. Pun pariu că grupa sanguină şi codul genetic corespund până la ultima linie.

Serge se ridică de pe scaun şi se deplasă, cu paşi rari, către fereastra ovală, din compozit, care ocupa întreg peretele din dreapta. În spatele siluetei sale, Nicholas văzu aprinzându-se balizele de poziţie, care marcau pista de asolizare: o cruce uriaşă, din lumini galbene, având în mijloc un cerc roşu.

— Acolo, bătu el cu degetul în materialul transparent. Peste câteva minute, va coborî trenul de containere de pe Terra. După o escală de 30 de minute, timp în care va descărca conţinutul a 5 containere şi va încărca 12.000 m³ de gaze îngheţate, va porni în direcţia Ceres-Juno-Vesta. Va trebui să te afli la bord, într- un container, aşa cum ţi-am mai spus. Din păcate, la destinaţie, se va constata că o parte din costum a suferit avarii, din cauze necunoscute. Posibil ciocnirea cu câţiva micrometeoriţi, care vor fi găurit containerul şi îl vor fi ucis pe pasagerul clandestin. Exact, clandestin, domnule Barbossa. Îţi reamintesc faptul că ai sosit ilegal pe teritoriul phoebian, unde de altfel nu figurezi în nicio înregistrare.

— Există vreo cale de scăpare? întrebă, cu ochii aţintiţi asupra mişcărilor celuilalt.

— Nu reuşesc să penetrez reţeaua IA-urilor de securitate, se plânse kipul. Ar fi binevenită ceea ce oamenii au numit dintotdeauna o minune.

— Probabil că nu există altă cale, spuse cu voce tare.

Apoi, subvocaliză:

— Pune imaginea pe toate ecranele aflate în funcţiune. Şi scrie un text cu ceea ce credem noi că s-a întâmplat. Chiar dacă ne va fi tăiat accesul în următoarele

minute.

— S-a făcut.

— Nu putem ajunge la o învoială?

— Nu există învoială care să echivaleze o garanţie atât de mare, pentru tot ceea ce ai aflat, domnule Barbossa. Îmi pare, sincer, rău.

Timp, trebuia să obţină timp, pentru ca imaginea să reuşească invadeze sistemul video.

— Pe Terra, exista cândeva un obicei nescris, numit „ultima dorinţă a condamnatului la moarte”. Sunt terran, aşa că solicit îndeplinirea unei ultime dorinţe. Una fără însemnătate, de altfel. O curiozitate, de fapt.

Serge râse şi dădu din cap, fără să mişte mâna cu telecomanda îndreptată spre spaţiul de deasupra capului său.

— Aş vrea să ştiu de ce am bătut tot drumul ăsta… de ce urmează să mor… în fine, aş vrea să ştiu ce este cu clona fiului preşedintelui SUTA aici. Conform legilor noastre, clonarea umană este un procedeu interzis pe Pământ, după fabricarea lui Johann Frederick Griffith Mendel, în anul 58 EC.

— Pe Pământ, da, îl aprobă celălalt. Dar nu şi aici. Phoebe nu este chiar teritoriu american. Şi nici nu aparţine Terrei, aşa cum ar dori unii dintre voi. Aşa că aici clonarea umană este posibilă. Şi chiar reală. Pentru cei care au suficient de mulţi bani, încât să-şi poată comanda una, care să plătească greşelile efectuate de donori acolo, jos, pe Pământul acela împuţit!

— Trei secunde… două… una… Gata, am penetrat reţeaua, anunţă kipul. Am postat imaginea şi textul.

— Nu înţeleg…

— Păcatele umane se plătesc pe Pământ, dar şi în cer. Criminalii cei mai periculoşi sunt trimişi să ispăşească pe Phoebe, o puşcărie perfectă, de unde evadarea este imposibilă, prin definiţie. Numai că unii criminali au bani ca să plătească răscumpărarea, doar ştii asta, domnule Barbossa. Avem laboratorul,

clienţii şi solicitarea. Executăm clone la comandă. Clone direct adulte sau în diferite stadii de vârstă, care execută anii de condamnare, la locul de muncă, în locul clienţilor care plătesc. Şi care continuă să-şi ducă viaţa, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Legea Zaponsky ne permite acest lucru.

— Legea Zaponsky este decăzută din drepturi!

— Da, dar nu este abrogată. Politicieni deştepţi şi, evident, corupţi, i-au susţinut viabilitatea, iar ea funcţionează şi le permite celor vinovaţi de diferite delicte să amâne la nesfârşit scadenţa faptelor lor.

Dincolo de fereastra ovală, luminile începură să alerge de-a lungul imaginii figurative, iar praful se ridică, în vălătuci groşi, izbindu-se de compozitul transparent. Undeva, pe cerul negru, îşi făcu apariţia o nouă stea, de câteva ori mai strălucitoare decât constelaţia Cygnus, care domina craterul Hipparc.

— La fix! exclamă Serge, cu admiraţie. Întotdeauna m-am întrebat cum reuşesc IA-urile de la Controlul Spaţiului să sincronizeze mişcările atâtor nave, încât să facă întârzirile aproape insignifiante. Pune-ţi asta, domnule Barbossa!

Îi aruncă un obiect albastru la picioare. Terranul se apleacă şi îl ridică. Era o pereche de cătuşe din plastic.

— Şi, pentru că ai fost cooperant, îţi voi răspunde chiar şi la întrebarea nepusă. Ei bine, da, eu sunt directorul Exploatării. Când l-am omorât pe nenorocitul acela, ştiam că voi avea necazuri din partea Poliţiei Federale, aşa că mi-am pregătit bine temele pentru acasă. Te-am aşteptat sub această acoperire, în timp ce adjunctul meu juca un rol conspirativ. Ai pus cătuşele?

Nicholas stătea cu ele în mână şi aştepta ceva ce nici el nu ştia ce. Probabil o minune, cum îi sugerase kipul. Nu era pregătit să moară. Dar cine fusese vreodată pregătit pentru

asta? Cât de pregătit fusese Jose acela, clona lui John Ascinter Jr.? Şi, chiar, de ce naiba murise?

— Nu am priceput care a fost motivul crimei.

— Evident că tot timpul trebuie să existe un motiv, nu? Altminteri voi, poliţiştii, v-aţi pierde obiectul muncii. Să spunem că l-am ucis ca să mai pot stoarce ceva bani de la Ascinter, pentru a fabrica altă clonă. E bine, aşa? Şi acum gata cu

vorbăria şi fixează-ţi cătuşele. În două minute, trenul se va aşeza pe cosmodrom.

Îl privea cu atâta fixitate, încât bărbatul înţelese că nu-i mai rămăsese niciun spaţiu de manevră. Orice întârziere ar fi putut să fie ultima sa clipă trăită în corpul acela. Îşi vârî încheietura stângă în lăcaşul semirotund şi fixă partea opusă deasupra. Cătuşa se închise cu un pocnet uşor.

— Perfect, dădu din cap Serge. Acum, fixeaz-o de piciorul scaunului din margine.

— Dacă nu o fac, o să mă omori. Dacă o fac, o să mor, oricum. Care ar fi avantajul ce m-ar determina să te ascult?

— Avantajul de a mai trăi câteva ore. Contează?

— Am fost rejectat! se plânse kipul. IA-ul securităţii locale a schimbat toate parolele şi încearcă să afle de unde provine imaginea. Este o chestie de minute să ajungă la noi.

— Nu mai contează, spuse o voce înăbuşită, venită din spate. Pentru tine, John Phillip Romero Calvin, nu mai contează nimic, din acest moment. Ai fost atât de… lacom? De prost? De lipsit de noroc? Ţi-am spus să-l fi lăsat în viaţă pe nefericitul acela de Jose. Dar tu, nu şi nu… că ţi-a călcat pe mândrie… că i-a mirosit a libertate şi că va porni o revoltă…

Nicholas încremeni lângă scaunul din margine. Salopeta portocalie trecu prin dreapta sa şi se apropie de bărbatul rezemat de fereastra ovală.

— Ţi-am spus încă de atunci că vom avea parte numai de necazuri: clonele nu mor niciodată pe Phoebe! Asta e LEGEA, Calvin, şi tu ai încălcat-o pentru un rahat de mândrie.

— Tocmai mă asiguram că nu va mai exista niciun pericol din partea domnului

Barbossa.

— Plecarea terranului nu va reglementa cu nimic situaţia. Haile întinse braţul cu pistolul electric în direcţia celuilalt, apoi continuă: Ţi-am spus, doar, însă tu ai făcut-o numai din capul tău. Iar acum o să plăteşti pentru asta. Pentru tot. Oho, şi cum ai să mai plăteşti! Nici să nu te gândeşti că ai putea să resetezi drona, ca să

mă vâneze pe mine: sunt doar paznicul IA-ului de securitate, ai uitat? Nicio dronă
nu-l vânează pe paznic.

— Ce naiba s-a schimbat, de când ai plecat pe teren?

— Totul, Calvin, totul! Imaginea retiniană cu tine făcându-i felul nenorocitului aceluia a invadat sistemul video interior şi, până să-l resetăm, a fost reexpediată spre Pământ, umplând memoria serverelor de acolo cu ea.

— Am uitat să-ţi spun despre asta, şopti maliţios kipul. Vrei să încerc să mă autoînchid, drept pedeapsă? Oricum nu eşti într-o dispoziţie suicidară prea grozavă, nu?

*

Trenul de containere coborî pe pista de silicon într-o tăcere desăvârşită. Nicholas încercă să-şi închipuie cum ar fi urlat jeturile de frânare în atmosfera terestră, dar nu reuşi. Se simţea atât de obosit, încât căsca la fiecare minut.

Calvin fusese legat fedeleş, introdus într-un costum-sac şi pus pe o platformă electrică. Haile mai ţinea încă pistolul electric în mână, iar el se întreba dacă îl uitase aşa sau aventura nu se încheiase încă şi urma să fie din nou folosit.

Se aşezaseră pe scaunele din plastic şi beau cafea fierbinte din pahare de hârtie, uitându-se unul la altul pe sub sprâncene. Dincolo de fereastra ovală, trâmbele de praf negru, sclipitor, se ridicau spre cer, ascunzând stelele. Urma să se depună foarte încet pe sol, iar atmosfera avea să rămână tulbure peste 10-12 ore.

Gravitaţie 0,7, îşi spuse în gând poliţistul şi suflă în lichidul maroniu, urmărind cum aleargă pe suprafaţa ei micile baloane de spumă. Fenomenul care făcuse ca ochiul victimei să rămână ascuns în apropierea tavanului, parcă în aşteptarea cuiva de încredere, căruia să-i spună trista poveste.

— Şi acum?

— La biroul directorului a sosit din partea Biroului Federal de Investigaţii o solicitare de întrerupere a activităţii şi de expediere imediată a ta pe Terra.

— Aha!

— Aha, ce?

— Aha, adică am luat act de solicitarea Biroului, preciză, sorbind din cafea. Cred că va trebui să mai aşteptaţi câteva ore pentru a-i da curs. Următoarea cursă către Pământ nu a fost încă încărcată, nu?

Haile îl privi concentrat, apoi începu să râdă. Corpul i se mişca atât de necontrolat, încât vărsă câteva picături de cafea. Acestea plutiră câteva clipe în jurul paharului, apoi zburară, prinse într-un curent de aer, în direcţia unei guri de absorbţie.

— Chiar ne crezi atât de proşti, încât să ne intereseze cererea unui birou de rahat? Pe Phoebe nu are autoritate nici măcar preşedintele Organizaţiei Naţiunilor Spaţiale. Or acesta este singura persoană din universul locuit care ar putea să trimită peste noi o legiune de invazie pentru „restabilirea ordinii de drept”. Nu, nu, domnule Barbossa, nu către gogoloiul acela murdar, de sub picioarele noastre te pregăteşti dumneata să zbori, în următoarele ore, ci către itinerarul deja anunţat de fostul director: Ceres-Juno-Vesta. Îl vei însoţi, pentru că, la destinaţie, va trebui să fie cineva care să-l neutralizeze.

— Nu mă pricep la ucis oameni fără apărare.

— Ha-ha, dar sensibil mai eşti, poliţaiule! Nu ţi-a cerut nimeni să-l omori. Ci numai să-l înscrii într-un loc vacant de muncă, pe asteroizi, şi să ai grijă să ajungă acolo. Mai departe, se vor ocupa de el IA-urile locale.

— Şi eu?

— Tu? Întebă salopeta portocalie și ridică din umeri. Îţi vei găsi un loc călduţ pe undeva. Sistemul Solar e mare, iar colonizările sunt de-abia la început. Oricum, pe Phoebe nu eşti binevenit, cred că ai priceput, în cele din urmă. Iar pe planeta aia nenorocită pândeşte FBI-ul. Nu prea ai de ales, nu?

Nu părea să aibă. Ridică din umeri. La urma-urmei, nu-l lega

nimic special de bătrâna doamnă albastră.

— Costumul spaţial este în ultimul vagon-container. Acolo unde o să-l înghesui şi pe Calvin. Să nu ai nicio grijă, va sta sedat până la destinaţie.

Lăsă paharul gol pe un scaun din apropiere şi se îndreptă spre uşă. Aceasta se deschise automat, aşteptându-l să treacă peste prag.

— Şi aici?

— Aici nu se va schimba nimic. Vom fi o colonie penitenciară minieră, care va lucra cu clone, până când depozitele de gaze rare se vor epuiza. În timp ce pe Pământ criminalii vor continua să-şi facă de cap, Phoebe va prospera din afacerea cu clone-substitutor. De altfel, noul director tocmai şi-a luat locul în birou şi se familiarizează cu situaţia.

— Noul director?

Haile râse. Împunse cu vârful pistolului în direcţia lui.

— Ha-ha, să nu-mi spui că n-ai priceput! Ţi-ai şters mâna de sânge unde nu trebuia. O clonă de rezervă, evident. Toţi suntem clone, domnule Barbossa, ce e aşa greu de înţeles?

Trecu dincolo de prag şi uşa glisă, închizând ermetic încăperea. Salopeta portocalie se răsuci şi bătu cu degetul în compozitul transparent.

— Ca să nu te mai oboseşti să te întrebi de ce tace kipul din urechea internă… A fost deconectat, în urmă cu câteva minute, de către IA-ul nostru. Aşa că pregăteşte-te pentru singurătate, poliţaiule. Pentru o foarte lungă şi tăcută singurătate.

Plecă în direcţia platformelor, urmat de sferele de iluminat. Nicholas îşi atinse urechea cu degetul arătător.

— Eşti acolo? subvocaliză, pronunţând silabele cât mai distinct.

Nu-i răspunse nimeni. Pe cosmodrom ploua cu praf negru, strălucitor, iar stelele de deasupra craterului Hipparcus erau
de trei săptămâni, în condiţii de gravitaţie zero, legat între

palide şi stranii. Îl aşteptau, răbdătoare, să ajungă mai aproape de ele.

Nicholas Gianini Barbossa se cutremură fără voie. Niciodată nu plecase mai
departe de Terra decât îl putuse duce Liftul Spaţial. Acum însă îl aştepta un drum

de trei săptămâni, în condiţii de gravitaţie zero, legat între

un întuneric deplin. La numai doi metri de clona John Phillip Romero Calvin, care
avea măcar avantajul că dormea un somn fără vise.

La urma urmei, părea că el era cel vinovat şi că ispăşea un păcat, nu clona- Calvin. El, omul. Cine-i spusese lui că era om? Gravitaţia 0,7 era considerată normală de corpul unei clone. Îşi aminti, cu spaimă şi încrâncenare, că nu simţise nicio diferenţă între gravitaţia terrană şi cea de pe Phoebe.

Vru să îl întrebe ceva pe kip, apoi îşi aduse aminte că tăcerea urma să fie prietena lui pentru eternitate. Strânse fălcile şi deschise uşa containerului în care aştepta costumul presurizat.

Alexandru Lamba - Pe lamă de ras

Ca orice plan făcut pe genunchi, și acesta lăsa loc unor întrebări. Nimic esențial, bineînțeles, doar chestii de detaliu, de exemplu: „ce urmări vor avea acțiunile mele?” sau „cum se va desfășura întreaga aventură?”. Ca să le elimin, ar fi trebuit să fac o serie de teste. Dar nu mai aveam răbdare. De-ndată ce m-am convins că șmecheria era funcțională, am și realizat că singurul mod în care aș fi putut să o folosesc ar fi fost aruncându-mă cu capul înainte. Aveam doar o idee vagă despre cum funcționa mașinăria, calculele nu le-nțelegeam în ruptul capului, iar ca plan de acțiune… preferam să las chestiunea în seama inspirației de moment.

Ca să fiu cinstit, nici nu credeam că aș fi putut folosi laboratorul venerabilului Dr. Nicolaiu Cornelaide de prea multe ori înainte ca pleșuvul academician să-și dea seama și să-mi facă vânt electric afară din catedra de electrotehnică a

Dar mai era un motiv, mult mai important, care mă zorea să-

Universității Transilvania. Sigur, eram laborant și asta-mi dădea dreptul (chiar mă obliga) să bântui fără rost prin laboratoare, inelul de chei de aproape două kile pe care-l căram cu acte în regulă fiindu-mi suficientă dovadă, însă a-mi băga nasul într-un proiect în care nu eram direct implicat, ci doar se întâmpla să se desfășoare într-una dintre sălile aflate sub puterea inelului meu de chei, era o mare măgărie. Iar a-i face măgării lui Cornelaide se pedepsea cu excomunicarea imediată.

Dar mai era un motiv, mult mai important, care mă zorea să-

de plan în aplicare înainte de a-i da șansa unui avort decent, și anume acela că fusesem laș de suficient de multe ori în viața mea când venise vorba de femei. Nu mă înțelegeți greșit, avusesem parte de companie feminină și eram convins că aveam să mai am, dar niciodată de cea pe care mi-o doream cu adevărat. Curajul meu se limita la abordarea damelor care mă interesau puțin, sau aproape deloc, astfel încât eșecul să mă lase indiferent. Devenisem chiar bun la capitolul indiferență... Cât despre fluturi, ei bine, ajunsesem să cred că erau un simplu mit.

Și nu vorbesc întâmplător despre viața mea sentimentală penibilă, pentru că, veți vedea, ca orice poveste care într-adevăr merită povestită, și aceasta este despre o femeie. De fapt *acea* femeie! Și despre un individ căruia trebuia să-i aplic o corecție, chiar dacă asta ar fi însemnat să-i stâlcesc mutra. De dragul fluturilor!

*

Primul mi-a revenit auzul, odată cu bufnetul ca de bas. A urmat vederea, suficient de repede ca să văd cum unda de șoc culca iarba în trecerea ei. Era răcoare și mirosea a pădure, iar fenomenul și-a găsit mărețul sfârșit în foșnet de frunze și fâlfâit de aripi. Mica mea cascadorie deranjase flora și fauna locală. Dar numai puțin.

Mi-am mișcat degetele, apoi mâinile. Nu aveam nicio durere. La început am simțit o amețeală, cam de același soi cu cea pe care o simți vara, când te ridici brusc de la masa pe care au rămas patru halbe goale, dar, spre deosebire de cea din urmă, care te urmărește până la prima gustare mai serioasă, vertijul care mă încercase pe mine s-a mulțumit doar cu aerul rece.

„Bun”, m-am gândit, cu un nou deșteptat chef de a rade o bere, „de-aici nu mai există cale de-ntoarcere”. Nu gândeam în dodii și metafore, efectiv nu aveam idee cum să fac să mă
versantul Tâmpei. Nu mai văzusem acel peisaj de zece ani.

întorc. Al naibii Cornelaide, cu brevetele lui cu tot! Dar o făcusem. Și datoram asta numai inspirației de a nu fi gândit mai nimic înainte. Deci, chiar meritam să mă cinstesc!

Am coborât din luminișul meu, am traversat rândul de tufișuri și drumul de poiană și am mers direct spre zidurile orașului, oprindu-mă doar pentru câteva clipe să admir priveliștea, în spatele Turnului Alb. Orașul vechi se desfășura impresionant înaintea mea, până câteva sute de metri mai încolo, unde începea

versantul Tâmpei. Nu mai văzusem acel peisaj de zece ani.

cum îmi aminteam.

N-am poposit prea mult. Nu-mi era foarte clar cât timp aveam la dispoziție, dar preferam să nu ajung în nefericita situație de a fi nevoit să mă grăbesc. Detestam chestia aia. Și, cum vă spuneam, aveam și chef de-o bere. Am iuțit, așadar, pasul și m-am repezit la prima casă de schimb valutar pe care am găsit-o pe Republicii. Însă nu mi-am schimbat acolo decât decizia, căci mi-a fost imposibil să descifrez tabelul cu ratele de schimb, iar experiența îmi spunea că acela nu putea fi decât un semn rău. Îmi finanțasem bine expediția, în dolari, căci pe ei puteai să te bazezi oricând și oriunde, dar nu chiar atât de bine. Am părăsit centrul istoric și am găsit o casă de schimb decentă, pentru localnici. Probabil, a meritat. Iar mersul pe jos, pe străzile orașului tinereții mele, îmi făcuse bine, aveam o poftă de viață de-a dreptul suspectă.

Am traversat sprinten Piața Sfatului mergând spre maternitate și m-am oprit în fața băruletului în care știam că-l voi găsi pe cel pentru care bătusem tot acest drum. Eram conștient că avea să mă enerveze, era un individ detestabil pe care mi- l aminteam cu o oarecare repulsie, dar trebuia s-o fac. Am intrat. Mi-am rotit privirea prin bar. Nu mai știam exact unde se așezase în seara aceea. M-a amuzat să redescopăr băruletul, cu aerul lui suicidal, întunecat, posterele retro acoperind crăpăturile din pereții îngălbeniți de fum, muzica în surdină și mesele joase, care te obligau să te cocoșezi. Nu-i de mirare că atrăgea mai ales copii cu fiare prin sprâncene și prin buze și cu părul pe ochi. Of, tinerețea mea cea boemă!

Pe el l-am văzut în colț, la o masă, cu spatele spre intrare. Ea se așezase lângă el, dar nu părea să-l bage în seamă... ticăloasa! Ah, cât o uram! Ah, cum aș fi făcut orice la cel mai mic semn al ei! Am dat să mă apropii, dar am făcut stânga-mprejur și-am ieșit valvârtej, grăbindu-mă să mă fac nevăzut. Deja ajunsesem să apreciez binefacerile unui plan bine făcut!

Revelația de la bar a avut darul de a-mi ridica două

Cum naiba fusesem atât de tâmpit, încât să uit că mai toți prietenii mei erau acolo în seara aceea? Eu aveam treabă cu un singur individ, nu cu toată gașca. Nu-l puteam scutura așa, de față cu toți. Aș fi putut totuși să-l chem un pic până afară, poate nu m-ar fi recunoscut ceilalți în câteva secunde. Dar mă panicasem. „Ia uită-te la ciudatu' ăla!" spusese unul. „A intrat, s-a holbat la mine și s-a cărat!" Ce clar îmi răsuna asta în creier acum!

*

Revelația de la bar a avut darul de a-mi ridica două

importante: „în ce condiții puteam să-l întâlnesc pe individ fără să risc să fiu recunoscut și de altcineva?” și, respectiv, „unde să beau și eu o bere liniștit?”. Știam o groază de localuri prin centru, unele suficient de scumpe încât să nu risc să dau peste vreun cunoscut, dar problema era că nu suportam să stau singur într- un local. Ipostaza amorezului ratat mă scotea din sărite.

Dar starea de frustrare mi-a dispărut când am găsit la un chioșc berea mea preferată, rețeta originală, nu porcăria aia pe care, chipurile, au reintrodus-o. Am îndesat câteva doze în rucsac și-am luat-o grăbit din loc, spre Tâmpa. Dacă urci puțin mai sus de promenadă, pe-o cărare oarecare, găsești oriunde un loc numai bun de băut singur. Asta-mi plăcuse întotdeauna la Brașov: oricând doreai, îți permitea, mergând pe jos, să ajungi în câteva zeci de minute în mijlocul naturii, unde să tragi la măsea în tihnă. Ah, da, era să uit: și să cugeți.

Am început, deci, să cuget. După prima bere, posibilitatea de a fi comis o mare eroare venind aici a început să-i dea târcoale cugetului meu. A doua bere a reușit să o alunge. Așadar, dovedisem deja două beri și mă întorsesem de unde plecasem. Bine de știut, trebuia să evit numerele pare. Spre dezamăgirea, dar, totodată, ușurarea mea, când am strivit în pumn a treia doză, găsisem soluția: aveam să mă întâlnesc cu individul undeva unde să nu fie niciunul dintre prietenii mei. Știu, nu e foarte impresionant, dar soluțiile simple sunt uneori cele mai eficiente. Iar acest loc putea fi, spre exemplu, în spatele blocului ei. Oricum o întorceam, pe ea nu prea aveam cum să o elimin din scenă. Dar o puteam face doar figurantă.

*

Când am ajuns în părculețul aproape îngrijit dintre blocurile mărginașe pe care le cunoșteam atât de bine, se înnoptase. Avusesem ceva de mers până aici, iar mintea mi se limpezise și, din nou, ideea nu mi se mai părea atât de bună. Instinctiv, mi-am pipăit rucsacul, dar nu era momentul. M-am uitat spre camera ei

– așa cum făcusem de atâtea și atâtea ori. Avea obiceiul să fumeze pe fereastră. O chestie care, departe de a fi *sexy*, mă fascinase mereu. Fumul pe care-l sufla subțire, cu pleoapele strânse, îi dădea o aură hippy, janisjoplinică, de „Puțin îmi pasă de ce crezi tu despre mine”. Numai de-ar fi știut ce credeam eu despre ea! Am dat din cap, alungând viziunea înainte să mă terciuiască prin melancolie.
Geamul ei era întunecat. Nu ajunsese
încă acasă.

Uneori, când nu aveam nimic de făcut și creierul îmi deraia, îmi imaginam

discuția de la facerea lumii, dintre Dumnezeu și Cornelaide. Profesorul ar spune:
„Doamne, bagă acolo, în legile firii, și ecuațiile astea!” Dumnezeu ar răspunde:
„Hmm, legile electromagnetismului, sună interesant! Ia să vedem: ăăă divergență din E este egal cu… nu înțeleg!” „Păi, atunci…”, și-ar legăna omul ilustrul cap,
„Ești picat!”. Poate că lucrurile nu se petrecuseră exact așa, dar nici prea diferit nu se poate să fi fost. Ca dovadă stau două lucruri: în primul rând, Atotputernicul a implementat în funcționalitatea universului exact legile pe care Cornelaide le propovăduia cu atât avânt, iar în al doilea rând, drept pedeapsă pentru insolența sa, Domnul l-a pedepsit pe om creând un altul capabil să-i înțeleagă legile și făcând în așa fel încât numele lui să se lege pentru posteritate de celebrele ecuații. E vorba de Maxwell, bineînțeles. Oare el ar fi știut cum puteam eu să mă întorc acasă? Căci problema cu adevărat importantă sunt sigur că nici el, nici Cornelaide, probabil nici Dumnezeu n-ar fi putut să mi-o rezolve.

Așa că nu mi-am făcut niciun scenariu, nu mi-am pregătit niciun discurs. Aveam uimitorul talent de a uita totul cu o secundă înainte să-ncep să vorbesc, deci, la ce bun? În cel mai rău caz, i-aș fi tras tăntălăului câteva perechi de pumni, ca argumente finale, dacă aș fi văzut că nu se putea scoate la capăt cu el, dar speram că spontaneitatea mea și inteligența lui – de care nu mă îndoiam – să conducă discuția spre un deznodământ mai agreabil…

Am auzit pași apropiindu-se și i-am văzut. El îi spunea bancuri. Glume tâmpite, pe care, din păcate, mi le aminteam încă. Un stil absolut dezastruos de a face conversație. Ea râdea, uneori, din politețe. M-am ridicat și m-am postat în mijlocul aleii, cu brațele încrucișate. Prima m-a văzut ea și a încremenit locului. Cred că apariția mea o speriase puțin. Exact ceea ce-mi doream. Ea nu trebuia să asiste mai de departe la discuție, vorbele mele nu erau pentru urechile ei. El a continuat să trăncănească vreo câteva secunde, până și-a dat seama că ceva

nu era chiar în regulă. Apoi a ridicat ochii spre mine.

În acel moment, două lucruri foarte ciudate s-au întâmplat simultan: amintirea
unei stări de angoasă, cândva, demult, mi-a revenit din cine știe ce motiv, umplând
– și acesta era cel de-al doilea, și mult mai ciudat, lucru – golul care tocmai se crease. Nu mi-am dat seama ce anume se petrecuse cu creierul meu, dar l-am simțit deodată foarte liber, de parcă cineva ar fi tras apa, lăsând o senzație de curățenie și prospețime. Aveam să-mi dau seama de asta mai târziu, în acel moment nu am dat prea multă atenție noii mele stări de eliberare. Și nici amintirii pasagere. I-am

făcut semn gagiului să vină până la mine. Deși nu eram atât de convins că voiam să am ceva de-a face cu el.

Nici lui nu i-a făcut plăcere, dar a venit.

— Mă recunoști? l-am întrebat doar puțin mai tare decât în șoaptă, fără nicio introducere.

Îmi aminteam teama. Îi era teamă, dar a răspuns fără să-i tremure vocea:

— Sincer să fiu, nu… Vă cunosc?

S-a uitat către ea cu coada ochiului.

Cred că acum e momentul să vă spun că aspectul meu nu era deloc unul amenințător – aveam creastă, purtam pantaloni de camuflaj, ghete și o haină de piele cu ținte –, dar admit că prezența mea noaptea, pe o alee întunecată, putea da de bănuit. Individul își făcuse repede inventarul bunurilor și conștientizarea faptului că nu avea nimic după care să-i pară rău îi dăduse curajul de a mă înfrunta.

— Uită-te ceva mai bine!

Nu-mi venea să cred că o tunsoare schimbată, o barbă și zece ani schimbau atât de mult aspectul unui om. Dar individul era absolut pierdut. Și-a dat părul de pe ochi, cu mișcarea aia enervantă a capului, pe care uneori o mai făceam când eram agitat.

— Îmi pare rău… dacă ne știm de la… ăăă…

— Hai, băi, termină cu tâmpeniile!

I-am rânjit. Am dat să-i pun mâna pe umăr, însă m-am răzgândit imediat. Cred că-mi forțasem norocul destul de tare, nu era nevoie de o nouă perversiune. Faptul că-i vorbeam era suficient de aiurea.

— Nu prea am timp, am continuat, așa că, hai să ți-o zic pe aia dreaptă! Gagica asta o să plece la facultate la București într-o săptămână, iar tu ai să stai ca un rahat și-ai să te gândești cum o să fie când o să se întoarcă în vacanța următoare, de parcă s-ar întoarce pentru tine.

Senzațiile acelei discuții îmi reveneau progresiv. Spaimă, mirare, „sunt un rahat”, frustrare... Dar n-a spus nimic.

— Șansa ta e azi! Nu mâine, nu poimâine, azi!

De ce naiba-i spuneam chestiile astea? Cu ce era azi mai specială decât alte zile? Hmm...

Avea un milion de întrebări, dar gura căscată nu i-a putut scoate niciun sunet, articulat sau nu. Șocul! – mi-l aminteam acum. Trebuia să-l scot din starea asta. Cam greu fără...

— Ce căcat ai de pierdut? Chiar contează dacă tipa asta ți-e prietenă? Prietenă... auzi ce tâmpenie! Dacă-mi spui că vrei să rămâneți doar prieteni, te și pocnesc!

— Nnnu..., a bâiguit, mult mai speriat de fereastra pe care i-o deschisesem spre prăpastia pe care o tot ignorase decât de amenințarea pe care n-aveam să o pun în aplicare.

— Atunci fă ceva, dobitocule! O conduci acasă, îi spui „pa-paa-a!” și te cari un pic mai încolo, ca să nu te vadă cum te uiți la ea când iese să fumeze la geam. Ești un rahat cu ochi! Ce crezi că va ieși din chestia asta?

Mi-am dat seama că nici eu nu știam... Nu mai știam!

Cam ăsta a fost momentul în care m-a recunoscut. Groaza lui m-a străfulgerat de la distanța anilor. M-a înfruntat! Aproximativ trei secunde, apoi s-a întors și-a fugit de a mâncat pământul.

*

Am rămas ca un idiot, incapabil să alerg după el. Acum puteam deschide și ultima bere, în cinstea eșecului. Dacă înainte avusesem... habar nu mai aveam ce, acum sigur pierdusem... Pierdusem ceva? Nu-mi dădeam seama. Lucrurile nu prea mai aveau sens. Atunci... de ce să mai beau? Adică... de ce mă deranjasem

să-l iau pe-ăla la discuții? Ce sperasem să câștig? Eram foarte confuz. Iar amintirile
mele cele mai recente... erau groaza și o fugă împleticită.

Mi-am rotit privirile. De ce naiba venisem aici? Apoi am văzut-o, venind spre mine, cu mersul ei delicat, pervers de frumos, cu care-mi călca pe nervi. N-am putut decât să ridic din umeri. Mi-a zâmbit.

— Mulțumesc!

— Pentru ce? i-am întors zâmbetul.

— Pentru că m-ai scăpat de libidinosul ăla!

— Pe bune?!

— Ah, de când tot încerc să-l ușuiesc!

M-a pufnit râsul. Nici ea nu mă recunoștea. Cu câtă plăcere i-aș fi... oh, ce i-aș mai fi făcut! Dar pricepusem că n-aveam să-i fac niciodată nimic.

— E-un dobitoc, nu-i așa?

— Nu, a zâmbit din nou, e chiar OK, dar... na, înțelegi tu!

Înțelegeam, cum dracu' să nu-nțeleg? Fusesem un dobitoc atunci, la fel cum eram un dobitoc și acum. Măcar rămăsesem consecvent. Am dat să plec. Umilința mea ar fi fost supremă dacă m-ar fi recunoscut și ea. Nu că ar mai fi contat, deci...

— Ai o țigară? am întrebat-o întorcându-mă indiferent.

Și-a scormonit prin poșeta care, probabil, era mai încăpătoare decât rucsacul meu, dar amândouă pachetele pe care le-a scos la lumină erau goale.

— Am câteva la mine în cameră, dar sunt ai mei acasă, nu pot să te chem... Cred că am tresărit prea vizibil, că a continuat imediat:

— Nu te-aș fi chemat nici dacă nu erau!

— Nu că aș fi venit!

A roșit ușor. Eu o făcusem să roșească! Ce sentiment minunat!

— Dacă vrei, îți arunc una pe fereastră, când urc. Uite, aia e fereastra mea!

— Știu! ăăă… șmecheria asta.

Era chiar și mai frumoasă când ridica din sprânceană. Am așteptat cu o față ca de broască să apară la geam. De câte ori nu făcusem și chestia asta! Însă acum, cel puțin, nu mă mai ascundeam, iar asta mi se părea o maaare realizare. A ieșit doar o clipă, mi-a aruncat un pachet și a închis repede geamul.

Păi… la ce mă așteptasem?

Așadar, asta fusese. Dacă ar fi existat o competiție a rataților, în mod sigur aș fi fost campion. M-am îndepărtat cu pași egali, ducând penibilul trofeu, încă neînțelegând ce se întâmpla cu mine, sau de ce amintirile camerei mele din apartamentul alor mei, în care plângeam în hohote și rupeam posterele de pe pereți, îmi reveneau încet, ca filmul ultimei beții. Măcar fusesem pe-aproape? Lua-te-ar dracii, Cornelaide, cu blasfemiile tale nenorocite cu tot! Trebuia să scap de pachetul acela de țigări la primul coș de gunoi. Apoi, vedeam eu ce mai era de făcut.

Și poate că mi-aș fi lăsat iarăși părul peste ochi și aș fi mers privindu-mi pantofii pentru restul vieții mele dacă o minune adevărată, una dintre acelea de care nici știința lui Cornelaide nu se putea apropia, nu s-ar fi întâmplat chiar atunci, sub ochii mei. Sub celofanul pachetului de țigări zăcea o bucățică de hârtie ruptă și împăturită în grabă. Am scos-o cu grija arheologului suferind de Parkinson și am despăturit-o. Iar acolo, câteva cifre scrise cu creion dermatograf mi-au adus în sfârșit fluturii!

Și nici amintirea lamei de ras atât de aproape de încheietura mâinii mele nu mi-a putut opri lacrimile de fericire. Ce însemnătate putea avea paradoxul cu consecințe de necalculat în fața dragostei? Cu bucățica aia de hârtie între degete am savurat fiecare clipă în care încă existam, dansând de unul

singur și pipăindu- mă ca să mă asigur că eram încă acolo. Și am încetat să mă comport ca Michael Jackson doar când, multe minute mai târziu, am observat privirile trecătorilor adunați roată-n jurul meu… iar amenințarea trecuse.

*

Dacă ați crede că merită povestit cum am reușit, ca intrus ce eram, să supraviețuiesc într-o lume căreia nu-i aparțineam, cum mi-am făcut rost de acte, cum mi-am găsit de lucru și celelalte, v-ați înșela. Am lungi povestea prea mult, iar aceste aspecte sunt nu numai foarte plictisitoare, ci și comune. Nu vă voi spune nici cum am parcurs drumul destul de întortocheat al unei relații cu o femeie mult mai tânără decât mine, ci doar că acest lucru s-a întâmplat. Și ce dacă am ajuns sub papucul ei? Eram exact acolo unde-mi doream să fiu. Obsesia ei cred că fusese forța călăuzitoare a ultimilor zece ani ai vieții mele, vă închipuiți că acum nu mai conta nimic pentru mine.

De ce spun „cred”? Ei bine, pentru că, la scurt timp după seara aceea, într-un moment în care mintea mea și-a luat o scurtă pauză de la contemplarea fericirii care mă lovise, am înțeles că acești zece ani mi se șterseseră complet din memorie. Din momentul în care privirile mi s-au intersectat cu ale lui, indiferent din ce parte m-aș uita, lucrurile nu mai avuseseră nicio șansă să rămână ceea ce fuseseră, iar amintirile dispăruseră subit, odată cu normalitatea pe care o distrusesem. Însă, spre dezgustul meu, mi-au revenit încet, câte-o zi în fiecare zi, până când, zece ani mai târziu, golul s-a umplut.

Nu, nu mi-am sculptat venele în seara aceea, și nici în cele care au urmat. Ar fi fost prea prozaic să-mi fac ieșirea din scenă din cauza unei idile distruse. N-am mai avut în schimb curajul să dau ochii cu ea, cea care mă văzuse fugind, atunci, de-un oarecare derbedeu alcoolic. Cum aș fi putut să-i explic ce văzusem? Cum m-ar fi putut oare crede? Măcar mă mai credeam eu însumi? M-am târâit înainte, cu zvâcniri spasmodice, purtat mai mult de inerție decât de ceva comparabil cu o voință proprie prin viață... păstrând amintiri diluate și fade, cu imaginea ei mereu aievea în fața ochilor, imposibil de ignorat. Însă când ironia sorții m-a adus în fața mașinăriei cu magneți permanenți a lui Cornelaide ...

GAZETA SF

FANZIN.CLUBSF.RO ISSN 2069-3079

.

Gazeta SF – redactor şef
Alexandru Lamba

Anii-lumină, George Mocanu, 34/ianuarie 2014
Hypocraţia, Adrian Buzdugan, 35/februarie 2014
Eva, Florentin Haidamac, 35/februarie 2014
Depărtarea, Alexandru Costache, 38/mai 2014
Rai nedorit, Teodora Matei, 42/septembrie 2014

George Mocanu - Anii-lumină

Nay, let us share thy thoughts, as thou dost ours!

Shakespeare

Într-adevăr, Excelență, nu sunt decât doi. Dar sunt magi plini de putere, dacă au rezistat atâtor ispite pe cale. Iscoadele au receptat în mod eronat realitatea; ar trebui să inițiați o anchetă privind capacitățile lor. I-am văzut și eu din turnul de

răsărit. Urcau pe povârniș servindu-se de toiege. Bolovanii prăvăliți de cutremure de sub ziduri treceau pur și simplu prin ei fără să-i strivească. Şi de aici am cunoscut câte ceva despre puterea lor grozavă. Vânturile le spulberau veșmintele, îi împingeau înapoi în abis, dar ei răzbeau prin vânt ca și cum nici n- ar fi fost. Am ordonat străjerilor să îi respingă cu uragane, dar nici uraganele nu au fost în stare să-i întoarcă din drum. Şi de aici am cunoscut că nu e vorba de profeți obișnuiți din cei se ivesc mereu la răsărit ca să predea lumii căința și

smerenia, ci de profeți cu putere multă. Şi mi-am zis atunci că poate nu soseau din răsărit, ci din stele. Dar iscoadele mi-au arătat că, într-adevăr, pogorâseră din munții soarelui și, prin urmare, veniseră din răsărit. Erau profeți barbari. La început mi s-a părut că au înviat meduzele și că ele vin șovăitor către noi ca să ceară socoteală pentru dispariția oceanului. Așa urcau în depărtare, milimetru cu milimetru, din adâncuri. Așa creșteau ca niște fantome albe din pământ. Se îndreaptă către porțile cele mari. Ar trebui zăvorâte toate porțile orașului ca să nu regretăm mai târziu. Deocamdată nu știm nimic. Iscoadele n-au fost în stare să culeagă informații precise. Nu știm cât de puternici sunt magii, dar bănuim că puterea lor e foarte mare; nu știm în ce anume constă misiunea lor, dar presupunem că nu e vorba doar de propovăduirea căinței și smerenei; nu știm dacă aduc pacea sau războiul, nu știm cine i-a trimis, nu știm pentru care imperiu lucrează, nu știm dacă vor să ne răpească puterea sau dacă vor să ne răpească pământul și să-l împartă săracilor. Suntem vulnerabili. Am trimis roboții în misiune pe lună ca să nimicească răzvrătiții de la mina YH 33, și până la întoarcerea lor pot trece săptămâni întregi și până la întoarcerea lor s-ar putea să pierdem totul dacă nu acționăm cu fermitate…

New Jerusalem-ul creștea semeț dincoace de orizont în ritmul pașilor noștri. Dincolo de ziduri se întindea o pădure de turnuri negre. Turnuri înalte de multe mile, un fel de zgârie-stele, alcătuind un peisaj spectaculos și înspăimântător totodată. Insecte bizare mișunau printre turnuri și Nathan mi-a revelat că erau mașini zburătoare, o banalitate, spunea el și se minuna că nu aflasem încă de existența lor. Nu văzusem și nu visasem niciodată așa ceva. Şi undeva, ascuns printre turnuri, palatul guvernatorului creștea în văzduh ca o carapace de broască țestoasă. Nathan știa că prin ochii de sticlă turcoaz ai palatului ne examinau alți ochi, mult mai vicleni, ai guvernatorului. Nathan cunoștea că guvernatorul era panicat de sosirea magilor de la răsărit, însă nu știa cum va acționa acela, dacă ne va permite să intrăm în oraș, dacă va dezlănțui iadul împotriva noastră. Deocamdată, eram liniștiți. Mergeam înainte cu încredere. Nu vedeam apărând de nicăieri roboții. Şi

magul îmi mărturisea că nici măcar nu le simțea mirosul. Înțelegeam, deci, că roboții nu păzeau orașul.

Zvonul despre sosirea magilor de la răsărit s-a răspândit cu iuțeala fulgerului în popor. Nu știu nici azi cum s-a aflat așa de repede de sosirea noastră în țara apusului. Dar neamurile așteptau de prea multă vreme un izbăvitor și, iată, acela venise. Şi încă nu un singur izbăvitor se ivise pe pământ, ci doi și era de așteptat să se ivească tot mai mulți o dată cu apropierea sfârșitului. Poporul era obișnuit:

de fiecare dată când răsărea un mag de la răsărit, pe pământ se iveau ca ciupercile după ploaie o mulțime de profeți mincinoși care răspândeau orbire, tulburare și confuzie pretutindeni, în suflete, în trupuri, în locuințele oamenilor, în comunitate. Poporul era însetat de lumină, de povățuire, de dreptate; nimeni nu putea să-l salveze dacă nu îi lucrau mântuirea profeții de la răsărit. Omenirea ajunsese, în părțile apusului, captivă în mrejile libertății sale absolute de odinioară. Omenirea ajunsese, de asemenea, minoritară pe pământul ei. Sentința profetului Samuel se împlinise mult mai dramatic decât s-ar fi așteptat lumea întreagă. Într-adevăr, oamenii apusului ajunseseră minoritari pe pământul lor. După războaiele universale din epoca laptelui, omenirea devenise, pe neașteptate, fascinată de binefacerile progresului. S-a descoperit în scurt timp că munca putea fi realizată de roboți, iar aceștia au început să fie produși pe scară largă de industrie. Bărbații s-au dedicat atunci distracției. S-a descoperit că pe cale sintetică se putea produce și cantitatea precisă de copii necesară perpetuării speciei. Femeile au refuzat atunci să mai nască prunci. În felul acesta, omenirea se muta încet, dar sigur în cimitire, iar roboții acaparau tot mai mult teritoriu în dauna speciei umane. Mereu perfecționați de cei atotputernici, roboții și-au obținut, la un moment dat, independența și au refuzat să se mai supună omului. Erau singurii nemuritori autentici de pe planetă, iar viitorul planetei le aparținea. S-a declanșat în vremea aceea conflagrația din Deșertul Ugariților, teribila ciocnire dintre roboți și armatele părinților lor. Conflictul s-a soldat, după cum se știe, cu un acord de pace încheiat între cele două tabere. Atotputernicii și-au recunoscut înfrângerea, dar i-au forțat pe roboți să semneze acel document de o importanță crucială pentru viitorul universului ce prevedea obligativitatea declanșării unui război comun împotriva stelelor. Roboții au rămas stăpânii pământului și apoi și-au ajutat părinții să cucerească stelele, visul tuturor generațiilor umane de la Cain încoace. Şi după întoarcerea roboților din marea expediție stelară a început cea mai întunecată perioadă din istoria omului. Pământenii, scăpând de atotputernici, au crezut că se

sfârșise definitiv cu suferințele lor și atunci au prădat proprietățile și și-au însușit ogoarele care, odinioară, fuseseră ogoarele părinților lor. Dar prin acordul de pace toate proprietățile atotputernicilor reveniseră roboților, iar aceștia s-au răzbunat cumplit. Apusul a devenit peste noapte un gigantic lagăr de muncă, tortură și reeducare. Niciodată în istorie n-au murit de foame mai multe miliarde de oameni ca în anii aceia. Cu cadavrele victimelor foamei roboții, noii stăpâni ai apusului, au zidit un nou continent. Pe pământ atotputernicii mai aveau un singur reprezentant, pe guvernator, dar acela n-a îndrăznit și nici n-a vrut să intervină în favoarea poporului, căci nu intra în atribuțiile sale guvernamentale să facă așa ceva

și nici nu dorea să atragă asupra sa mânia roboților. De atunci trecuseră miliarde de ani, iar situația omenirii se agravase îngrozitor. Cea mai mare parte a oamenilor acceptase robia și plecase spre stele, primiseră condiția sclaviei pe planetele marilor împărați ai universului, tocmai pentru a scăpa, vremelnic, cel puțin, de tirania roboților. Mai exista, totuși, destul popor în apus și el ne aștepta de veacuri.

Porțile uriașe s-au închis când coboram de pe colină. Pe ziduri au apărut ca din senin străjeri amenințându-ne cu niște arme ciudate numite puști de foc. Guvernatorul ducea mai departe, așadar, tradiția războiului laș. Nathan spunea că timp de patru mii de ani oamenii se luptaseră între ei relativ cinstit cu arme ce puneau în valoare demnitatea și măreția umană, bărbăția și vitejia omului: sabie, suliță, arc cu săgeți, buzdugan, pumnal, catapultă, berbec și așa mai departe. Dar într-o zi au descoperit armele de foc și, astfel, războiul a devenit peste noapte apanajul celor atotputernici, deținătorii marilor resurse, dispuși să investească sume exorbitante pe puști, praf de pușcă, tunuri, tancuri, dinamită, avioane de vânătoare, portavioane, crucișătoare, fregate, submarine nucleare, mine, grenade, rachete, bombe nucleare, antimaterie, industria găurilor negre, arme chimice, arme biologice, arme parapsihologice, scaune electrice, roboți, lagăre, spălarea creierelor, manipulare, limbaj dublu, spionaj pentru a domina lumea de la distanță ori chiar dintr-un birou. Nu mai aveai nevoie de calități morale deosebite pentru a câștiga duelul sau războiul. Până și cel mai pur și mai viteaz cavaler putea fi ucis mișelește de cel mai ticălos și mai fricos om de pe fața pământului. Până și pruncii care nu greșiseră niciodată în fața nimănui puteau fi uciși, după standardele noului război, și nimeni nu ridica nicio obiecție împotriva ororii. Liderii lumii care nu făcuseră în viață nimic, nimic în slujba binelui primeau premii pentru pace pentru *încurajare* și apoi ordonau lichidarea destul de incertului inamic, raderea țărilor de pe fața pământului, înfometarea continentelor, capturarea tuturor resurselor energetice, spionarea amicilor, otrăvirea planetei, invadarea universului ce le aparținea, firește, că doar divinitatea tocmai pentru ei, cu

dedicație specială, crease totul. Pentru a pedepsi un împărat care te-a călcat cândva pe bombeu era suficient să te răzbuni pe el aruncând bombe nucleare peste orașele patriei sale și intrai în extaz de satisfacție că puteai să omori într-o jumătate de secundă trei sute de mii de oameni, deși oamenii aceia nu-ți greșiseră cu nimic și cel puțin două sute nouăzeci și patru de mii dintre ei nici măcar nu auziseră de tine. Democrațiile lumii se dădeau în vânt după drepturile omului, dar ele plăteau cu bani grei călăi pentru a tortura și a omorâ în închisori pe oamenii care greșeau omenește; în loc de iertare, oamenii primeau electricitate și moarte. Cu toate astea, constituțiile marilor

democrații pronunțau numele lui Dumnezeu și militau pentru înmulțirea dreptății și păcii divine în lume, iar parlamentele își începeau ședințele de lucru abia după rostirea rugăciunii *Tatăl nostru* în care se vorbea foarte clar despre iertarea vinovaților și se condiționa primirea absolvirii de la Domnul prin prisma iertării greșelilor aproapelui. Marile democrații pledau pentru eradicarea imperialismului și cu toate că tocmai ele erau imperialismul însuși vedeau păcatul acela în ochii celor mai vulnerabile și mai nevinovate națiuni. Marile democrații pledau, de asemenea, pentru limitarea proliferării armelor de distrugere în masă, dar tocmai ele alocau bugete enorme pentru sporirea armamentului pe lume. Pentru marile democrații cea mai prețuită valoare era libertatea, însă tocmai ele își supravegheau cetățenii proprii ca pe cei mai hidoși criminali din istorie și tot apusul devenise o închisoare uriașă. Şi ca să aibă un argument solid pentru a supraveghea și a controla planeta, marile democrații au inventat conceptul profund filosofic de *terorist*. Marile democrații erau, în fond, cele mai ipocrite structuri politice ce se iviseră vreodată pe fața pământului. Prin urmare, guvernatorul perpetua frumoasa tradiție a armelor de foc. Nu era de mirare că reprezentantul atotputernicilor reușise să își conserve autoritatea în fața roboților. Căci roboții fuseseră programați, se pare, să nu înțeleagă focul și să se teamă de el, din acest handicap provenind, de altminteri, și marea lor frică de soare. Nathan nu s-a pierdut cu firea. A mers tot înainte spre poarta cea mare. Nu îl puteau opri pe marele Nathan niște porți de fier, căci, fiind aproape numai spirit, putea trece prin ele ca și cum nici n-ar fi fost. Şi-a adus aminte de mine, totuși, și s-a oprit puțin pe potecă pentru a medita ce și cum să facă. Pământescul meu complica lucrurile.

Am observat abia în acea clipă ceea ce Nathan văzuse mult mai devreme.S-a apropiat de noi un fel de țest, un fel de carapace uriașă. Perfect camuflat printr-o cuvertură de culoarea pământului, țestul s-a ivit din senin, nu-l observasem până atunci. Pentru început m-au trecut fiorii, nepricepând mare lucru. M-a fulgerat gândul că putea fi vorba tot de o armă

de foc, de o armă vicleană care se apropia cât mai mult de noi ca să ne distrugă complet, poate chiar de o mină. Însă m-a liniștit Nathan făcându-mi semn de pace cu mâna. Îi mirosea nu a dinamită, ci a om și încă a om cu suflet bun. Deodată, țestul s-a oprit chiar la picioarele magului. Cuvertura s-a ridicat încet și sub ea s-a ivit un adolescent negricios, cu părul numai inele și cu ochi minunați, albaștri. Sunt o călăuză, a zis. Pentru nimic în lume nu trebuie să intrați în capitală. Acolo vă așteaptă Excelența Sa cu foc și neant. Şi dacă aveți putere ca să triumfați în fața mâniei Excelenței Sale, atunci cu siguranță nu veți putea ajuta cu nimic poporul. Ultima dată când a sosit aici un profet barbar

Excelența Sa, neputând să ucidă sufletul sfântului, s-a răzbunat pe oamenii simpli care ascultaseră predicile și începuseră să se căiască. Veniți, așadar, cu mine. Vă voi călăuzi. Vă voi însoți până în parohia noastră ca să ne învățați. Suntem o sectă, o comunitate micuță ce ascultă și împlinește cuvântul Domnului. Ne rugăm pe ascuns. În catacombe. Preoții noștri sunt arestați și apoi sunt trimiși ca robi la minele de pe Marte, dar noi nu încetăm rugăciunea. Eu însumi voi deveni, curând, preot. Veți putea, după aceea, să propovăduiți adevărul barbar prin sate și orașe. Poporul vă așteaptă de prea multă vreme. Poporul a flămânzit și a însetat după dreptate și acum a sosit vremea să se sature. Vă voi urma. Voi fi servitorul vostru. Dar acum urmați-mă, acum veniți după mine. Dacă nu veniți acum ca să ne învățați, curând vom pieri… Nathan l-a binecuvântat. Cuvertura a coborât înapoi peste țest și după aceea s-a îndepărtat în umbra zidurilor. Ne-am dus după călăuză. Trecând pe sub ziduri mă uitam la străjerii de sus. Gurile de foc ale puștilor descriau prin aer traseul urmat, lent, de noi. Când, mai târziu, am intrat într-un templu creștin și am văzut sfinții pictați pe ziduri, mi-am amintit de puștile străjerilor; ochii sfinților mă urmăreau pretutindeni asemenea gurilor de pușcă. Pe urmă călăuza s-a îndepărtat de ziduri și a început să coboare într-o vale. Pe acolo cursese odinioară un fluviu și încă se mai cunoștea câte ceva din măreția lui. Străjerii ne-au urmărit multă vreme, dar era limpede că uimirea lor nu mai cunoștea margini văzând cum ne îndepărtam de ziduri. Era clar, de asemenea, că din pricina camuflajului, călăuza nu era observată, așa că străjerii nu înțelegeau absolut nimic din gesturile largi făcute de Nathan. Căci Nathan, vorbind cu călăuza, vrăjea prin aer cu mâna, ca atunci când dialoga cu cineva. Nathan nu vorbea cu mine, căci eu tăceam, nu puneam întrebări, nu dădeam răspunsuri. Dar cu cine vorbea magul atunci? Pesemne, și-au spus străjerii, magul e nebun și, în condițiile astea, nu e de mirare că a răzbit până aici înfruntând atâtea primejdii.

Mi s-a raportat, Excelență, că magii au evitat porțile soarelui. Mi s-a raportat, de asemenea, că unul dintre ei dă semne de demență. Ar fi un argument suficient, acesta, pentru

a concluziona că numai nebunia i-a purtat pe barbari până aici. Dar eu propun să fim mai degrabă circumspecți. Acum se îndreaptă spre Muntele Testamentului. Nu-mi dau seama ce urmăresc, de fapt. E posibil ca îndepărtarea de ziduri să fie doar o strategie. S-ar putea să ne trezim cu ei în palat cândva, când se va face iarăși noapte. Iar dacă se îndreaptă spre sate, atunci va fi rătăcirea rătăcirii. Vor fi iarăși revolte. Va curge iarăși sânge. Ne vor fi iarăși amenințate familiile și avutul. Poporul atâta așteaptă, o scânteie care să-i arunce supunerea în aer. N-ar fi o măsură lipsită de înțelepciune să lansăm pe piață o nouă tranșă de

profeți Alpha care să ne protejeze prin predicile lor. Altminteri, nu văd cum ne-
am putea apăra, dacă sminteala magilor e doar o strategie vicleană...

Mult timp după aceea, n-am mai văzut un asemenea peisaj. Şi doar ne aflam la zece mii de mile de Capadocia. Pădure nesfârșită de faleze de tuf vulcanic erodate de vânturi și transformate, de-a lungul vremii, în conuri, obiecte abstracte. Locul perfect în care te puteai îndrăgosti cu adevărat de geometrie. Peisaj sterp, ireal, decupat parcă de pe Amalthea. Maestrul șlefuitor se făcuse nevăzut și își lăsase diamantele necizelate. Autorul tufului vulcanic se zărea, undeva, la orizont: un vulcan stins; cu nouă veacuri în urmă, vulcanul furnizase materialul în care maestrul șlefuitor își experimentase cunoștințele de geometrie. Noi înșine devenisem parte a straniului peisaj. Ne pierdusem urma printre conuri, nu ne mai urmărea nimeni. Tobit, călăuza, își abandonase cuvertura și mergea firesc alături de noi. Îl priveam uimit, într-un fel, căci de multă vreme nu mai văzusem un om întreg în toată puterea cuvântului. Pe Nathan, cel aproapenumaispirit, nu puteam
să-l așez în rândul oamenilor. Tobit povestea într-una, punându-ne la curent cu nenorocirile poporului: Trăiam ca peștii în ape liniștite, într-un iaz adânc, și pacea căminului era bunul nostru suprem. Viețuiam într-o inocență eternă. Nu ne preocupau decât iubirea, frumusețea, armonia, munca, perpetuarea speciei, succesiunea anotimpurilor, rânduiala calendaristică, hrana, contemplarea frumuseților din lac. Dar din înălțimi ne pândeau vulturii. Şi într-o zi, când s-au retras apele cele mari prin pricina secetei, vulturii ne-au zărit și s-au pogorât cu mânia asupra noastră. A fost măcel. Am pierit cu toții. Ne-am trezit, pe urmă, în captivitatea unor gușe. Din Edenul acvatic ne-am pomenit pe neașteptate într-un esofag. Când ne-am zbătut să ieșim, când ne-am străduit, pradă deznădejdii, să ne eliberăm despicând pliscul asasinului, o putere a întunericului ne-a atras spre abis. Şi după o cădere absurdă prin labirintul mațelor pline de duhoare ne-am trezit în stomac. Atunci a fost prea târziu. N-am mai fost în stare să ne apărăm. Am fost mistuiți lent. Ne-am

contemplat singuri moartea. Am văzut cu ochii noștri cum moartea se hrănea, rupând atât de lacom, din trupurile noastre nefericite. Așa s-a întâmplat cu noi. În felul acesta, ne-am pierdut libertatea, pacea, odihna, demnitatea, nevinovăția, creativitatea, drepturile, credința, dragostea și, după puțină vreme, chiar și sufletele. Totul a început cu opțiunea noastră de a ne alege un lider. Aveam, deja, un lider în ceruri, dar noi am fost prea trufași ca să mai ținem cont de înțeleapta lui cârmuire. Ne-am atribuit, treptat, toate calitățile liderului din ceruri, i-am subminat autoritatea și apoi l-am alungat din inimile noastre. Ne-am spălat pe mâini. Nu mai aveam de nevoie de nimeni. Ce? Noi n-

aveam rațiune? Ce? Noi nu gândeam? Ce? Noi nu știam? Ce? Noi nu ne pricepeam? Ce? Noi nu eram talentați?... Şi atunci, răzvrătindu-ne, am așezat pe tron un lider dintre noi, carne și sânge din noi. Repetasem, cumva, revolta diavolului. Dar nu ne-am temut nicio clipă de mânia Domnului. Ne-am spus că el e departe, că noi suntem aici, că nu ne poate pedepsi nimeni. Nu l-am mai recunoscut ca părinte. Nu el ne zidise, ci noi înșine ne creasem, prin voință liberă. Noi înșine, maimuțe urlătoare cândva, hotărâsem la un moment dat că vrem să fim oameni, că vrem să facem politică, că vrem să clădim o civilizație. Noi înșine coborâsem din copaci, căci ne săturasem de urlete, păduchi și banane, și ne apucasem de vânătoare și agricultură și am șezut pe urmă în peșteri, mult mai comode și mai încăpătoare decât crengile. Noi înșine, și nu Domnul, ne îndemnasem în zorii istoriei să clădim locuințe și să zidim sate și orașe. Noi înșine descoperisem și creasem totul. Ne-am ales un lider. Dar pentru că ne-am înmulțit pe pământ, ne-am ales curând alți lideri. Şi atunci s-a născut spița liderilor cu sânge violet, dumnezei de carne și sânge, și cu toții am fost mândri de dumnezeii noștri și am început să ne închinăm lor. Așa s-au scurs veacurile. Așa s-au răspândit neamurile pe fața pământului. Așa s-au înmulțit și dumnezeii. Continuam prin veacuri să ne închinăm dumnezeilor noștri și ne jertfeam viețile din dragoste pentru ei. Treptat, dumnezeii, deveniți atotputernici, au început, vai, să ne disprețuiască. Am hotărât atunci că disprețul îl meritam cu prisosință datorită nepriceperii noastre. Nu ne străduiam suficient pentru a ne sluji dumnezeii. Nu demonstram suficientă iubire. Şi pentru a ne elibera de păcat, ne-am apucat să jertfim mai mult. Ne-am jertfit viețile și sufletele și femeile și pruncii și țările pe altarele atotputernicilor. Dar disprețul lor devenea tot mai profund. Nu înțelegeam de ce. Făcusem totul pentru ei. Fundasem cetăți, regate, imperii pentru ei, ne lăsasem nevestele și fiicele violate de ei, muncisem din zorii istoriei pentru ei și tot pentru ei ne războisem cu dușmanii aceia care nouă, personal, nu ne făcuseră absolut nimic. Ca să obținem, totuși, iertarea, ne-am apucat atunci să-i facem nemuritori. Am creat un institut al

eutanasiei; cu bucurie primeam moartea acolo, iar viața o dăruiam cu recunoștință atotputernicilor. S-a strâns, așa, o cantitate enormă de viață, de la donatorii iubitori de dumnezei. Atotputernicii și-au luat câte vieți au vrut. Şi tot a mai rămas o mulțime de viață. Şi atunci atotputernicii au împărțit poporului viața aceea. Şi poporul a devenit peste noapte nemuritor. N-a mai murit nimeni. Nu s-a mai îmbolnăvit nimeni. Însemna că poporul era numai bun de muncă. Şi atotputernicii a dat poporului de muncă. S-au deschis șantiere pe patru planete și mine de uraniu pe Neptun. Am primit sarcinile cu bucurie, căci niciodată nu-i iubisem mai mult pe atotputernicii ce ne făcuseră nemuritori. A fost

o greșeală. Ne-am dat seama de eroare abia după o duzină de milenii de muncă silnică și teroare. Nu mai trăiam. Nu mai cream. Nu mai iubeam. Nu mai făceam copii. Nu mai știam ce însemna frumusețea. Nu mai înțelegeam poezia. Nu mai gândeam. Doar munceam. Munceam. Munceam. Munceam. Ajunsesem sclavii dragostei noastre. Am înțeles abia atunci că ne condamnasem singuri la sclavie eternă. Ce mai era de făcut? Ne-am revoltat. La început, timid. Am făcut greve. Am refuzat să mai intrăm în mine. Dar pentru că n-am obținut nimic prin greve și proteste, am hotărât disperați să ucidem. Pentru că nu mai cunoșteam prea bine arta crimei, ne-am antrenat luni întregi sugrumând șobolani în mine. Şi când au venit atotputernicii să inspecteze suferințele noastre am tăbărât pe ei în lagăre. Indignarea și mânia ne luaseră mințile. Uitasem că atotputernii, spre deosebire de șobolani, erau nemuritori ca și noi. I-am sugrumat, am prăvălit stânci peste ei, i- am aruncat în vulcani ca să-i mistuie lava și să-i mănânce neantul, i-am jupuit de vii, dar n-am rezolvat nimic. Dimpotrivă. S-a abătut nenorocirea asupra noastră. Căci a urmat invazia roboților. Şi roboții, de care noi nu știam nimic, ne-au stârpit. Pentru că nu puteau să ne ucidă, au adus somn greu peste noi și ne-au smuls, cu ghearele lor reci de iridiu, conștiința. Ne-au despărțit de fiice, de soții și de mame. Soțiile și iubitele noastre au fost exilate pe Venus. N-am mai știut ce e aceea femeie. N-am mai fost în stare să ne înmulțim. N-am mai fost în stare să facem dragoste. N-am mai știut ce e aceea frumusețe. Ni s-a stârpit sămânța. S-a trecut la producerea industrială a omului. Se produceau doar atâția oameni câți erau necesari pentru muncă. Şi, în orice caz, fără conștiință, întru totul ascultători și supuși, simple cifre. Restul erau doar umbre. Şi după o vreme umbrele au început să piară de pe fața pământului. Răsărise soarele prima dată după multă vreme și în lumina lui ne-am dat seama că atotputernicii își bătuseră joc de noi. Nu ne făcuseră cu adevărat nemuritori. Ne dăruiseră doar atâta viață câtă trebuia pentru zidirea imperiului stelar. Nu mai era nevoie de niște nenorociți ca noi. Așa s-a ivit marea moarte pe lume. În scurt timp au murit milioane de pământeni. Acolo unde îi apuca

moartea, în minele de pe Iștar, pe mările de metan de pe Neptun, în mijlocul oceanelor de gheață de pe Miranda sau în uzinele de vitamine de pe Terra, se pulverizau pur și simplu în văzduh ca și cum nici n-ar fi fost. Disprețul atotputernicilor ajunsese la apogeu. Nu mai era nimic de făcut. Nu mergea cu revoltele. Ne-am resemnat. Ne-am dedicat trup și suflet supraviețuirii. Trebuia să rezistăm. Trebuia să răzbim. Sosirea profeților din răsăritul barbar erau ca niște guri de aer. Numai cuvintele profeților ne mai îmbărbătau. Ne-am întors cu fața spre răsărit. Am vrut să emigrăm într-acolo. Au fost câteva tentative de evadare din temniță. Dar roboții ne-au decimat în Pustiul Lacrimii și foarte puțini au ajuns

în răsărit. Ne-am retras atunci, ca broasca-țestoasă, în carapace și carapacea a devenit semnul luptei noastre. Unii ne-am vârât în peșteri și catacombe, alții ne- am refugiat în duplicitate, mulți au eșuat în nebunie. Suntem disperați. Nu mai rezistăm singuri sub tirania roboților. Nu mai putem trăi fără soare. Să ne dea, barem, soarele înapoi. Dar până și răsăriturile și apusurile soarelui ni le-au răpit. Nu mai avem nimic. Suntem copiii nimănui. Şi Domnul nu mai vine.

Dimpotrivă, Tobit. Domnul vine. Şi de data asta soarele-tată e înaintemergătorul lui. Cuvântul lui Nathan m-a mirat. Pe Tobit parcă l-au trecut fiorii și pe fața lui am citit un soi de bucurie amestecată cu neîncredere. Vroiam să cer lămuriri de la Nathan, dar nu mai era vreme de așa ceva. Din grote au început să curgă, în vale, către noi, o mulțime de oameni necăjiți. O clipă mi s-a părut că se apropiau fantome. Dar nu erau decât oameni. Şi încă oameni cu chipuri tragice, aproape numai oase și se vedea cu ochiul liber că hrana lor obișnuită se compunea doar din suferință, deznădejde și foarte multe lacrimi. Am văzut niște bătrâni cu turbane pe cap care plângeau. În urma lor, veneau femei și ele, la fel, plângeau. Am observat apoi că toți oamenii aceia lăcrimau. Plânsul era viața lor. Se nășteau plângând, trăiau plângând, mureau plângând. Destinul lor trăda un regret perpetuu. Eram convins, în acele momente, că suferința mea de o viață fusese o glumă nu foarte reușită, dar, totuși, o glumă. Ajunsesem în parohie. Oamenii ne-au înconjurat tăcuți. Bătrânii, cei dintâi, s-au apropiat de Nathan și i-au atins ochii. La fel au făcut cu ochii mei. Parcă nu le venea să creadă că mai există pe lume cineva fără lacrimi în ochi. În spate, femeile, copii și bărbații așteptau febril rezultatul examenului celor bătrâni. Şi deodată, patriarhul Matusalem, arhiereul ultimei cete a lui Hristos Iisus, s-a întors cu fața spre mulțime și ridicând mâinile la cer a strigat cu glas sugrumat de emoție: Profeți! Profeți! Cu adevărat, profeți!... Şi prin mulțime a bântuit îndată cutremurul. Urale și strigăte de neînțeles au umplut valea. Patriarhul, cel dintâi, și-a șters lacrimile cu pumnii și la fel au făcut și oamenii. Matusalem era fericit; profeții sosiseră în ziua în care el, păstorul ultimilor adepți ai

creștinismului, aniversa un milion de ani de deznădejde.

Ne-au invitat bucuroși în catacombe. Pregătiseră o cină pentru sărbătorirea magilor de la răsărit. Eu și Tobit am luat-o înainte. Pe marginea potecii au trecut în fugă copiii. Mă înduioșa inocența copiilor; eram fericit că sosirea lui Nathan ștersese lacrimile ochilor lor, că Nathan le putea oferi posibilitatea unei vieți mai bune. Magul și bătrânii conduși de Matusalem veneau după noi în ritmul lent al unui alt veac. Se discuta cu însuflețire în grupul bătrânilor. Poporul ne urma. Tobit ne-a călăuzit spre altarul din grota cea mare. Am coborât prin întuneric într-un fel

de labirint. Şi după o călătorie ameţitoare în zigzag prin beznă, călăuziţi de vocea lui Tobit, am ajuns într-o navă, un soi de catedrală subterană, în care ardeau focuri mari. Pe pereţi dansau lumini şi umbre. În mijlocul navei o masă întinsă aştepta oaspeţii. Flăcările au luminat o clipă chipurile servitorilor de pe margine. Matusalem ne-a îndemnat, vrăjind cu mâinile, să ne aşezăm. Ni s-au arătat scaunele. Dar eu am protestat. Mă aşezaseră la loc de cinste, asemenea lui Nathan. Am susţinut cu umilinţă că nu eram vrednic de o asemenea onoare; eu nu eram profet, ci doar un simplu ucenic ce primise sarcina de a vedea şi de a mărturisi *totul*. Nathan mi-a făcut semn. Dimpotrivă! Şi eu eram profet, căci Domnul mă alesese, prin Nathan, să propovăduiesc adevărul, să-i aduc pe oameni pe calea dreptăţii, să trag un semnal de alarmă, să trezesc lumea din somnul ei adânc. Cu umilinţă mi-am ocupat, deci, locul de onoare alături de bunul învăţător. Era loc pentru toată lumea. Atunci am observat cu uimire splendorile de pe masă. Niciodată nu văzusem aşa ceva. Berbeci fripţi, miere de albine, turte de orez, ouă fierte, fidea cu lapte, fistic, măsline, plăcinte cu brânză, covrigi cu seminţe de leandru, cupe de vin şi preparate fel de fel cărora nu le cunoşteam nici gustul, nici numele. Nathan, surprins şi el de belşugul acela, a întrebat despre provenința miracolelor de pe masă. Matusalem, oftând din toţi rărunchii, a clătinat din cap şi a zis: Cina asta vă aşteaptă, părinţi sfinţi ai răsăritului, de un milion de ani. Sunt un milion de toamne de când am întins masă pentru profeţi. Roboţii mi-au răpit fiul şi soţia şi credincioşii şi i-au dus undeva în stele. Am pierdut tot ce aveam pe lume. Atunci am început să strig către ceruri, să cer ajutor de la Domnul. Numai cerurile mai puteau să ne salveze. Din când în când, milostivul răsărit ne trimitea profeţi, oameni sfinţi, dar guvernatorul îi ucidea şi nici măcar sufletele lor nu ajungeau printre noi ca să ne înveţe, să ne călăuzească, să ne deschidă ochii. Dar eu niciodată nu mi-am pierdut speranţa. Am jurat că nu vreau să mor până va veni profetul, chiar dacă ar trebui să înfrunt tirania roboţilor şi o mie de ani. O mie de ani au trecut într-o clipă şi profetul tot n-a apărut la orizont. Şi cât l-am aşteptat! Atunci am înţeles că în

fața Domnului o zi e ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca un milion de ani și un milion de ani sunt ca un miliard de ani și așa mai departe. Am înțeles că în fața Domnului timpul există și nu există. Şi am mai înțeles că va trebui să mă pregătesc mai bine să aștept nu o mie, ci un milion de ani sau chiar un miliard sau chiar, cine știe, mult mai mult. Am avut răbdare. Ne-am rugat. Am plâns. Dar de cină nu ne-am atins, deși mulți dintre noi n-au mâncat nimic niciodată… Nathan a declarat că el nu putea, fiind aproapenumaispirit, să mănânce, dar putea, bucuros, să bea vin. Atunci un servitor ivit din umbră i-a turnat vin roșu în cupă și magul, după ce a binecuvântat pe toată lumea, a băut. Şi

cu toții ne-am bucurat. Şi în vreme ce poporul mânca prima și ultima cină, cina speranței, Nathan învăța pururi.

Şi după cină oamenii și-au exprimat dorința ca Nathan să rămână cu ei. Îl așteptaseră atâta vreme și nu doreau să plece prea curând. Şi Nathan a rămas două luni în mijlocul oamenilor ca să îi învețe. Iar eu am fost trimis, împreună cu Tobit și alți patru tineri, Ştefan, Ilie, Luca și Ioan, să vestesc în sate apropierea sfârșitului. Un mare învățător vine după noi, spuneam, și puterea lui e foarte mare. Nu trebuie, fraților, să vă mai temeți de nimeni. Veți fi salvați doar dacă vă salvați singuri. Va fi război pe pământ. Învățătorul nostru va pogorî foc din cer și va mistui răutățile lumii. Profitați de absența roboților și străduiți-vă, oameni buni, să trăiți. Nu vă mai supuneți atotputernicilor. Nu ei sunt dumnezeii. Pe dumnezeii adevărați căutați-i în răsărit, în cer și în inimile voastre. Rugați-vă. Treziți-vă, nu mai dormiți atâta! Revoltați-vă! Fiți revoluționari. De data asta nu veți mai fi singuri. Învățătorul Nathan vă va călăuzi, vă va arăta calea cea adevărată, se va pune în fruntea oastei voastre și va lupta împreună cu voi. Până când veți mai suporta tirania? Până la sfârșit? Dar sfârșitul este aproape. Priviți soarele. Sigur că nu-l mai vedeți, căci el e supărat și rănit de voi toți și plânge de mila voastră în răsărit. Chemați-l cu lacrimi fierbinți! Pocăiți-vă, curăți-ți-vă inimile. Sunteți oameni. De ce vă supuneți roboților? De ce nu vă supuneți, atunci, și pietrelor? Ce diferență este între un robot și o piatră? Nu sunt tot obiecte? Dar voi sunteți ființe umane dotate cu rațiune. Gândiți. Meditați. Mirați-vă. Puneți-vă întrebări. Destul cu plânsul! Nu vedeți, oare? Plânsul vostru e sterp, n-ați reușit să umpleți cu el nicio mare, nici măcar un lac, nici măcar o baltă, nici măcar un pahar. Deschideți- vă inimile și permiteți Domnului să intre în voi și să vă sfințească. Ieșiți din iad și căutați-vă raiul!... Şi satele ne ieșeau înainte și se mirau profund de vestea cea bună. Nu toți credeau. Cei mai mulți ne priveau neîncrezători. Însă în fiecare inimă lăsam o întrebare. Pe fiecare ogor aruncam câte o sământă ce încolțea mai devreme sau mai târziu. Bântuiam satele și propovăduiam vestea cea bună și aproape că nu mai aveam timp să văd locuri

și oameni. Străbăteam un peisaj abstract compus din mizerie, suferință și resemnare. Nu vedeam decât chipuri descompuse de dureri, ochi care văzuseră numai oroare, urechi care auziseră pururi vorbe grele, palme bătătorite de muncă, trupuri surpate de boli lăuntrice, inteligențe atrofiate de viața foarte grea, genii ratate care ar fi putut schimba lumea în bine dacă ar fi trăit într- o lume normală, fetișcane care nu cunoșteau dragostea, copii handicapați de lipsa jocului. Puneam mult suflet în propovăduirea adevărului și a trezirii și la fel făceau și tinerii mei tovarăși. Era o bucurie. Lumea se trezea.

Noi, Excelența Sa și miniștrii, vă informăm despre ultimele evoluții de pe pământ. După o sută de ani de singurătate, iată-ne din nou vizitați de profeți veniți din răsărit. Sunt doi. Iar puterea lor este foarte mare. Nimeni nu le poate sta în cale. Nimic nu le este cu neputință. Credința lor e la fel de devastatoare precum o sută de mii de obuze cu iperită. Poporul trece de partea lor din pricina minunilor și a predicilor ce îndeamnă la revoltă. Neamurile fierb. Până și în capitală s-au infiltrat elemente dușmane ce uneltesc contra ordinii mondiale. Trebuie să luăm măsuri ferme. Dar, singuri, ce putem face oare? Veniți, deci, cât mai degrabă, să ne protejați. Coborâți din stele, invadați pământul și restabiliți pacea. Vaca pe care am muls-o până ieri, azi își îndreaptă cu mânie coarnele împotriva noastră. Salvați- ne. Altfel, în scurt timp vom pierde totul, iar pământul se va transforma pentru toți dintr-un vis frumos într-un coșmar.

Isprava de pe urmă a lui Nathan avu darul de a atrage atenția stelelor. Împărații și-au văzut oceanele răpite și transportate de o forță nemaivăzută spre colțul galaxiei unde se afla pământul. O forță necunoscută, dar înfricoșătoare aruncase o pietricică pe pământ și undele căderii pietrei măturau galaxia. Undele treceau prin stele, măturau totul în cale, și era ca și cum fiorii ar fi zguduit trupul cerului. Era limpede pentru ochii înțelegători ai universului că undele acelea căutau ceva. Constelațiile dansau, în valuri, ca niște picături de grăsime în farfuria cu supă. Niște antilope impala păreau stelele; antilope care, simțind cum fulgera pe dedesubt pitonul, îndată se apucau, înnebunite de spaimă, să facă salturi de nouă metri peste iarbă. Undele treceau mai departe spre marginile galaxiei și nu găseau nimic. Şi după un milion de ani-lumină parcurși cu viteza voinței lui Nathan, o parte din unde au ieșit din Galea Lactee și s-au îndreptat spre Andromeda; restul undelor a continuat scanarea galaxiei-mamă, dar n-a găsit nici urmă de ocean, ci numai împărați și sclavi pierduți în stele. Şi după puțin timp undele ce evadaseră în supernoaptea cosmică au detectat ceva ciudat în Micul Nor al lui Magellan. Ei, bine, da, împărații chiar acolo ascunseseră oceanul. Şi atunci pe cerul

planetei Enoh 44 s-a putut vedea un chip de bătrân învăluit într-o lumină orbitoare și roboții ce păzeau de atâta vreme oceanul au privit spre cerurile violet, dar n-au înțeles nimic. Nu cunoșteau roboții ce însemna miracolul. Au declanșat atacul împotriva chipului de pe cer, au încercat să dezintegreze chipul zi și noapte bombardându-l cu gravitație zero, au desfăcut capacele găurilor negre, au vrut să fugă de pe insulă. Dar unde să mai fugă? Atotputernicii le-au distrus odinioară navele ca să nu poată fugi, i-au abandonat pe planeta-ocean ca să păzească în eternitate oceanul. Nu aveau cum să fugă. Fugeau pe insulă în toate părțile și urlau și căutau o vizuină în

care să se ascundă. De oceanul pe care îl păzeau de atâta vreme le era frică. Din ochii lui Nathan au coborât flăcări și toți roboții au fost nimiciți. Şi după aceea chipul însuși s-a prefăcut în stea fierbinte și îndată oceanul a început să fiarbă. S- au ridicat vaporii de apă spre ceruri, s-au alcătuit nori, s-a umplut spațiul cosmic de nori gigantici, Micul Nor al lui Magellan a devenit dintr-o dată de patru ori mai mic în comparație cu norul-ocean. Şi norul-ocean s-a îndreptat spre Calea Lactee ca un spirit pur și în fruntea lui călătorea steaua în formă de chip de om. De la balcoanele palatelor împărații au putut vedea în serile din stelele lor pata aceea de lumină aparentă de pe bolta cerească, lumină ce nu era nici ploaie de stele, nici semnul morții vreunei supernove, nici solie de pace din partea împăraților din constelațiile vecine, nici invazie extraterestră. Împărații și-au chemat astronomii și numai așa au aflat că pata de lumină de pe cer era o declarație de război din partea unui împărat necunoscut ivit din pliurile cele mai întunecate ale universului. Trebuia, deci, să se pregătească de război. Urma, fără doar și poate, prima invazie mai serioasă din ultimii cinci milioane de ani. Mareșalii s-au înființat în sala tronului și au primit ordine. Se instituia starea de urgență. Trebuia adunată armata. Trebuia să fie aduși roboții din stele. Inclusiv roboții din Magellan, căci la ce bun un ocean dacă vom pierde imperiul?! Au țâșnit navele spre stele. Au fost adunați roboții. Dar navele plecate spre Magellan întârziau nepermis de mult. Mareșalii din misiunea magellanică au fost condamnați la moarte în contumacie. Pata de lumină traversa cerurile în direcția soarelui. Împărații n-au mai priceput nimic. Roboții așteptau nerăbdători invazia din ceruri, dar bolta cerească rămânea liniștită ca în fiecare noapte. Şi într-o dimineață au sosit navele din Magellan. Mareșalii au fost arestați și duși la locul de execuție. Li s-a dat voie, totuși, să vorbească. Niciodată împărații nu văzuseră mai multă groază în ochii unor condamnați la moarte. Nu moartea ne înspăimântă, au zis mareșalii, căci ea este dăruită de Majestatea Voastră din dragoste părintească față de popor; ne cutremură adevărul care zace în noi. Ni s-a răpit oceanul, Majestate!... Nu pot eu,

cronicar nepriceput și neputincios, să descriu ceea ce au simțit în acele clipe împărații. Se aflau, pentru prima dată în nesfârșita lor viață, față în față cu o forță necunoscută care le inspira teamă. Ei răpiseră oceanul în timpul misiunii Omega și fusese nevoie de unsprezece trilioane de nave pentru evacuarea oceanului spre stele. Cheltuiseră enorm pentru dislocarea oceanului de pe pământ și pentru transportarea lui într-un loc sigur de care să nu mai știe nimeni. Şi iată, cineva, o forță necunoscută și cu adevărat atotputernică, îi umilise atât de mult furându-le oceanul într-o clipă, fără a avea nevoie de averi cheltuite sau de trilioane de nave pentru transport. Priveau, deci, împărații, de pe balcoane, în supernopțile stelare, la pata ce se pierea tot mai

mult, de la o clipă la alta, în adâncul bolții înstelate. S-au strâns împărații la un congres ca să discute, ca să găsească o soluție salvatoare. Au căzut cu toții de acord că trebuia făcut ceva, că nu se putea sta cu mâinile în sân. Dar ce anume trebuia făcut nu știa nimeni. Atunci sfetnicul Conchistadorului din Perseus le-a luminat mințile sugerând ideea unei invazii a pământului și mai ales răpirea cu totul și cu totul a pământului însuși, pentru a se evita pe viitor noi cheltuieli și noi complicații politice cu aducerea oceanului înapoi. Pământenii puteau fi exilați în totalitate în stele, dacă nu reușea misiunea de stârpire definitivă a lor, că doar pământul era al împăraților și nu al viermilor. Împărații au căzut de acord. Era nevoie de o acțiune fermă. Pământul însuși trebuia smuls din ghearele pământenilor și din îmbrățișarea soarelui. Guvernatorul oare ce făcea, acolo, pe pământ? De ce nu își îndeplinea datoria? De ce nu proceda cu fermitate la cârmuirea planetei în interesul împăraților? Oare guvernatorul consideră că a fost numit guvernator pentru că este el buricul universului? Oare guvernatorul nu știe că pentru noi e doar o fereastră către pământ? Nu știe, oare, că nouă nu ne sunt de folos din el decât creierul, ochii și timpanele? Ce-i cu apucăturile acelea de împărat? Oare chiar nu ne iubește, ereticul? Ar trebui să i se ia tronul…

Se străduia de câteva ceasuri să înțeleagă cuvântul *vacă* menționat de Excelența Sa în epistolă. În universul minții lui electronice nu exista acel cuvânt ciudat. Făcea parte din ultima generație de roboți și era cel mai impunător prin complexitate și fermitate. Guvernatorul îl rânduise general și lider peste roboți pentru că îi apreciase foarte mult calitățile. La prima vedere, Leviathan era om în carne și oase. Inteligența lui depășea cu mult media inteligenței confraților. Dar era o creatură făcută și nu născută. Era suficient să îl zgârii un pic pe braț cu briceagul și să constați netezimea uimitoare a brațului de iridiu. Îl zidise inginerul Naum în uzinele de pe Marea Moartă; Naum pusese mult suflet în confecționarea unui robot nemaivăzut, în zidirea celui mai desăvârșit robot din istorie. A fost numit Adam, dar la trezirea bruscă din somnul neantului robotul a protestat, căci numele primit era

incompatibil cu natura sa, doar nu era făcut din țărână sau din vegetație moartă, așa că singur s-a botezat Leviathan, după numele unei creaturi marine din vechime, pentru că intrase în lume pe o mare. Totuși, Leviathan avea un cusur. Pentru că în timpul procesului de zidire inginerul Naum cădea adesea pradă crizelor de silicoză, ce i-au adus curând moartea atât de timpurie, și nu se mai putea concentra foarte bine au apărut unele erori în timpul transferului de date, așa încât multe cuvinte din Dicționarul Galactic n-au mai ajuns în creierul electronic al robotului. Din acest motiv, orice cuvânt necunoscut îi provoca un

adevărat blocaj. Iar cuvântul *vacă* era unul dintre acele cuvinte enigmatice care îi dădeau întregul sistem electronic peste cap, fiind nevoie de un restart pentru continuarea lecturii și a raționamentului. Ochii i se făcură roșii din pricina cuvântului necunoscut, apoi se stinseră pentru câteva clipe. Înfipt în mijlocul craterului, Leviathan dădea ultimele ordine sclavilor când a primt epistola. Lungul șir al minerilor se întorcea în mină după vitaminizarea de prânz și promiteau în cor că vor fi ascultători, că nu se vor mai răzvrăti, că nu vor mai înceta lucrul, că îi vor iubi mai mult pe împărați. Deodată, ochii lui Leviathan s-au aprins iarăși. A privit în jur, a evaluat situația, și-a adus aminte. Din epistola primită direct în creier de la Excelența Sa pricepuse că au intervenit schimbări radicale pe pământ. De ce natură erau acele schimbări nu prea se înțelegea, epistola nu părea foarte explicită în această privință. Era limpede, însă, că Excelența Sa avea nevoie de intervenția neîntârziată a roboților, de ajutorul lor. Ca o concluzie, Leviathan și-a spus că trebuia să plece a doua zi acasă. Şi atunci s-a întors cu fața spre pământ. În soarele roșu se vedea aceeași pată neagră, același bulgăre de rocă uscată, aceeași minge turtită de presiunea unor forțe nevăzute. În gura minei s-au auzit atunci un fel de vaiere, un fel de strigăte guturale ale unor oameni care nu mai strigaseră niciodată. Leviathan s-a întors surprins către ei. N-a avut timp să se mire, nici să întrebe ce li s-a întâmplat. În depărtare, s-au auzit alte strigăte. Confrații roboți coborau în crater pe povârnișul alunecos, prăvălindu-se unii pe roca friabilă, și goneau încoace cu brațele ridicate spre cer. Leviathan se afla iarăși în încurcătură, căci în memorie nu identifica acel cuvânt pronunțat nu doar de sclavi, ci și de confrați: *Norul! Norul!...* Şi în vreme ce, pentru a evita un nou restart, Leviathan s-a apucat să mediteze la handicapul lingvistic de care suferea, confrații s-au apropiat cu repeziciune. Abia atunci i-a trecut prin minte generalului să privească cerul în direcția arătată de toți. De uimire l-au fulgerat vreo șase șiruri de scurtcircuite. A văzut cum trei sferturi din bolta cerească fusese acoperită de o gigantică pată albă. În apa invizibilă a universului cineva turnase câteva

picături de cerneală orbitoare și cerneala, dizolvându-se armonios și penetrând fiecare punct al spațiului, tindea să transforme apa într-un alt lichid de o puritate infinită. Cineva mutase un roi de stele la doi pași de lună. Era o cruzime. Cineva își propusese să ucidă roboții cu acea frumusețe insuportabilă. În jur strigătele de uimire nu mai încetau. În gura minei se iveau tot mai mulți sclavi scoși din labirinturi de evenimentul minunat de pe cer. Leviathan încremenise cu ochii spre cer. În mintea lui se dădea o bătălie între uragane informaționale extrem de contradictorii. Nu înțelegea absolut nimic. Habar n-avea de divinitate și de lucrările ei, așa încât nu avea cum să atribuie evenimentul ceresc unor forțe

supranaturale. Îl bântuia, totuși, ideea cum că împărații se războiau, poate, între ei și provocaseră explozii stelare tocmai pentru a se nimici reciproc. Colonelul Finees a scos un nou strigăt de uimire și a arătat cu degetul chipul de om ce se ivise în fruntea norului orbitor. Norul, călăuzit pururi de chipul omului, a identificat, printre miliarde și miliarde de astre, pământul și s-a îndreptat într- acolo. A fost un fel de bombardament asupra pământului, a fost un potop cum nu se mai văzuse niciodată, a fost o ploaie uriașă care a umplut bazinele uscate și a înviat pâraiele și râurile și fluviile și mările și lacurile și cocotierii și peștii și elefanții și lumea toată. A fost ca o înviere subită a splendorii de altădată. Pictorul își adusese aminte de tabloul scorojit de suferință, de timp și de nefericire și dăduse iarăși culoare și viață planetei albastre. A fost o restaurare a unicității pământului. S-a făcut dreptate. Pământul era iarăși unic în felul său, unic în tot universul, singurul punct din univers care deținea viața. În univers se făcuse atâta vreme comerț cu viața, dar toată viața comercializată în stele își avea originea pe pământ. Împărații și roboții au cercetat universul până la marginile lui, așa credeau ei, căci în realitate ei cercetau pururi același centru etern, și n-au găsit viață, n-au descoperit nici măcar un firișor de viață pe care să-l poți măsura în nanometri. Pe neașteptate, bolovanul acela sterp din proximitatea soarelui a devenit iarăși făptură vie. Nu mai erau oaze de normalitate doar în răsăritul barbar, ci întreaga planetă devenise o imensă oază. Se reinventase paradisul. Roboții puteau să vadă, prin telescoapele mentale, fragmente dintr-un trecut îndepărtat, peisaje din vechime așa cum mai văzuseră doar în copilărie. Dar pentru că întreaga copilărie fusese, din punctul lor de vedere, o permanentă umilință, o necontenită supunere în fața omului, roboții s-au mâniat foarte tare. Pentru nimic în lume nu trebuia ca omul să redevină stăpânul pământului. Pentru nimic în lume nu puteau permite ca planeta pe care n-o primiseră moștenire, ci o câștigaseră prin război de la atotputernici să le fie răpită de sclavi. Leviathan n-a mai suportat ofensa aceea nemaivăzută și a poruncit confraților *să nu lase urme*. A nu lăsa urme, însemna, în limbajul robotic, a

nimici sclavii. Şi roboții au început să tragă în sclavii ce ședeau la gura minei, i- au aneantizat cu tunurile brațelor lor, apoi au coborât în adâncuri și au nimicit trupuri și suflete. Şi la fel au fost nimiciți minerii din celelalte cratere. Nimicirea sclavilor nu era, totuși, o măsură care să potolească setea de răzbunare a generalului. S-a hotărât, atunci, întoarcerea grabnică pe pământ și declanșarea războiului total împotriva speciei umane.

În pereții de granit ai falezei se dezintegrau valuri imense și pulberi de stropi fini ajungeau, aduși de vânt, până pe obrajii magului. Barba bogată devenise un

fel de fuior de lână din care curgeau picături de apă sărată. Dar Nathan aproape că nu băga de seamă ceea ce îi făcea oceanul. Ochii lui exprimau fericire și bunătate. Doar oceanul nu își bătea joc, ci doar se juca, așa, în legea lui, precum se joacă nepoțelul cu barba bunicului. Într-adevăr, oceanul vuia. Aproape că nimeni nu mai auzea cuvintele înțelepte pronunțate de mag, dar toată lumea se bucura. Un fel de exaltare cuprinsese mulțimea ce venise din toate părțile să primească povățuire întru dreptate. Nathan ședea pe scările de beton ce duceau, în zigzag, în încăperea de sus a farului și pururi învăța poporul. Nimeni nu-și mai amintea dacă farul funcționase vreodată, mulți nu știau nici măcar care era rostul unei asemenea construcții. La îndemnul bunului învățător, eu, Tobit și Ioan aprinsesem focul în încăperea de sus și pusesem în funcțiune sistemul de oglinzi care trimitea lumina, în noapte, până în cealaltă parte a oceanului. Căci noaptea venise. Pentru prima dată după atâta amar de vreme haloul de lumină din jurul planetei se dizolvase și apusenii aveau din nou șansa să admire uluitoarea pajiște cerească în care vedeai o paletă coloristică atât de diversă încât, de emoție, îți dădeau lacrimile. Nu știam pentru cine făceam lumină în far, nu știam pe cine călăuzeam pe ocean, dar împlineam cuvântul lui Nathan cu multă bucurie. Mugea oceanul sub far. Şi din mulțime, de asemenea, urca spre ceruri un fel de muget surd în care se amestecau uimirea și extazul. Sub clar de lună vedeam cu toții balene făcând salturi magnifice peste valuri și din nările acelor creaturi ale mării țâșneau mici uragane compuse din bule de aer și apă. Nici acum nu știu de unde au apărut pescărușii; i-am auzit, deodată, în noapte și numai Nathan, zâmbind, ne-a explicat ce erau aceia: Pescari ca și mine, îngeri ai mării, păsări, semnul binecuvântării pământului... Tobit, acel copil neastâmpărat și frumos, la un moment dat, mi-a smuls un strigăt de spaimă. L-am văzut cum dispare brusc de lângă mine. Strângeam un șurub la sistemul oglinzilor când, cerând cleștele, am constatat uimit că eram singur. L-am văzut doar cu coada ochiului cum se năpustea spre neant pe platforma deschisă spre mare. Am alergat într-acolo. L-am văzut cum se prăbușea cu o viteză

fantastică spre valuri. L-am strigat pe Nathan. Dar magul, de jos, m-a privit cu aceeași pace care-l domina totdeauna și mi-a făcut semn să fiu calm. Tobit a străpuns valurile cu mâinile și s-a scufundat în adâncuri. O clipă sfâșiat, oceanul s-a închis înapoi cu un pleoscăit. Pe copil îl înghițise oceanul. Nu mai înțelegeam nimic. Era o sinucidere? Copilul acela minunat își luase viața? Din pricina mea? Îl supărasem, oare, cu ceva? Sau frumusețea readusă din stele pe pământ îi luase mințile?... Nu știam. Deodată, Tobit a ieșit la suprafața valurilor. Râdea. Nu mi-a venit să cred. De ce râdea? Oare chiar își pierduse mințile? Nu, nu-și pierduse mințile. M-a strigat: Sari și tu! La început, din pricina vuietului valurilor, n-am înțeles ce îmi

cerea. Pe urmă, când am priceput că era o invitație de a sări în abis instinctiv m- am dat câțiva pași înapoi de pe marginea platformei. Tremuram. Îmi era frică. Mi- am amintit de canal, de prăbușirea în neant, de moartea ce mă aștepta pe fundul fluviului. Atunci am auzit un strigăt care m-a înfricoșat și mai mult. Ei, bine, chiar mulțimea, milionul acela de oameni mă îndemna: Sari, sari, sari! Şi o femeie a strigat, într-un moment de relativă liniște: Dacă ți-e frică de ocean, ești un profet mincinos, atunci și tu cobori din stirpea blestemată a roboților! … Cuvântul acela m-a indignat atât de mult, încât, înfruntându-mi frica cumplită, m-am năpustit înainte și am sărit. Trei, patru secunde mi s-a părut că pic în eternitate din vârful universului infinit până pe fundul lui. N-am văzut nimic în timpul căderii, n-am observat decât lumina lunii pline care, deși alungase întunericul de deasupra oceanului, sădise moartea în mine. Cădeam de o veșnicie. Am atins apa cu călcâiele și o clipă am avut senzația că mă zdrobesc de un ocean de beton. Apoi am despicat valul și m-am scufundat în adâncuri. M-am trezit într-un univers lichid mult mai adânc și mai misterios decât fluviul de la răsărit. În abis era întuneric și câteva clipe m-am zbătut ca peștele în mreaja pescarului ca să regăsesc drumul spre suprafață. Dar nu mai vedeam nicio lumină. O mână m-a atins pe frunte. L- am văzut pe Tobit. Copilul era atât de fericit, încât ochii lui străluceau ca niște stele și călăuzindu-mă după lumina aceea minunată m-am îndreptat spre suprafață. Când am scos capul din valuri ca să respir aerul nostru cel de toate zilele, am auzit urale; sus, pe marginea falezei, oameni aplaudau. Am fost fericit. M-am lecuit de teamă îndată. Chiar a început să-mi placă oceanul. Şi împreună cu nebunul de Tobit am înotat până în zori. Ne-am aventurat chiar până în mijlocul balenelor. Dar când o orcă ne-a privit cu interes, ca pe niște alimente bune foarte, l-am îndemnat pe Tobit să facem cale întoarsă. Şi în vreme ce ne cocoțam pe faleza abruptă spre far, am auzit acel urlet de groază. Oamenii urlau, căci ochii lor vedeau ceva cumplit.

Cerul era spuzit de stele. Probabil niciodată nu se văzuseră de pe pământ atât de multe stele. Părea că un geograf minunat

desfășurase complet harta cerească în fața pământenilor ca să le arate că nu ei erau buricul universului, că nu ei zidiseră totul, că ei nu aveau niciun drept să-și aroge drepturi de atotputernici, că istoria pe care singuri și-o construiseră fusese o eroare, că trebuia să-și regăsească sensul originar, că erau obligați sărmanii să se întoarcă cu fața spre binele suprem dacă mai doreau, cumva, să dăinuiască. Oamenii se bucurau pentru prima dată de privilegiul de a vedea prin proprii ochi, deveniți subit ochi-telescoape, la fel ca ochii roboților, universul ca pe un pridvor al raiului și nu ca pe un banal decor pe

cerul nopții. Dar oare ce erau cele două lumini albastre ce se roteau în cer venind încoace dinspre lună? Oare ce erau acele lumini albastre care se dezintegrau, așa, și se multiplicau de la o clipă la alta devenind tot mai multe și mai multe? Oare ce era acea ploaie de stele? Oare amețeam noi din pricina cerului care se învârtea infinit în frumusețe deasupra noastră? Oare ne pierdusem cu toții mințile? Nu. Lecția lui Tobit demonstra faptul că nu îți pierzi mințile cu una, cu două. Şi atunci? Atunci, ce era acel straniu vârtej, acea ciudată spirală de lumină, acea Cale Lactee în miniatură ce se îndrepta către noi? Deodată, Nathan, coborând privirea dintre stele, a grăit acel cuvânt ce a înfiorat pe toată lumea: A sosit vremea, fraților!... Care vreme? Care vreme? S-au auzit murmure în mulțime. Vine, oare, Domnul? Nathan a oftat: Domnul nu vine, fraților, așa, cu nava spațială... Am înțeles, astfel, cu toții despre ce era vorba, de fapt. Se întorceau roboții de pe lună. Pur și simplu. Urma războiul, fără doar și poate. Într-un minut pulberea de lumină a crescut atât de mult, s-a apropiat de noi până într-atât încât cu toții am putut vedea cu ochiul liber, și ochii noștri deveniseră din nou omenești din pricina spaimei, imensa flotă spațială ce ne invada planeta albastră. Navele au trecut peste noi și după puține clipe s-au oprit undeva în Câmpiile Libertății, la miazăzi de capitală. Numărul navelor era nesfârșit; nimeni dintre noi, în afară de Nathan, nu avea atâta înțelepciune și știință ca să le poată număra pe toate. Dar dacă numărul navelor era atât de mare, oare cât de mulți și, mai ales, cât de puternici puteau fi roboții? Numai Nathan cunoștea răspunsul. În aceste condiții, nu era de mirare că milionul de oameni venit de pretutindeni după povățuire întru dreptate era străbătut de un cutremur ce nu anunța nimic bun. Tobit mi-a șoptit la ureche sau a vorbit singur, nu știu: Poporul a trăit o eternitate sub teroare; e normal să se teamă, dar s-ar putea ca în curând, din cauza terorii istorice, să nu mai vezi pe nimeni lângă far și asta fără ca roboții să miște un deget...

În sala tronului Excelența Sa se străduia, chip de om fiind, să nu se piardă cu firea în fața ochilor duri și incandescenți ai lui Leviathan. Se străduia, mai mult, să se justifice. Ar fi dat totul,

în afară de tron, numai ca să nu fi ajuns niciodată într-o situație atât de jenantă și, în același timp, disperată. Ştia foarte bine că destinul lui depindea în gradul cel mai înalt de evoluția păcii de pe pământul ce îi fusese încredințat de atotputernici pentru a-l cârmui vremelnic. Ei, bine, da, vremelnic și nu veșnic, așa cum își dorea în tainițele inimii sale. Nu avea nicio putere reală. Nu era decât o unealtă a împăraților. Se simțea folosit și ura sentimentul acela izvorât din realitate, dar numai așa își putea menține dregătoria ce îi procura, totuși, satisfacții peste satisfacții. Ştia, de asemenea, că, spre

deosebire de împărați, el era cel mai vulnerabil în fața roboților. Căci roboții abia dacă îl puteau tolera. Roboții îl respectau nițel din pricina artei cu care stăpânea arta focului, dar în rest îl urau de moarte și căutau de veacuri o ocazie ca să îl suprime. Se afla, deci, pe muchie de cuțit. Trebuia să dea dovadă de diplomație. Trebuia să îi determine pe roboți să facă curățenie, fără ca el să fie tras, cumva, la răspundere din pricina ultimelor evenimente. Trebuia să fie viclean. Leviathan, abia sosit, ceruse explicații și se vedea de pe Sirius că clocotea de mânie. Ce se întâmpla cu pământul? Cine adusese oceanul înapoi? De unde veneau magii aceia? Cum a putut permite Excelența Sa să se întâmple toate?... Excelența Sa a pocnit din degete, semn că traversa un moment de mare tensiune nervoasă. *După plecarea domniilor voastre spre lună, a spus, pacea a domnit pe pământ și nici măcar uraganele de la miazăzi nu ne-au mai tulburat liniștea. Asta nu înseamnă, totuși, că am slăbit vreo clipă securitatea de stat. Dimpotrivă, tocmai pentru că am rămas fără sprijinul domniilor voastre am poruncit intensificarea efortului de apărare a statului. Din acest motiv, am trimis iscoade la frontierele de răsărit, la miazăzi și la miazăzi; la apus n-am mai trimis iscoade, căci apusul, nu trebuie să vă explic eu asta, ne aparține. Şi trimiterea iscoadelor se numără printre cele mai înțelepte măsuri pe care le-am luat vreodată. Căci în răsărit au detectat prezențe străine și îndată s-au năpustit într-acolo. Au descoperit barbari venind încoace din răsărit. Din nefericire, stimate general, nu au reușit să facă o evaluare corectă a situației din pricina, și nu vreau să aduc vreo critică oricât de neînsemnată practicilor militare ale domniilor voastre, gazului sarin pe care l-ați pulverizat spre frontiera de la răsărit; defectându-se, iscoadele au înregistrat informații contradictorii, în foarte mică măsură demne de încredere. Alte iscoade nu am avut la dispoziție, căci pe celelalte le-ați luat domniile voastre în misiune. Am activat atunci, ca o măsură suplimentară de protecție, sistemul de ispite din Pustiul Lacrimii. Am pus în fața barbarilor bălți și lacuri de otravă, dar nu am reușit, din păcate, să îi nimicesc în felul acesta. M-am gândit că, o dată ajunși pe fundul uscat al*

oceanului, îi va cuprinde, cumva, descurajarea și vor muri de nefericire. Dar nici așa nu i-am răpus. Şi după un răstimp au fost zăriți de străjeri ivindu-se din abis. Am poruncit îndată să se închidă porțile orașului. Am poruncit, de asemenea, să se urgenteze procesul de fabricare a focului. Intenționam, firește, să-i întâmpin cu foc, să-i fac cenușă și pulbere. Nici azi nu am primit un raport complet privind motivul pentru care magii au evitat cetatea și și-au continuat drumul spre apus. Am primit un raport cum că unul dintre magi ar fi suferit de nebunie, așa că, dând crezare raportului, am considerat că barbarii erau inofensivi și nu meritau prea multă atenție. A fost o eroare grosolană din partea

mea, recunosc. Şi datorită nechibzuinței mele curând am scăpat situația de sub control. Magii s-au dovedit, pe neașteptate, niște dușmani redutabili. S-au apucat pe neașteptate să amăgească poporul cu practici magice și vorbe mari. Unul e maestru în vrăjitorie, iar celălalt e un orator cu un uriaș debit verbal și amândoi tulbură poporul. Şi-au recrutat ucenici. Şi-au făcut adepți. Îndeamnă poporul la răzvrătire împotriva domniilor voastre, în primul rând. Se adună de ceva vreme la far. Sute de mii de sclavi fug din lagăre și se alătură sectei. La început, poporul a primit predica magilor cu circumspecție. Dar magii le-au înlăturat prudența și i-au captivat definitiv aducându-le oceanul înapoi. Căci nu poate omul să viețuiască decent fără ocean... Leviathan asculta atent raportul Excelenței Sale și mânia parcă i se mai domolise. Auzind raportul acela despre puterea cea mare a magilor parcă s-a clătinat un pic încrederea în el. Cine erau magii aceia? Nu erau, oare, oameni? De unde veniseră? Chestiunea cu descinderea magilor din răsărit i se părea o copilărie. Ce stea îi trimisese pe pământ ca să destabilizeze ordinea mondială? Erau, cumva, ingineri? De nimeni și de nimic nu se temeau roboții în univers. Abia focul le inspira nițel neîncredere; nu le era cu adevărat frică de foc, dar îl evitau, pentru că nu reușeau să îl înțeleagă. Erau în stare să se ia la trântă cu găurile negre, erau destul de neînfricați încât să se dueleze cu pulsarii, erau suficient de nebuni încât să se războiască cu stelele. Dar inginerii, părinții care îi zidiseră odinioară, le inspirau o groază aș zice de natură aproape mistică. Iar dacă magii erau cu adevărat ingineri, atunci... Excelența Sa, fiind un psiholog foarte fin, a sesizat îndată îndoiala robotului, așa că a aruncat piatra în baltă: *Desigur, numai Majestățile Lor ne mai pot salva. Că doar pământul e, în principiu, al lor și...* În Leviathan s-a declanșat subit o violentă combustie nucleară și în filamentele ochilor lui a fulgerat din nou mânia: Pentru nimic în lume! Pământul e al nostru! L-am câștigat prin război și nu ni-l mai poate răpi nimeni. Acum și nu mâine voi da ordinul de atac. Vom nimici poporul și pe magi, îi vom face praf și pulbere și le vom risipi praful în stele. Îi vom nimici, dacă trebuie, și pe împărați. Visez cu ochii deschiși de

milioane de ani să stârpesc sămânța omului din univers. Omul nu știe decât să se răzvrătească. Omul încurcă. Omul nu se supune. Omul trebuie să piară!...

Ușile uzinei s-au deschis fără zgomot. Şi din imensa hală au ieșit în lume zece profeți Alpha. O specie intermediară, ceva între om și robot. În zori. I-a întâmpinat, în curtea uzinei, un bizar cer în flăcări la răsărit. Au înțeles că lupta începuse deja, că misiunea trebuia îndeplinită cât mai bine și cât mai curând, că nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării. Răsărea soarele-tată încă o dată,

eveniment care îi avantaja, clar, pe barbari. Trebuia, deci, acționat cu fermitate pentru limitarea predicii barbarilor, pentru eradicarea completă a adevărului răspândit în popor de aceiași barbari. Nu mai era vreme de stat. Profeții, cinci Nathani și tot atâția Iairi, s-au împărțit în cinci grupe de câte doi și apoi au plecat în lume, calea lor mincinoasă având formă de stea. S-au apucat să predice în sate și orașe provocând mare confuzie în popor prin învățăturile lor eretice. Prin minciună, propagandă și manipulare au discreditat, astfel, legenda cea bună a magilor sosiți din răsăritul barbar. Curând și-au atins scopul, căci oamenii, simțindu-se victimele unei batjocuri de neînțeles, n-au mai dorit nici măcar să audă de profeți și s-au întors furioși în lagărele lor. După noapte urma iarăși noaptea. Răsărise, în loc de soare, din nou, resemnarea.

Nathan devenea, de la o clipă la alta, din ce în ce mai măreț. Sute de ceasuri în șir ședea pe treptele farului și învăța poporul și din trupul lui nu se mai mișcau decât mâinile, de parcă ar fi fost un cocor bătrân ce își uitase zborul, și pleoapele, astfel încât aveai impresia că se petrifica, ți se părea bunăoară că îți vorbește un bloc de marmură. Învăța pururi poporul lecția libertății. Nu era cinstit ca oamenii să se supună unor obiecte. Era sub demnitatea umană ca să te supui unor mașinării fără creier, fără inimă, fără sânge, fără nimic. Atunci de ce nu vă supuneți și desenelor pe care le fac copilașii pe ziduri? Oare desenele nu sunt și ele creațiile voastre? Atunci de ce nu vă înfricoșați de cuvintele pe care le pronunțați cu gurile voastre? Oare cuvintele nu sunt tot creațiile voastre? Au putere roboții? De unde știți ce este adevărata putere? Nu există armament mai devastator decât gustul libertății. Nu există bombă mai înfricoșătoare decât dragostea. Ştiu pe cineva în fața căruia explodează stelele când își îndreaptă privirea iubitoare asupra lor. Nu există armă chimică care să doboare mai multă răutate decât credința pură. Ştiu iarăși pe cineva în fața căruia iadul se dezumflă ca un balon înțepat când cheamă cu glasul inimii sale numele Domnului. Nu există nicio sabie cu un tăiș mai ascuțit decât luciditatea. Fiți, dar, lucizi. Nu vă mai lăsați gândiți de alții. Ucideți! Ei, bine, da, vă îndemn să ucideți! Ucideți diavolul

din voi; purificați locul în care a stat, ocrotit atâta vreme de inima voastră, blestematul blestemaților. Cultivați-vă sufletul; nu-l mai lăsați în paragină, căci mâine s-ar putea să vă fie luat, sărmanilor, și dat la altul care, cu bucurie mare, să îl muncească. Înarmați-vă până în dinți cu argumente și luați-vă ca pavăză discernământul. Meditați la condiția voastră de sclavi. Oare Domnul v-a creat sclavi? Oare ați uitat că Domnul v-a făcut oameni liberi? Ați zis că vă pogorâți din maimuțe. Dar, oare, maimuțele nu au fost libere? Jungla întreagă e și azi a lor. De unde, atunci, atâta supunere în fața unor cutii de

tablă legate între ele cu șuruburi? Cum a fost posibil, copii, să vă lăsați pradă produsului imaginației voastre? Atunci de ce n-ați devenit sclavii visului? Sau sclavii iubirii. Sau sclavii luxului. Sau sclavii splendorilor fel de fel. Sau sclavii aurului. Sau sclavii banului. Sau sclavii frumuseții? Cum ați nimerit, printre șapte milioane de bălți, tocmai în puț? Nu vreau să vă mustru. Nu vreau să vă cert. Ştiu că vă doare. Ştiu că ați da totul numai ca să vă regăsiți libertatea. Dar pentru așa ceva e deja cam târziu. Vine sfârșitul curând și vă surprinde cu coșurile goale: n- ați adunat nimic!... Puteți însă să vă împăcați cu voi înșivă, cu soarele și cu cerurile. Nu trebuie decât să vă întoarceți la normalitate. Nu trebuie decât să redeveniți oameni. Că dacă vine Domnul acum, pe pământ, nu prea are cu cine să discute. Puțini ați mai rămas cu adevărat oameni. V-ați lăudat cândva că ați evoluat, din brute devenind, astfel, făpturi desăvârșite, dar acum oare ce văd? De pe treapta desăvârșirii mult trâmbițate sunteți în cădere liberă și, dacă nu vă treziți, încă mai aveți mult de căzut în abis și e posibil ca niciodată să nu mai ajungeți pe fundul abisului... Mai cu seamă cuvântul acesta din urmă, la fel ca multe alte cuvinte, li s-a părut destul de aspru oamenilor. Mulți priveau în ei înșiși și își observau vidul lăuntric și se căiau, dar la fel de mulți considerau că magul pur și simplu își bătea joc de ei făcându-i brute, răpindu-le orice șansă de mântuire. Faptul că mulți răstălmăceau cu voie sau fără de voie mesajul lui Nathan își avea originea într-un fenomen care căpătase proporții îngrijorătoare. În milionul de oameni venit de pretutindeni ca să-l asculte pe Nathan se infiltraseră instigatori. Nu știam câți erau, de unde veneau; dar când Ioan a capturat unul, am constatat cu toții fanatismul cu care instigatorul acela ne dorea moartea. Probabil că instigatorii erau victimele predicii acelor proroci Alpha despre care auzisem, deja, că se apucaseră, chipurile în numele nostru, să umple la loc iadul cu suflete și cinstite obraze.

Delir. Delir. Altminteri nu-l pot numi. Poporul începuse să murmure. Se scindase poporul în două facțiuni antagonice: Facțiunea de Răsărit și Facțiunea de Apus. Şi doar Nathan pusese atât de mult suflet în evitarea oricăror conflicte, fie ele

și de natură pur politică. Profitând de absența profetului și de plecarea mea în recunoaștere pe mare (ceva, ceva se petrecea acolo), oamenii s-au luat la harță pe tema dreptății lui Nathan. Cei otrăviți de instigatori susțineau sus și tare că Nathan era literalmente un șarlatan nenorocit care batjocorea poporul; le răspundeau, cu aceeași virulență, adepții magului. Bietul Matusalem (după cum mi-a relatat Luca mai târziu) trecea de la om la om, de la facțiune la facțiune, îndemnând la calm și agitând cârja arhierească deasupra capului în semn de pace; dar aproape nimeni

nu-l mai lua în seamă. Arhiereul se prăbușea văzând cu ochii. De când magul servise cina în subterană, unchiașul își pierdea vitalitatea, picătură cu picătură, pe cale; de câteva ceasuri începuse chiar să îi curgă pe nas nu sânge, ci sufletul însuși și era de mirare cât de mare fusese sufletul său dacă îi ieșise deja pe nări abur cât să se formeze un nor și încă mai continua să iasă. De la ultima liturghie pe care o săvârșise Matusalem trecuse un milion de ani și deși tare ar fi vrut să repete zi de zi slujba mântuitoare nu mai era posibil, căci, în urma nenorocirilor din familie, își pierduse partea aceea din memorie unde se afla rugăciunea epiclezei; de cărți de slujbă care să îl ajute cumva nu mai putea fi vorba, căci ele fuseseră aruncate de multă vreme în mare, împreună cu toate cărțile lumii, pentru îngrășarea balenelor. Tobit, copil de nădejde, dar copil, se străduia, în felul lui, să dea o mână de ajutor bătrânului, însă pe el nu-l asculta nimeni. În epoca aceea de sfârșit de lume, copiii beneficiau de același tratament din partea celor mari precum aerul: extrem de utili, dar ignorați cu desăvârșire. Şi bietul unchiaș Matusalem rămânea tot singur între potrivnici. Nicio deosebire între Matusalem și farul de pe faleză. Şi patriarhul, la fel ca farul, răspândea lumină peste un ocean furios. Dar oceanul ignora cu desăvârșire lumina și continua să urle apocaliptic în întuneric. Degeaba striga unchiașul, și glasul său parcă era timp scurs, în chip de nisip, în clepsidră, degeaba îndemna la calm, degeaba pronunța cuvântul *armonie*. Nu se făcea auzit. Cântecul de leagăn era bruiat violent de simfonia morții. Şi deodată ochii unchiașului s-au umplut iarăși de lacrimi. Un junghi l-a săgetat în coșul pieptului, dar când a vrut, bietul, să-și verifice pulsul inimii cu palma, mâna nu l-a mai ascultat; nu l-au mai ascultat nici picioarele. S-a prăbușit în mijlocul oamenilor. Şi oamenii încă urlau. Nu l-au văzut prăbușit, acolo, în mijlocul lor. Dacă l-ar fi văzut, probabil că nu le-ar fi păsat. Duhul dragostei fugise dintre oameni ca o pasăre și își făcuse cuib în mijlocul oceanului. Când a descoperit trupul topit de bătrânețe și de jale, prăbușit printre picioare (și nu știai prea bine dacă erau picioare de oameni sau pădure de bețe sau picioare de fiare), Tobit a plâns mult și a

acoperit ochii ficși și plânși cu pleoapele acelea atât de obosite. Şi-a zis, așa, oftând, Tobit: Dacă magii au venit tocmai din răsăritul barbar ca să-și dea viața*pentru unii ca noi*, înseamnă că și eu…, înseamnă că și eu…

Stând pe tron, în toată splendoarea puterii sale, Excelența Sa avu parte de o mare surpriză pe care nu prea știa cum s-o interpreteze. Nu știa Excelența Sa, totuși o personalitate neîntrecută în evaluarea ființelor umane, ce să creadă despre acel bătrânel care se apropia pe sub candelabre. Se așteptase la cu totul altceva. Deși iscoadele și străjerii îi relataseră despre un bătrân ca toți bătrânii și despre un tânăr

ca toți tinerii, el nu prea dăduse crezare spuselor lor. Nu era posibil ca un oarecine să fie autorul unor fapte atât de uimitoare. Era în stare să parieze chiar și pe tron că magii veniți de la răsărit nu puteau fi decât un soi de dragoni. Doar nu era prima dată când s-ar fi aflat față în față cu niște dragoni cu capacități metamorfotice și mimetice. Se împlineau curând șase sute optzeci și trei de ani de când îi capturase pe profeții Aminadab și Ahaz care, închiși în temniță, se transformaseră peste noapte în monștri. Se așteptase, deci, ca de pe culoarul gri să se ivească un robot cu stele în loc de ochi, cu brațele numai mitraliere, cu două bombe lungi în loc de picioare și cu glas de unde radio de neînțeles. Şi când colo, ce să vezi? Un bătrân, bărbat frumos, impunător, radiind de lumină, dar, în sfârșit, un bătrân ca toți unchiașii de pe lume răsărise în pragul sălii tronului. Bătrânul refuzase categoric să fie însoțit de roboți. Căci el însuși era nu doar labirintul, ci și lumina. El era nu doar ușa, ci și cheia spre inima lucrurilor. El cunoștea aproape totul și nu avea nevoie de serviciile unui morman antropomorf de siliciu și iridiu. În vasta sală a tronului era liniște desăvârșită și numai pașii ușori ca niște fulgi de zăpadă ai magului înfiorau cât de cât tăcerea. Prin cupola de sticlă se vedea, grandioasă și pesemne completă, harta cerului; nu te puteai bizui pe simțurile proprii ca să pricepi dacă era vorba de o hartă reală sau ireală sau pur și simplu de o reprezentare artistică a cerului realizată de zugravii de la palat. Nathan, cel ce știa aproape totul, a clătinat, totuși, nemulțumit din cap arătând cu degetul către un colț imperceptibil al hărții. Ei, bine, ce scandal, lipseau șase cățeluși din constelația Câinii de vânătoare!... Domnul nu ar fi omis niciodată așa ceva; absența acelor stele punea în pericol echilibrul ceresc și constituia un grav atac împotriva perfectei armonii a universului. De două ori surprins, de prea multa umanitate a bătrânului și de prea multa știință a lui, Excelența Sa a coborât de pe tron. Ştiința bătrânului mag îl umilise și parcă retezase ceva, ceva din marea-i trufie. Pe de altă parte, Nathan însuși avea parte de o surpriză și nici el nu știa cum să o interpreteze. Întâi s-a bucurat, dar numai ca să se întristeze profund în clipa

următoare. În Excelența Sa l-a recunoscut pe Efraim, acel teribil prieten din tinerețe. Era numai chipul, nu și omul însuși. În fond, Excelența Sa nu era decât o clonă nenorocită a prietenului de demult, a XXXIX-a clonă și numele ei era, în fond, chiar acel număr. Nimic din vitalitatea extraordinară a lui Efraim. Niciun semn că acel bărbat din fața tronului, total ruinat de viclenie și de ură, era Efraim. Căci Efraim mustea de viață ca un butoi plin, când alerga pe poteci sau călărea prin stepă pur și simplu împroșca cu stropi de viață pretutindeni și pretutindeni, pe urmele lui, creștea viață. De aceea îl iubise Nathan ca pe un frate mai mare. De aceea suferise atât de mult pierderea lui. Căci, într-adevăr, fusese o pierdere și încă o pierdere dintre cele mai tragice.

Mergeau, în seara aceea, pe drumul ce duce de la Buhara spre fortăreața Qulsari; după o iute furtună de nisip (n-a fost furtună de nisip, ci numai trecerea diavolului), drumul s-a scufundat în abis și ei, deși copii ai deșertului, s-au rătăcit; Nathan a propus, atunci, să meargă mereu spre apus, căci el niciodată nu mersese împotriva soarelui, dar Efraim s-a opus; s-au certat, acolo, în mijlocul pustietății și la apusul soarelui s-au despărțit plângând de deznădejde, unul, de ciudă, celălalt; Nathan a mers tot înainte către apus, iar Efraim s-a aventurat printre dune împotriva soarelui; și deodată s-a despicat deșertul și din neant a țâșnit spre lună pasărea întunericului care l-a răpit pe Efraim culegându-l cu ghearele din nisipul fierbinte; și Nathan a plâns mult pierderea fratelui său și în locul în care a plâns mult s-a zidit atunci, din lacrimile lui, Marea Sărată Aral. Ar fi vrut atât de mult să-și îmbrățișeze prietenul de demult, dar în trupul Excelenței Sale nu mai regăsea absolut nimic din sufletul lui Efraim. Şi dacă nu are suflet, de ce să îmbrățișezi cu dragoste o piatră…

Ştiu că depinzi de superiori… *Nu am superiori*, a întrerupt Excelența Sa. Ştiu că reprezinți aici, pe pământ, pe împărați și că actele tale depind, în cea mai mare măsură, de ordinele lor. *Nu primesc ordine*, a intervenit iar Excelența Sa. De aceea, nu vin aici în calitate de dușman al tău. Personal, nu am nimic cu tine. Cunosc pe cineva de șase mii de ori mai ticălos decât tine, așa că nu te condamn pentru tirania cu care stăpânești poporul. Nu sunt judecător, nu sunt eu în măsură să te judec pe tine. Vei da socoteală, poate, dacă a mai rămas ceva uman în tine, desigur, la marea judecată ce se apropie. Dar vin astăzi aici, înaintea ta, ca să-ți propun o alianță. Vino de partea oamenilor. Vino alături de popor. Nu mai sluji roboții și împărații. *Îți atrag atenția, magule, încă o dată și, nădăjduiesc, pentru ultima dată, că eu nu slujesc pe nimeni*, a punctat ferm Excelența Sa. Vino alături de popor. De ajuns cu suferințele omului; de ajuns cu tirania care i-a atrofiat chiar și ultima firimitură de demnitate ce rămăsese în el. De mii și mii de ani, nici nu le mai știu numărul, omul a devenit sclavul imaginației sale. A produs roboți. Pentru ce? Ca să-l stăpânească și să-l

distrugă. A inventat violența. Pentru ce? Ca să culeagă, la vremea recoltei, mai multă violență. A produs la scară industrială coșmaruri. Pentru ce? Ca să îi facă viața un iad. A făcut pact cu diavolul. Pentru ce? Ca să devină și el diavol, deși i se oferise șansa să devină Hristos. Omul și-a făcut-o cu mâna lui. Opțiunile lui au fost întotdeauna greșite; întotdeauna opțiunile omului au dat fiori îngerilor și au zguduit iadul de plăcere. Ce este iadul, ce sunt îngerii, s-a mirat Excelența Sa. Vino alături de noi. Nu sta pe margine. Ce folos vei avea dacă roboții vor distruge întreaga specie umană și, după puțină vreme, vei

pieri și tu, vor pieri și ei și pământul însuși se va scufunda în anarhia morții eterne. Deci, nu mai aștepta. Să facem acest pact. Un milion de oameni așteaptă pe malul oceanului. Depinde de tine dacă va fi pace, dacă va fi un măcel. Depinde de tine dacă oceanul care, după potop, abia și-a regăsit limpezimea va fi peste câteva ceasuri un ocean de sânge sau o sursă nesfârșită de speranță. Deții secretul focului de care se tem roboții. Tu însuți ești urât atât de roboți, cât și de împărați, așa că, venind alături de noi, nu vei pierde nimic, ci, dimpotrivă, vei câștiga totul. Îți vom da tronul pământului, al întregii planete, îți vom da stăpânirea asupra răsăritului și apusului. Îți vom oferi totul, chiar și viețile noastre și te vom iubi. Hai, să salvăm omul. Să mântuim pământul. Să salvăm soarele. Nu disprețui omul, nu-l judeca, nu-l trata ca pe un sclav. Dar chiar și sclavul are demnitate. Omul se căiește. Trebuie să îl ajutăm pe sărman să se ridice din puțul în care, orb și neajutorat și păcătos, a sărit de unul singur. A luat decizii greșite, într-adevăr. Dar noi, cei ce mai aveam un rest de putere în inimile noastre, nu trebuie să permitem ca prăbușirea omului să continue în halul acesta. Alătură-te luptei noastre,... Efraim!... *Ce nume e acesta*, s-a mirat Excelența Sa. Pe chipul de piatră nu vedeai nicio emoție, nici cea mai mică dâră de vibrație lăuntrică, niciun semn că l-a convins, cumva, pătimașul cuvânt al lui Nathan. Doar numele acela l-a preocupat, parcă aducându-i aminte de ceva pierdut în zorii timpului. Atât și nimic mai mult. Nathan atunci a insistat: Ai grijă de poporul acesta pe care ți l-au încredințat stelele spre păstorire! Vino cu noi! Îți vom da, precum am spus, totul... *Chiar și nemurirea*, a întrebat Excelența Sa. Ce să faci cu nemurirea? Nici galaxiile nu sunt veșnice, până și stelelor le vine vremea să moară, iar tu vrei să fii nemuritor? Mă faci să plâng... *Eu, fără nemurire, nu pot*, a șuierat Excelența Sa și apoi a făcut semnul știut doar de cei ascunși. S-au ivit din neant, din alt timp, din alt loc al universului patru făpturi bizare, numai picioare filiforme și ochi, ca niște păianjeni fluizi, și l-au înhățat de brațe pe bătrân. Nu a opus nicio rezistență la început. Nu prea putea să înțeleagă. Vorbise degeaba cu un nebun. Şi nici pe Efraim nu îl

reîntâlnise. Trebuia să lupte singur. Şi deodată, devenind îngrozitor de trist, în timp ce brațele verzi îl târau spre ușile cele mari, a mai privit o clipă înapoi (Excelența Sa, împietrit pe tron, devenise, parcă, zeul absurd al unei lumi absurde) și îndată s-a făcut nevăzut.

Ştefan vâslea. Eu mă miram. Nu te-ai fi așteptat niciodată să zacă atâta forță în brațele acelea numai piele și os, în trupul acela în care de patru veacuri aproape nu mai intrase nici mâncare, nici apă. Barca sălta din val în val, ne înălțam până la nori și apoi ne prăbușeam în neant, iar mișcarea aceea halucinatorie mă

determina, din când în când, să vărs și mațele din mine. Oceanul era nesfârșit, firește, doar era ocean real și nu de jucărie. Țărmul îl zăream doar când ne ridicau valurile patruzeci, cincizeci de metri în văzduh. Pe sub barcă a fulgerat la un moment dat un pește mare, poate un rechin, poate altceva, iar trecerea lui neașteptată m-a înfiorat, căci am avut impresia că trecuse pe dedesubt un diavol, acea creatură de care Nathan mă sfătuise categoric să mă feresc toată viața. Deasupra noastră era un alt ocean. De când răsărise soarele-tată, cerul căpătase o culoare minunată, Ştefan îi zicea *turcoaz* și *senin de mai*. Dar nu de oceanele infinite în splendoare mă miram și nici de forța surprinzătoare a copilului. Reflectam profund la fenomenul pe care îl descoperisem în larg. Un vârtej uriaș, cam cât un crater de vulcan, apăruse în larg, un vârtej care, după ce îl zărisem tocmai din far, mă contrariase foarte tare. Nathan nu a vrut sau n-a putut deloc să-mi explice despre ce era vorba. Așa că, profitând de absența bătrânului, m-am aventurat pe ocean împreună cu băiatul acela curajos ce-și zidise singur o barcă. Am văzut, așadar, un vârtej incredibil. Apa se rotea cu încetinitorul, nu știu cum să mă exprim mai bine, părea că în locul acela domnea un alt timp, că în părticica aceea de ocean timpul funcționa după legile necunoscute de pe planeta Enoh 44. Şi în timp ce meditam la vârtejul acela un val ne-a săltat brusc până la înălțimi amețitoare. Şi am început iarăși să vărs. Eram vânăt la față, susținea Ştefan, așa că trebuia să ne întoarcem la țărm. Dar până la țărm mai era destul de vâslit. Am privit atunci spre țărm. O ceață neagră pogorâse deasupra țărmului. Atât am apucat, o clipă, să observ. Barca s-a scufundat imediat în abisul fără fund. Urlam, și eu și Ştefan, deși nu ne era teamă. Pur și simplu urla adrenalina în noi și noi țipam laolaltă cu ea. Şi iarăși ne-a săltat un val spre ceruri. Ca și cum oceanul ar fi avut mii de brațe ce jucau ping-pong cu noi. Şi iar am privit către țărm. Şi atunci am observat mai bine. Nu era ceață, nu erau nori, ci nave care levitau în văzduh. Zona farului fusese încercuită de nave. Roboții, așadar, o luaseră în serios, nu se jucau. Spaima ne-a luat mințile. Ştefan a început, ca un copil, să

plângă. Eu vărsam tot din mine și bolboroseam rugăciuni și blesteme și încurajări și rugăminți. Chemam numele Domnului. Îl strigam pe Nathan mereu cu fața către apă, de parcă m-aș fi așteptat ca Nathan, salvatorul, să țâșnească dintr-o clipă în alta, din ocean. Ne-a reperat o navă și într-o clipă a fost deasupra bărcii. Ştefan s-a aruncat în valuri. Dar eu tocmai îmi vărsam ficații și splina. Nu am avut cum să mă apăr. Peste mine s-a aruncat o plasă bizară de energie; m-au capturat ca pe un somon și apoi m-au târât peste crestele sărate ale valurilor spre faleză. Izbindu-mă de valurile devenite pe neașteptate extrem de dure, veritabile stânci de plumb, mi-am pierdut cunoștința și n-am mai știut nimic.

Am coborât mutilat din eternitate. Am deschis ochii. În genunchi, alături de mine, însuși Nathan mă contempla. Cum pătrunsese în temnița aceea cu ziduri invincibile și uși ferecate cu neant îmi era imposibil să pricep. Destul cu visatul, a zis; mai trebuie să și trăiești nițel! S-a ridicat în picioare și trupul lui de lumină a alungat întunericul îndată. Întinzându-mi mâna, m-a ajutat să mă ridic dintre paie. Devenisem, după atâtea ceasuri de inconștiență, aproape numai materie, aproape că mă unisem cu pământul. Mă puseseră în lanțuri din pricina temerii că mă voi transforma în dragon, iar lanțurile îmi săpaseră în mâini și picioare șanțuri adânci din care se prelingea sânge. Abia când mi-am observat rănile ele au început să doară. Nathan m-a luat atunci de mână și împreună am trecut prin ziduri. Şi după câteva clipe m-am pomenit în plină libertate. Mergeam pe faleză spre farul care, din pricina invaziei roboților, aproape că nu se mai zărea. Nathan, după năravul lui ciudat, dispăruse din nou. Alături de mine călătoreau, pe ocean, cormoranii.

De data asta, nu m-a mai reperat nicio navă. Nathan sădise în mine o binecuvântare ce mă făcea nevăzut în fața teribililor ochi ai roboților. M-am pierdut în mulțime. Auzeam în stânga și în dreapta șoapte triste, vedeam pretutindeni chipuri mutilate de spaimă. Milionul de pelerini devenise captiv în cercul de netrecut al roboților. Un zid de neant închidea mulțimea într-un lagăr fără ieșire. Disperatul care, ieșindu-și cu totul din minți, se năpustea în zidul de energie instantaneu se făcea nevăzut trupește și sufletește pierind absolut nu doar din lumea aceasta, ci și din memoria rudelor și cunoscuților. Şi totuși, eu, cu binecuvântarea magului, străpunsesem zidul; mă puteam numi, în acele clipe, un privilegiat al destinului. Am ajuns, înotând printre oameni extraordinar de triști, la far. Nathan, firește, stătea pe trepte și întărea poporul; parcă nicio clipă nu plecase din mijlocul oamenilor. Pesemne cu adevărat nici nu plecase vreodată de pe trepte, căci altminteri, îmi spuneam, roboții ar fi dezlănțuit iadul încă de la sosire. Căci roboții de nimic nu se temeau mai mult decât de foc, iar Nathan era foc fâlfâitor. Şi de departe, farul însuși pălea în fața lui Nathan; profetul era, în fond, adevăratul far ce călăuzea sufletele și întărea inimile.

Deodată, oceanul a vorbit. Sau, mai degrabă, a urlat, dar era ca și cum ar fi spus ceva. Vârtejul din larg s-a înălțat spre ceruri ca un vulcan și a devenit foarte repede picior de uragan. Un fuior enorm de fum sau de apă sau de aburi cu aceleași culori uimitoare ca curcubeul venea încoace spre țărm. Roboții au întors navele cu botul spre larg. Şi navele se clătinau în văzduh parcă nedumerite. Roboții, sigur șocați, nu reacționau în niciun fel, nu declanșau atacul cu neant împotriva uraganului. În înălțimi, fuiorul cel straniu a explodat și cerurile s-au umplut de miliarde de fluturi. Strigătele de uimire ale

poporului acopereau mugetul oceanului. Eu încremenisem, așa, cu gura căscată, cu ochii holbați. Numai Nathan, frumos și atemporal, ședea pe treptele în zigzag și învăța pururi.

Niciodată nu văzusem atâta splendoare. Niciodată, de asemenea, nu văzusem atâta furie a frumuseții. Cerul devenise un imens curcubeu. Eram zguduit de un amestec ciudat de admirație și spaimă. Nu înțelegeam absolut nimic. Nu puteam să-mi explic cum oare a fost posibil ca niște fluturi să țâșnească din ocean. Vârtejul acela să fi fost, cu adevărat, o poartă fantastică spre un tărâm la fel de fantastic? Vârtejul acela să fi fost, cu adevărat, o rămășiță a planetei Enoh 44? Sau în locul acela, sub ape, se scufundase, odinioară, paradisul? Nimeni n-ar fi putut, în acele clipe, să mă lămurească. Nathan învăța pururi, perfectă statuie de marmură, parcă fără să bage în seamă evenimentele exterioare; și când învăța, nu aveai cum să-i pui nicio întrebare, căci el deja răspundea la toate întrebările, însă era foarte, foarte dificil să-l urmărești; predica lui era, în cea mai mare parte, lipsită de cuvinte și numai cei curați cu inima și cei înțelepți și cei neîntinați de patimi puteau să o priceapă. Pe cer fluturii desenau un nou vârtej hipnotizându-ne pe toți. Din nave, roboții urmăreau desenul făcut de fluturi pe cer și nu înțelegeau nici ei absolut nimic. Era prima dată în istorie când oamenii și roboții identificau un punct comun, dar un punct comun care nu-i unea nicidecum, ci îi deosebea și mai mult, căci neînțelegerea noastră era dublată de admirație, iar neînțelegerea lor era dublată de mânie. Frumusețea roiului de fluturi pentru roboți nu însemna nimic bun, numai forța roiului părea să îi interesa în cel mai înalt grad. Dar pentru că frumusețea le era, dimpotrivă, insuportabilă, roboții s-au pus în mișcare. Din nava ce levita deasupra farului a țâșnit o undă de neant care a aneantizat instantaneu o mie de fluturi. O mie de fluturi din patru sute de mii de miliarde nu însemna nimic. Totuși, fluturii, simțindu-se amenințați, au decis să riposteze. Piciorul uraganului s-a îndoit spre faleză. A fost ca și cum s-ar fi prăbușit Turnul Babel. A fost ca și cum s-ar fi rupt cerurile și un ocean s-ar fi prăbușit pe planetă. Eu însumi, laolaltă cu poporul, am urlat de spaimă.

Roiul s-a năpustit atunci spre nave. Vedeam roboții cum, în navele lor de sticlă, încremeniseră cu ochi mari în așteptarea inevitabilului. S-au depus miliarde de fluturi pe nave și navele au început să se clatine în văzduh ca niște leagăne, ca niște bețivani suprarealiști. Nu-mi venea să cred cum făpturile acelea atât de micuțe puteau să împingă navele spre larg, cum reușeau să facă față rafalelor de neant. Şi deodată, sub greutatea fluturilor, navele s-au prăbușit una câte una în ocean. Ţi se părea că un stol de cormorani se năpustea în valuri după somon. Roboții apăreau câteva clipe la suprafața apei, mimau parcă un strigăt de

ajutor, apoi se scufundau pentru totdeauna în adâncurile albastre.

Dimpotrivă, poporul chiar avea chip și nu o mască, așa cum crezusem până atunci. Ba chiar era compus dintr-o uimitoare diversitate de chipuri, fel de fel, care mai de care mai neobișnuit și unic în felul său. Până atunci mi se păruse că poporul era compus dintr-un singur trup prevăzut cu glasuri și timpane, că nu aveam în față un milion de oameni, ci un om cu un milion de identități. Deci, descopeream oamenii și uitam poporul. Vedeam atât de multe chipuri, atât de mulți ochi, niciodată n-am văzut mai mulți ochi ca în clipele acelea, atât de multe trupuri chinuite de boli, atât de multe obraze chinuite de suferințe morale. Vedeam bătrâni, copii, femei, bărbați în floarea vârstei, fetișcane, adolescenți. Toți veniseră în căutarea libertății, toți doreau să se împărtășească din înțelepciunea profetului. Dar dacă sufletele erau deja sătule, trupurilor li se făcuse foame. Şi atunci, la îndemnul lui Nathan, eu și băieții am cules de pe valuri fluturii uciși în timpul bătăliei și apoi i-am împărțit flămânzilor. Niciodată n-am fost mai fericit ca în ceasul acela. Împărțeam fluturi mai ales copiilor, căci ei erau cei mai flămânzi. Şi ochișorii pruncilor râdeau și inima noastră se veselea odată cu ei. Şi în vreme ce oamenii își potoleau foamea, Tobit a strigat ceva. Pentru că n-am înțeles ce vroia să spună, mi-am continuat drumul prin mulțime împărțind fluturi din coș în stânga și în dreapta. Nu am mai avut timp să înaintez prea mult pe culoar, nu am mai avut timp să golesc coșul. Deodată două milioane de mâini s-au ridicat în aer și un milion de glasuri au strigat. Am privit și eu cerul. La început n-am văzut nimic deosebit. Curcubeul de fluturi se învârtea liniștit pe cer. Un bărbat mi-a arătat cu degetul un punct deasupra orizontului, la miazăzi. Ce era, oare, acel punct? A trebuit să mă frec cu pumnul la ochi ca să văd mai bine. Şi atunci m-au străbătut fiorii. Nu mai era nicio îndoială: soseau împărații. Sărbătorisem, deci, victoria mult prea devreme. Nu câștigasem decât o bătălie dintr-o lungă serie. În fond, războiul nici nu începuse cu adevărat. Şi apoi, nu fusese lupta noastră, ci a bieților fluturi; era victoria lor. Crezusem cu toții că s-a isprăvit,

că izbăvirea sosise, că nu mai era nevoie de sânge vărsat, că copertele cărții se vor închide fără zgomot. Dar ne înșelasem. Soseau împărații care intenționau să distrugă lumea și, prin venirea lor, în bună parte o distruseseră deja.

Punctul a explodat și s-a transformat curând într-o splendidă ploaie de stele. Însă nu era loc de admirație, ci de cutremur. Până și fluturii păreau agitați, până și ei cunoșteau câte ceva din adevărata barbarie a împăraților. Căci, într-adevăr, ei erau. Nu mai era nicio îndoială. Veneau din stele și pentru întâia dată în viață, datorită lor, începeai să blestemi stelele. În jur, oamenii erau străbătuți de uragane,

nu mai știau încotro s-o apuce, unde să se ascundă. Nu era om care să nu invidieze profund insectele ce se ascundeau așa de iute în crăpăturile pământului. Pentru prima dată îl vedeam agitat pe Nathan; trecea de la un om la altul, împărțea încurajări și îndemnuri în toate părțile. Pentru prima dată mi se părea că Marele Nathan era, în fond, o făptură ca noi toți făcută din sânge și oase și carne și mizerii; dar ochii îi pâlpâiau, din pricina credinței, incredibil de puri ca niște stele albastre.

Din balconul de sticlă, Excelența Sa privea peisajul războiului. Pe chipul lui nu vedeai nici cea mai mică urmă de regret sau teamă, niciun sentiment. Nimic nu părea să-l tulbure. Şi atunci te întrebai pe bună dreptate: de ce stă Excelența Sa în balconul de sticlă și privește evenimentul din exterior care, aparent, nu îi spune nimic... Într-adevăr, întâmplările din exterior aveau darul de a tulbura până și pietrele și se putea înțelege, din această perspectivă, că Excelența Sa era infinit mai insensibil decât pietrele. Şi cu toate acestea, flăcările ce ardeau lumea se cocoțau pe zidurile capitalei și era așteptată curând o invazie a focului nimicitor dincoace de porți. Pentru prima dată Excelența Sa avea posibilitatea să își înțeleagă cu adevărat destinul. Pentru atotputernici el nu fusese decât o unealtă, un simplu servitor, un supraveghetor al pământului și, iată, îi venise și lui rândul să piară laolaltă cu oamenii pe care îi cârmuise atâtea veacuri. Şi împărații încă nu îl răsplătiseră cu nemurirea așa cum i-au promis cândva... Era un măcel. În văzduhul imperiului fulgera în lumină sabia morții. Niciodată nu fusese văzduhul atât de aglomerat, niciodată nu se văzuse un roi de insecte la fel de mare ca roiul de nave ce pogorâse din stele. Niciodată focul nu stârpise mai multă viață pe pământ decât în acele ceasuri. Nu mai aveai un culoar liber în văzduh pe unde să arunci o piatră, căci văzduhul tot era numai flăcări. Vântul însuși nu mai putea să răzbească printre flăcări. Împărații puneau în practică teribilul plan al lui Leviathan de stârpire a speciei umane. Poporul în întregime trebuia să piară și împreună cu el trebuia să piară și oceanul și frumusețea și aerul și tot ceea ce mai putea ține în viață răzvrătirea. Pământul începuse tot să ardă. Oceanul se evapora ca și cum

lava din adâncurile planetei l-ar fi dat în clocot. Cerul însuși ardea; și era de mirare să vezi cum cerul senin, care nu era altceva decât o carte imensă, ardea filă cu filă, iar pe fiecare colț îndoit de flăcări puteai citi, câteva clipe, rânduri-rânduri dintr-o poveste fără sfârșit. Soarele-tată mocnea ca un tăciune pe moarte. Oamenii mișunau pe pământ ca furnicile oarbe, neștiind încotro s-o apuce, unde să se ascundă, cum să moară mai repede și să scape, astfel, de focul împăraților. Nu știa, poate, Excelența Sa, în acele clipe, dacă împărații ardeau cu foc doar apusul sau întreaga planetă. I se raportase ceva vag despre o serie de măsuri luate în ultima

vreme de barbari numite, cu un cuvânt destul de ambiguu, anti-război. I se spusese, iar el nu dăduse crezare informației, că barbarii, prin anti-războiul lor, nu mai pot să moară decât atunci când vor ei, că nimeni nu le mai poate lua viața, că nimeni nu le mai dictează cum să trăiască și când să moară, că nimeni nu îi mai poate izgoni din paradisul lor. Dar, obiectase Excelența Sa, ipocrit, ce să facă omul simplu față în față cu împărații, nu are de ales și trebuie să îngenuncheze, ce să facă pământeanul în fața focului nimicitor al împăraților?! În lipsa informațiilor clare, interogația rămăsese fără răspuns.

Şi pentru întâia oară mi-am dat seama cu adevărat că Nathan nu era un zeu, nu era o divinitate coborâtă pe pământ, ci un simplu profet, un om dintre oameni ales de ceruri pentru a urla împotriva falsității, împotriva minciunii și împotriva rătăcirii. Nu îl puteai bănui de frică, însă era limpede că traversa un moment de slăbiciune. Focul nimicea roiul de fluturi, îngerașii-curcubeu, iar Nathan suferea îngrozitor văzând măcelul. Cu toate că pe cale mi se păruse un mag în toată puterea cuvântului, un magician în stare să crape planeta în două cu palmele ca să arunce o privire înăuntru sau să introducă sistemul de iluminat public în inima iadului, în fond, învățătorul nu era decât un bătrân ce ardea de flacăra credinței, iar lumina aceea lăuntrică se revărsa din el către semeni ca și cum ar fi fost vorba nu de un om, ci de o stea. Încetul cu încetul mi se lua ceața de pe ochi și îl vedeam mai clar. Dar în loc să mă dezamăgească noua perspectivă total umană a învățătorului, ea m-a impresionat și mai mult. Căci am înțeles că nu magicienii sau împărații împărtășesc lumină lumii, ci stelele simple. Şi Nathan chiar era o asemenea stea. Pretutindeni, unde l-am însoțit, el a învățat pururi. N-a scos nicio clipă sabia, n-a pogorât foc din ceruri, n-a iscat cataclisme cumplite în imperiile stelare ale împăraților, deși, datorită credinței, putea să facă toate acestea și încă multe altele. Făcea toate minunile numai prin credință. Nathan, însă, ca un autentic servitor al Domnului, n-a scos sabia, ci a deschis gura și n-a tăiat în stânga și în dreapta, ci a învățat pretutindeni. Pe mine, deci, nu m-a dezamăgit. Am început să îl iubesc și mai mult, așa

cum el însuși mă iubea. Mă lămurisem de multă vreme că Nathan nu era Chiașu-unchiașu, ci acel etern înțelept din care și bunicul și mulți, mulți alți bunici făceau parte. Dar îl iubeam ca pe Chiașu-unchiașu. Numai poporul nu l-a înțeles. Căci milionul de oameni adunat la far aștepta ca Nathan să cheme legiunile de îngeri din cer ca să îi nimicească pe împărați. Atâta doar că învățătorul declanșase un alt război împotriva împăraților și a roboților lor, un război lipsit de violență, într-un cuvânt: anti-războiul. Când ridica mâinile în semn de pace, din ele țâșnea ca o pânză de lumină protectoare ce împiedica focul împăraților să

pogoare peste oameni. Când își desfăcea brațele ca o pasăre vrând parcă să-și ia zborul spre înălțimi toți cei răniți se lecuiau ca prin farmec. Nicio durere nu-i mai putea atinge pe bieții pelerini, nicio scânteie nu-i mai tulbura. Şi oamenilor nu le- a plăcut deloc acel joc. Ei vroiau sânge, mureau de dorința de a-i sugruma pe împărați și de a le acapara averile și imperiile. Degeaba îi învăța pururi Nathan despre căință; ei vroiau să vadă numai sânge. Sub faleză vuiau valurile oceanului; ei vroiau să mugească un ocean de sânge. Şi curând au început grupuri, grupuri să îl părăsească. Mi-era milă de bătrânul învățător văzându-l cum alerga de la un grup la altul, de la om la om, cum îi învăța pururi să nu renunțe la luptă, să-și păstreze credința. Dar nici eu nu înțelegeam acel cuvânt ciudat, acel îndemn de a rămâne în preajma farului pentru a-l aștepta acolo, până la sfârșitul veacurilor, pe Domnul. Îndemnul la rugăciune nu mai convingea pe nimeni, cu toate că oamenii vedeau clar că numai puterea rugăciunii și a credinței îi mai apăra, prin Nathan, de focul împăraților.

Pe cupola sălii tronului vedeai explozii și nașteri de stele. O lume nouă lua locul altor lumi foarte vechi. Era un semn, iar Excelența Sa, neîntrecut cititor în stele, înțelegea mesajul foarte bine. Avea în față pe Atotputernici și dacă îi avea în fața lui pe Atotputernici parcă nu mai cuteza să stea pe tronul ce nu li se cuvenea, de drept, decât lor. Veniseră nu doar să-i ceară socoteală pentru proasta administrare a afacerilor pământești, dar și să îi ia viața pe care tot de la ei o primise. Erau nu doar atotputernici, ci și măreți. Nici nu cuteza parcă să îi privească în față, pentru că erau orbitori. Nici cronicarul nu a putut vreodată să-i privească în față, așa că nu poate depune mărturie despre înfățișarea lor. Şi cu toate acestea, împărații erau oameni ca noi. Numai puterea nemărginită și norocul îi propulsase pe culmile gloriei. Legendele lor erau, deja, strivitoare. Stăpâneau galaxii fără număr, trăiau ani fără număr, luau cele mai importante decizii pentru viitorul universului, trimiteau moartea să secere în toate zările știute și neștiute și dețineau de foarte multă vreme secretul vieții. Excelența Sa știa toate astea mai bine decât oricine. Însă el,

cutezătorul și vicleanul, nu se temea. Aștepta deocamdată. Împărații nu vorbeau, căci li se părea nevrednic de un suveran cuvântul; doar porunceau din simplele semne ale gândului; era suficient să pronunțe, în gând, *Să explodeze steaua Mebs* și gândul se împlinea în aceeași clipă, în aceeași clipă vedeai cum astrul Mebs se făcea una cu neantul. Dar, în ciuda puterii lor nemăsurate, încă erau oameni și, prin urmare, încă mai aveau suflete. Iar Excelența Sa era decis: iată, venise clipa să le culeagă sufletele. Nu mai puteau oamenii să se joace de-a omul cu el. Chiar și atotștiutorii împărați

uitaseră de pactul făcut odinioară cu Excelența Sa. Nu fusese un pact politic, ci un pact pe viață și pe moarte, între om și diavol, căci, într-adevăr, Excelența Sa… Primise, într-adevăr, pământul spre administrare și sub guvernarea lui lumea se scufundase în haos. Nu se temea de nicio făptură posesoare de suflet; numai roboții, acele ciudate viețuitoare scornite de mintea smintită a omului, îi inspirau o teamă nelămurită. Şi oare Atotputernicii de la cine primiseră atâta putere, cum obținuseră atât de multă glorie? Îi privea fără să-i privească, nu pentru că i-ar fi fost cu neputință, ci pentru că nu considera necesar să admire niște trofee atât de hidoase ca sufletele împăraților. Pentru Excelența Sa împărații, la fel ca toată lumea, contau doar pe jumătate, numai sufletele lor îl interesau. Din pricina invaziei atotputernicilor sala tronului devenise neîncăpătoare. Sosiseră toți. Şi într- un gând i-au cerut să moară ca să-și plătească, astfel, păcatele, să-și asume politica deficitară de administrare a pământului. Şi deodată Excelența Sa a început să râdă. Niciodată nu fusese văzut râzând sau măcar zâmbind. Însă deja avea un argument foarte bun să se veselească. Așteptase milioane de ani clipa asta. Nu fusese în stare să răzbească până în stele ca să culeagă sufletele împăraților; puritatea stelelor îl ținuse departe. În acele clipe, totuși, împărații erau în mrejele lui. Se săturase de pescuit suflete de oameni simpli. El însuși mimase prea multă vreme inocența și smerenia. Venise momentul să pescuiască peștișorul de aur. Şi în timp ce împărații își repetau cu obstinație gândul-poruncă ușile s-au închis pe neașteptate. Împărații au privit uimiți în jur; niciodată nu cunoscuseră teama. Tremurau de uimire mai mult. Nu înțelegeau ce se petrece. Au căzut pradă confuziei. De ce oare gândurile lor nu mai nimiceau? De ce oare poruncile lor nu se mai transformau în fulgere și flăcări? De ce oare Excelența Sa nu îngenunchea în fața lor?… Subit s-au stins candelabrele. S-au stins, rând pe rând, și stelele de pe bolta-cupolă. Împărații, uimiți, înotau în beznă. Nu mai era nicio ieșire spre lumină. Atunci s-a petrecut ceva înfricoșător cu măreții suverani ai cerului: au căzut rapit în umanitate, au redevenit oameni cu spaime și neliniști, cu îndoieli și

nesiguranță, și în ochii lor s- ar fi putut vedea, în lumină, lacrimi. Dar cel mai îngrozitor moment a fost acela în care i-a invadat *părerea de rău*, un sentiment pustiitor, cel mai mare chin posibil, sentimentul irosirii totale, al lipsei dragostei, al singurătății. Şi *părerea de rău* ce îi mistuia era literalmente infinită. Râdea Excelența Sa, râdea și bătea bucuros din palme. Împărații își regăsiseră *părerea de rău*, Excelența Sa își regăsise iadul.

Simțeam că, o dată cu trecerea timpului, mă dizolvam. Mă despicam, fir cu fir, în mii și mii de părți. La fel ca frunzele, la fel ca poveștile. La fel ca acestă poveste. Mă diluam. Nu mai știam cine sunt, ce vreau, către ce punct mă îndrept. După

răpirea la cer a lui Nathan rămăsesem gol lăuntric încă o dată, aproape că levitam la zece centimetri de pământ din pricina vidului din mine. Mă simțeam părăsit. Îmi era imposibil să mă apuc de scris, îmi era incredibil de greu să mă adun și să pun în ordine amintirile despre bunul învățător. Am fost tulburat multă vreme de răpirea învățătorului. L-au luat de lângă mine tocmai în momentul în care mă învăța cum să mânuiesc rugăciunea ca pe o sabie împotriva potrivnicilor. Nu i-am văzut de prima dată. La început mi s-a părut că erau niște fluturi ce scăpaseră de foc prin cine știe ce miracol, apoi mi-am zis că poate erau porumbei sau pescăruși sau altceva cu aripi. La îngeri nu mi-a trecut prin minte să mă gândesc. S-au pogorât prin focul împăraților la ceasul cel mai greu al luptei noastre. Rămăsesem o mână de oameni, eu și Nathan și ucenicii, și încă rezistam atacurilor venite din toate părțile. Eram încercuiți de moarte. Dar la un moment dat Nathan a strigat la ucenici să plece și ei. Poporul ne abandonase de multă vreme și își regăsise cu bucurie starea de sclavie, adăpostul în lagăre, moartea și somnul rațiunii. Iar ucenicii, intimidați de forța împăraților și de îmbrățișarea dulce a morții, și-au luat tălpășița rând pe rând. Pe mine m-a îndemnat să intru în far și așa am făcut. M-a închis apoi cu un lacăt pe dinafară. Şi când am privit în jur, am văzut că pătrunsesem în casa pe care o dorisem, în vise, o viață întreagă. Iar pe pat dormea Eva mea. A fost o explozie de fericire de nedescris. Era să leșin de atâta extaz. Şi atunci m-am întors către Nathan ca să-i mulțumesc. Dar, iată, el nu mai era în fața ușii de sticlă. După câteva clipe de năuceală, l-am văzut îndepărtându-se lent în văzduh, susținut de brațe de doi îngeri de un alb orbitor. Am vrut să-l strig, dar mi- am adus aminte de Eva, n-am vrut s-o trezesc. L-am urmărit pe învățător mult timp, cu lacrimi în ochi, până când s-a topit și a devenit un simplu punct orbitor la orizont și apoi s-a scufundat în neant. Deja mi se rupea inima de dor. Şi după aceea am plâns. Mă simțeam pustiit. Numai Eva m-a ajutat să traversez cu bine pustiul lăuntric în care mă împotmolisem. Am regăsit-o pe Eva, atunci, la fel de minunată ca odinioară. Şi iarăși am plâns mult. Căci toată suferința despărțirii de ea a erupt dintr-o dată din abisul

sufletului și m-a doborât la pământ. Niciodată nu ne-am iubit mai mult decât în acele ceasuri, mai mult decât în acei ani. Așa au trecut ani după ani, așa au trecut veacurile. Cu dragoste și nostalgie am viețuit în toată vremea. Am fost trist și fericit. Am plâns și am râs. Am adunat, cu ajutorul Evei, toate firimiturile amintirilor și într-o zi m-am apucat de scris povestea ultimului răcnet al răsăritului barbar. Şi în timp de scriam, pe umeri simțeam mâinile catifelate ale Evei, pe ceafă simțeam respirația ei fierbinte, în timpane îmi răsunau șoaptele ei de dragoste. Şi, în momentele de confuzie sau de oboseală, când amintirile nu mai erau destul de limpezi sau creierul nu mai putea să gândească,

îmi ridicam privirile obosite spre astrul nostru cel de toate zilele. Şi iarăși îmi aminteam pururi cu dor de semnele făcute de Nathan, de toate învățăturile lui minunate, de toate semnalele de alarmă trase de el. Căci soarele-tată se topea galopant; moartea secera pe undeva prin apropiere și îl amenința și pe el cu secerișul. Îmi spuneam, atunci, că soarele-tată, în fond, e oglinda destinului nostru; nu mai avem nici noi prea mult răgaz, ne topim și noi puțin câte puțin…

Într-o noapte a explodat soarele. După șase mii de ani de la șederea printre noi a profeților iată că profețiile se împliniseră. Dar lumea uitase de toate profețiile, nu mai ținea minte nici numele profeților, nici faptele minunate, nici sensul ivirii lor pe lume. Civilizația decăzuse mult, apoi se ridicase iarăși, pătrunsese într-o epocă sumbră dominată de sânge și cenușă și spre vremurile din urmă devenise din nou prizoniera progresului infinit. După domnia măreață a împăraților s-a trecut treptat la domnia tiranilor și apoi la tirania poporului. Oamenii își clădeau sate și orașe, zideau și distrugeau națiuni, înfăptuiau culturi, se înmulțeau și stăpâneau nu doar pământul, ci și apele și cerul și stelele. O vreme s-a crezut că roboții vor stăpâni lumea, dar într-o zi s-a aflat că energia lor regenerabilă și, în consecință, eternă era, în fond, o iluzie, și mirarea omului a fost foarte mare când a aflat că a rămâne prizonierul roboților, produsul imaginației sale sălbatice până la urmă, ar fi fost cea mai mare eroare din istoria sa. Răzvrătirea omului împotriva roboților a fost, atunci, cumplită. Toată ura acumulată în inimi mii și mii de veacuri a erupt cu violență și a nimicit nu doar roboții, ci și tot ceea ce înfăptuiseră aceia până atunci. Şi după ce oamenii s-au eliberat de sub tirania roboților, și-au regăsit, încet, încet, dezmeticindu-se dureros ca după un coșmar, stilul tradițional de viață și vechile credințe, vechile valori și creativitatea. Rațiunea s-a pus în mișcare din nou. Niciodată nu s-a gândit pe pământ mai mult și mai lacom decât în ceasul acela al dezrobirii. Poporul a redescoperit cu surprindere minunea de a trăi liber, de a gândi cu creierul propriu, de a se conduce pe sine după liberul arbitru, de a reflecta la ceea ce se petrecea în jurul său, de a medita la

destinul propriu și de a-și zidi singur viitorul. Pe neașteptate împărații au rămas fără tronuri; nimeni nu mai dorea să se supună lor. Căci dacă oamenii nu îl mai acceptau pe Domnul și îl alungaseră de pe tronul ceresc, nu mai vroiau să audă nici de cei ce îi subminaseră tronul aici, pe pământ. Nu mai exista supunere, nici ascultare, nici încredere. Au dat libertatea din mână pe nebunia de pe gard. Au dat realitatea din mână pe ficțiunea de pe gard. În scurt timp s-a făcut tranziția de la tiranie la anarhie. Redescoperirea gândurilor și a meditației n-a folosit la nimic bun. În loc să zidească un viitor mai bun, în loc să curețe mizeria trecutului și să clădească un destin decent, în loc să

se întoarcă la rugăciune, poezie și frumusețe s-au năpustit ca nebunii în brațele dezmățului. Şi s-a văzut atunci că principalul motiv ce determină smintirea minților e traiul bun. Deci, o dată cu rațiunea, când omul a descoperit că a rămas singura creatură inteligentă din univers, s-a reîntors și trufia. A descoperit că, de vreme ce nu mai avea rivali în cosmos, universul întreg îi aparținea. Că era literalmente împăratul împăraților. Că avea putere eternă. Că nimeni nu îl putea îngenunchea cu adevărat. Că putea să nimicească și să dea viață. Că stelele erau oițele lui și el păstorul lor. Că totul i se cuvenea. Că totul îi era permis. S-a răzvrătit împotriva divinității pe care nu o văzuse nicio clipă apărând în timpul robiei, la ceasul cel mai dificil al umanității. Şi-a spus că Domnul nu poate îngădui răul și că, dacă el îngăduie răutatea pe lume, atunci nu este o divinitate demnă de adorație sau persoană demnă de încredere. Şi totuși, Domnul vorbise pre limba omului prin profeți. Şi totuși, Domnul dezvăluia zi de zi, noapte de noapte câte ceva din iubirea sa foarte mare pentru întreaga creație. Cerbii, veverițele, pinii, vulturii, călutul de mare, copilașii, sfinții, munții, pâraiele, stelele și toate vietățile inocente înțelegeau totul, numai pământeanul împământenit de atâta pământ era surd și orb și insensibil și refuza dialogul cu cerurile. Marele război de eliberare din robie fusese condus de profeții trimiși de Domnul din răsărit, dar oamenii uitau pururi realitatea. Aproape nimeni nu își mai punea problema sfârșitului iminent. Şi cu toate astea soarele dădea semne de epuizare. Din pricina bolii lui nu mai exista pe pământ nicio rânduială. Ziua nu mai era zi, ci mai mult noapte, în timp ce noaptea devenise o zi aproape fără sfârșit. În locul soarelui măreț din vremurile străvechi și a gigantului roșu din evul întunecat, pe cer pâlpâia un soare pitic și alb și neputincios, dar violent, care, deși îl adorai, căci te fascina, îți inspira multă, multă teamă. Din când în când, la intervale neregulate, piticul alb lansa în spațiu formidabile cantități de energie ce măturau totul în cale și mărturiseau despre deznădejdea cea mare a astrului nostru cel de toate zilele. Imposibil să mai suporte marea indiferență a lumii, imposibil să mai îndure atâta trufie,

atâta mizerie.

Anotimpurile şi generaţile se succedau cu repeziciune, toţi mureau, toţi se nășteau, extratereştrii așteptați nu mai veneau, nefericirea nu ne mai părăsea. Oamenii se înmulţeau aiuritor ca păduchii, mişunau cu miliardele în sus şi-n jos, nu mai aveai unde pune un deget de mulţimea nemăsurată a lor. Lumea devenise tot mai străină, tot mai decăzută şi rea. Pe planetă erau optsprezece miliarde de suflete, dar în acea mare de omenire fiecare suflet se sufoca de singurătate. Moartea nu ştia sărmana cum să-şi mai scoată cămaşa, era deprimată, să-i plângi de milă, nu alta. În fiecare minut pe pământ se nășteau un miliard de suflete, iar

Moartea nu putea secera mai mult de jumătate de miliard de trupuri. Avea nevoie de întăriri, de forţe proaspete, dar de unde, biata, să le ia?! Eram singurul om de pe faţa pământului care-şi sfâşia veşmântul şi-şi smulgea unghiile şi-şi zgâria faţa până la sânge şi se îmbrăca cu cenuşă şi sac de mila Morţii. Aş fi vrut să ajut Moartea şi nu puteam s-o ajut decât prin biete rugăciuni mult prea lipsite de smerenie. Din fericire, oamenii rezolvau o mare parte din problemă declanşând războaie, răscoale şi revoluţii, inventând molime şi răspândind evanghelia crimei pe lume. Industria morţii era una dintre cele mai înfloritoare sectoare ale economiei, statele lumii aflându-se într-o acerbă competiţie pentru supremaţia mondială. Cadavrele nu mai încăpeau în pământuri şi erau aruncate de-a valma de către tancurile mortuare în mările şi oceanele lumii, ba chiar şi pe orbită. Şi-n scurt timp de pe fundul oceanelor creșteau munţi de cadavre care deveneau insule, colonii, prefecturi, state şi în cele din urmă colosale continente. Şi-n scurt timp norii cei cântaţi de poeţi şi de compozitori de-a lungul istoriei literare au fost înlocuiţi de nori de cadavre întunecând faţa pământului…

Dar iată că în noaptea aceea profețiile s-au împlinit. Iair XXIV (se numea așa pentru că primise în dar, din ceruri, prin mijlocirea lui Nathan, a douăzeci și patra viață pentru a nu se lăsa ispitit de clonare și a-și pierde, astfel, sufletul) își regăsise liniștea în cămin, alături de soție și de fetița pe care femeia o purta de opt luni în pântece. Plecase de la școală mai amărât decât oricând. Elevii parcă înnebuniseră. Nu mai era ascultat de nimeni, nu mai avea autoritate, nu mai avea chef de nimic. Dezvoltase, în plus, niște relații foarte încordate cu superiorii și colegii. Directorul îi reproșa pururi dezmățul de la ore și bunătatea, iar colegii își băteau joc de el pentru că ducea un stil de viață tradițional și, în consecință, părea un prost. Traversa, de asemenea, o depresie profundă din care nu mai reușea să iasă. Tristețea aceea avea o origine necunoscută. Eva XXIV punea tristețea bărbatului pe seama activității halucinatorii a soarelui și opinia ei se apropia cel mai mult de adevăr. Iair XXIV participa în întregime, trup și suflet, la suferința soarelui. Iubise astrul o viață întreagă, iar în tinerețe scrisese un lung poem și

chiar o rugăciune în cinstea lui. De altminteri, pe Eva XXIV o întâlnise în timpul pelerinajului făcut în stațiunea Beta de pe soare, iar fetița fusese concepută tot acolo în urma celei mai fierbinți iubiri posibile. Şi iată că în noaptea aceea, când, insomniac, profesorul asculta scâncetele fetiței din pântecele frumoasei adormite și visa cu ochii deschiși la fericirea vieții de familie, prin tavanul de sticlă a văzut o ploaie de meteori urmată de o altă ploaie, înfricoșătoare, de fulgere imense ce au luminat, ca și cum ar fi fost ziuă, nu doar pământul, ci și oceanul. I s-a părut întâi că, ațipind cu ochii

deschiși, picase în mijlocul unui coșmar. Atunci s-au auzit acele tunete ce au răscolit văzduhul. Clocoteau cerurile. Ce se petrecea, oare? Nu era vis, ci realitate. Femeia se trezi și, la vederea focului din ceruri, se lipi mută de spaimă de brațul bărbatului. Lumina orbitoare invadă, ca un laser, până și pântecele Evei XXIV, căci îndată fetița, acolo, începu să plângă. Şi drama omenirii se întâmpla atât, atât de simplu… O puteai zugrăvi în câteva cuvinte.

Unde era ziuă pe pământ totul a fost aneantizat într-o clipă. S-au șters instantaneu din memoria lumii miliarde de oameni, cine știe câte gânduri, câte biblioteci, s-au dizolvat în neant viața și moartea, vinovăția și inocența, singurătatea și somnul, persoana și celălalt. Zgomotul însuși a făcut victime. Ceasuri fără sfârșit au clocotit cerurile. La un moment dat, luna s-a stins pe cer ca un bec. Undele de șoc au spulberat planeta Venus și un continent de pe ea s-a năpustit încoace ca o ghiulea și s-a prăbușit ca un tăciune imens în oceanul nostru evaporându-l pe jumătate. S-au declanșat atunci fenomene extreme de o violență nemaivăzută. S-au stârnit vânturi din senin și ele s-au transformat iute în uragane devastatoare care au pus la pământ cele mai semețe lanțuri muntoase și au aruncat mări întregi pe orbită. Cutremurele s-au făcut simțite îndată după prăbușirea continentului de pe Venus. Până și pietrele mici se crăpau din pricina furiei din adâncuri. Nehotărât, pământul nu mai știa încotro s-o apuce, încotro să fugă ca să scape de moarte. Din larg s-au ivit valuri, munți de apă verde, care au înaintat până în inima continentelor și au stârpit toată viața. Când nu s-a mai dezmeticit din marele coșmar și a văzut că nu era vorba de un vis, ci de realitatea pură și dură, omenirea a încercat să se adune, să repare ceea ce mai putea fi reparat. Şi în trufia lor, savanții s-au apucat în grabă să confecționeze un soare termonuclear. Dar pentru că lucrul lor nu era mobilizat de intenția de a face bine și de a împărtăși binele pe lume, ci de dorința profitului uriaș pe seama tragediei universale, savanții au fost rași de pe fața pământului de o explozie în uzină. Proiectul savanților fusese ultima redută a speranței pe lume. Când au aflat de întreruperea atât de atroce a proiectului

mântuitor, oamenii au căzut pradă deznădejdii. Pentru prima dată după foarte multe milenii de insensibilitate sau de sensibilitate năucă, și-au descoperit iarăși profundele sentimente de teamă, căință, adorație, iubire, neputință, oroare, nostalgie, umilință. Fără soare, nu mai însemnau nimic. Fără lumină erau cele mai nefericite cârtițe din univers. După săptămâni sau luni sau veacuri de la explozia soarelui planeta s-a scufundat într-o noapte adâncă. Când li se făcea dor de lumină oamenii ieșeau din peșteri și hrube ca să privească cu nostalgie stelele. Îi invidiau pe viețuitorii din proximitatea astrelor vii. Pământul a devenit un gigantic țurțure

de gheață. Rămas fără niciun stăpân, fără tată și mamă, și-a început lunga rătăcire haotică printre astre la fel ca celelalte planete orfane ce evadaseră mai devreme spre zări. Şi o dată cu noaptea cosmică și cu instaurarea epocii glaciare, omenirea a pătruns și ea în cea mai întunecată noapte din istorie. Nefericirea universală se ivise pe fața pământului tocmai în momentul în care lumea ajunsese din nou roabă bunăstării. Îi era greu acum lumii să se adapteze atât de brusc, atât de violent la condițiile în care trăise mii și mii de ani. În peșteri nu mai era loc pentru nimeni, orașele și satele fuseseră acoperite de oceane de gheață. Hrana devenise un lux. Igiena era doar un simplu cuvânt fără niciun sens. În aceste condiții, au pierit miliarde de pământeni. Şi nu erau rare cazurile în care puteai să vezi, la lumina stelelor și a cometelor, șiruri de sute de mii de oameni încremenite subit de îngheț într-o călătorie eternă spre peșteri, spre ultimele surse de hrană. În peșteri s-au ivit molime cumplite care au secerat milioane de vieți. Canibalismul s-a impus firesc ca o ultimă modalitate de supraviețuire. Resursele de umanitate din om se epuizau cu rapiditate. Cruzimea, lipsa iubirii, opțiunea pentru crimă a condus specia înapoi în preistorie. Omul nu pogorâse niciodată din maimuță, dar acum iată că sosise vremea ca maimuța să pogoare din om. Ca să supraviețuiască, omul era în stare de orice; nu se dădea la o parte din fața nici unei fărădelegi, bestialitatea era cuvântul ce îi definea cel mai bine actele. În peșteri s-a ivit o nouă serie de atotputernici, mici tirani care puneau ghearele pe conștiințe controlând resursele de hrană și puterea. Pentru a controla și mai eficient conștiințele nefericiților, micii tirani au raționalizat totul, inclusiv aerul. Oamenilor li s-a pus botniță la gură și la nas pentru a nu mânca, pentru a nu respira prea mult… În derivă printre astre, pământul s-a aflat în câteva rânduri în fața celui mai mare dezastru posibil: ciocnirea. În noaptea eternă, în liniștea absolută din când în când fulgerau mari blocuri de gheață, mici planete, asteroizi, stânci rătăcitoare. Şi cu fiecare nouă ciocnire evitată parcă în ultima clipă pământul își sporea viteza scufundându-se orbește în necunoscut. Ca și cum moartea l-ar fi chemat undeva, în noapte. Pe urmele lui

rămânea o dâră de lumină și pentru ultimii înțelepți ai răsăritului barbar era limpede că pământul își pierde încet, dar sigur duhul, viața, atmosfera, oxigenul, speranța. Ultimii înțelepți barbari înțelegeau, de asemenea, că se apropia fuguța cea mai mare catastrofă din istoria timpului. În stele descifrau mesajul lipsit de orice echivoc. Urma, fără îndoială, nu doar moartea pământului și extincția vieții, ci și moartea universului. Căci universul, fără oameni care să-l contemple și să îl slăvească, nu mai avea niciun sens. Oamenii simpli nu înțelegeau semnele timpului, nici nu puteau descifra tainele stelelor, dar pricepeau și ei că mai devreme sau mai târziu va veni ori izbăvirea ori nimicirea absolută. În fond, mai era o speranță. Căci planeta,

mânată de propriul instinct de supraviețuire, își căuta singură o stea.

După un somn aproape etern, Iair XXIV a ieșit pe balcon ca să contemple oceanul de gheață și stelele. În odaie dormeau soția și gemenii, căci, într-adevăr, până la urmă fetița adusese cu ea, ținându-l de mână, un frățior. Dar în loc de gheață, profesorul a văzut cu uimire probabil cel mai frumos ocean cu ape turcoaz. Şi nicio stea nu se mai vedea pe ceruri. Şi nu mai era întuneric. Şi nu mai era așa de tare noapte. Atunci s-a cutremurat de fericire văzând la răsărit cum urca pe cerul senin un soare albastru, micuț, dar foarte fierbinte, un soare tânăr, un astru orbitor. A vrut să-și cheme soția ca să vadă și ea miracolul, dar a lăsat-o să doarmă pentru a se trezi, mai târziu, în lumină desăvârșită. Şi oceanul, la poalele stâncii pe care se afla căsuța, mugea ca odinioară izbindu-se cu coarnele de țărm, înfiorând pământul. Dar oare ce creaturi erau acelea care mergeau, în șir, pe valuri dincoace de orizont? Soarele cel nou se ridica pe ceruri la celălalt capăt al oceanului și în lumina din ce în ce mai clară Iair XXIV a văzut, dar nu a priceput absolut nimic. Ce căuta, oare, învățătorul Nathan în fruntea neamului omenesc, de ce pășea, așa, în fruntea poporului împungând ritmic valurile cu toiagul… Şi, mai ales, cum de nu se scufundau în ape? Din faleza de dedesubtul căsuței au ieșit, atunci, oameni. Urcau pe niște scări nevăzute în văzduh și, făcând un mic ocol, treceau chiar prin fața căsuței, la doi pași. Şi în mulțimea aceea și-a recunoscut cu iubire și durere părinții și frățiorii și surioara și prietenii și cunoscuții și maeștrii și toate iubirile antice. A vrut să-i strige, dar nu mai avea glas, a vrut să-i atingă, să-i apuce de braț, dar geamul balconului l-a împiedicat să ajungă la ei. A vrut să bată cu pumnii în geam, să le facă semn, dar geamul nu mai era făcut din sticlă, ci parcă din apă sau din aer și pumnii i se scufundau în ceva nevăzut și moale și fără ecou. A vrut, iarăși, să se năpustească afară pe culoar, dar pe neașteptate s-a trezit nu în balcon, ci într-un acvariu gol, închis ermetic din toate părțile. Şi la picioarele lui susura un firișor de apă. Nu mai înțelegea absolut nimic. Ce se întâmpla, oare? Unde se duceau oare toți înviații aceia? Căci,

într-adevăr, oare nu pieriseră cu toții? De ce oare din fiecare piatră, din fiecare fir de praf din jurul acvariului se închegau trupuri, de ce înviau morții? Ce se petrecea, oare, cu lumea. Înnebunise el, oare, sau lumea întreagă se smintise? Şi în clipa aceea iarăși a privit soarele cel nou. Şi soarele cel nou nu doar că se înălțase pe fruntea cerului, dar chiar venea încoace, spre acvariu! Înmărmurit de surpriză, Iair XXIV și-a acoperit ochii cu mâna și prin degetele desfăcute incert a putut să se apere de lumina orbitoare. Nici nu-i trecea prin minte să se observe pe sine însuși, să-și contemple mâinile, picioarele, nici nu simțea cum se dizolva încet, încet. Începuse să moară și el puțin câte puțin; îi

venise rândul să repete experiența clepsidrei, trebuia să se scurgă, firișor cu firișor, prin orificiul morții și să se recompună într-o altă dimensiune, identic, dar pneumatizat, purificat, curățit de materie. Dar în clipa aceea a văzut și a înțeles. Soarele cel nou nu era astru, ci un tron, iar pe tron ședea în slavă Domnul...

Adrian Buzdugan - Hypocraţia

De gându-i slab, îl va

zdrobi, de-i tare, cu îndoială-i va

curma avântul şi îl va scurge în

tăcere...

Mă uitam aşa... în adâncul pământului, când adevărul s-a năpustit deodată- nspre mine ca un dihor: „Deşi toate au un rost, ăsta-i doar unul trecător, căci din lumea asta nu va rămâne piatră peste piatră!”. Năucit, mi-am cumpănit existenţa insignifiantă şi am încercat să o asociez vreunui scop suprem şi durabil, oricare-ar fi fost el acela...

Până-n punctu’ ăsta, viaţa mea nu avusese decât sensuri de împrumut. O maturizare lăsată la cheremul celorlalţi, o vieţuire ternă şi monotonă, aşa cum o solicita cu insistenţă comunitatea. O rotiţă din uriaşul mecanism al societăţii de consum, pe cale de-a fi scăpată-n praful drumului cenuşiu către o bătrâneţe nedemnă.

„Care-i sensul? Care-i sensul?...”. De nervi şi neputinţă am început să văd cu pete cutiile de conserve înşiruite pe bandă. Am simţit o căldură nelămurită-n creştetul capului şi-am picat.

– Aici! şi doi haidamaci m-au împins într-un cabinet pentru consultul preliminar.

Înăuntru, un tip cu barbişon şi ochelari rotunzi se făcea că ascultă tribulaţiile unui alt pacient. Am dat din cap şi m-am aşezat pe scaunul liber.

– Domnu’ doptor, am simţit atunci ceva neobişnuit, ceva între jena balonării şi tendinţa de a mă uşura... M-am morfolit bine în noroi, m-am cuibărit cumva

şi… mi-am dat drumul…

Povestea cu atâta patimă, că, fără să vreau, m-am uitat la turul pantalonilor lui.

– … m-am ouat! M-am înfoiat apoi şi, chestie ce ţine de instinct, am tras un răcnet.

M-au trecut fiori pe şira spinării când am auzit pentru prima dată un răget care semnala indiscutabila prezenţă a demenţei. Am dat să mă ridic.

– Ce faci?! şi cel care ocupa poziţia doctorului s-a uitat prin mine.

– Mi-au mai ieşit patru globi oculari şi asta sigur pentru a-mi proteja progenitura gri-gălbuie ‘naltă de vreo cinci copite…

– Păi cum, dom’le, ne consultaţi aşa, câte doi?

– Ia stai, mă! şi l-a întrerupt pe celălalt, tocmai când acesta îi adresa rugămintea să nu i se mai facă curat sub pat că-i deranjează oul. Tu ştii cine sunt eu?

Am vrut să remarc că atât întrebarea, cât şi tonul pe care fusese pusă erau specifice unui megaloman, dar m-am reţinut. Am încercat să disting ce-i scria pe ecuson, dar distanţa era prea mare. Numai biroul greu avea vreo doi metri lăţime… Privirea mioapă mi-a luat-o drept impertinentă:

– Bă, ţărane, eu sunt chiar Gustav Nagelkopf, directorul sanatoriului!

– Încântat! Ubi Sehner! şi am rămas în gardă, faţa lui verde, amestecul de luciditate şi nebunie îmi dădeau o uşoară stare de nelinişte şi ameţeală.

– Dacă-mi sparg oul, ha? dementul se ridicase el în picioare şi se răstea văzând că nu i se mai acordă întreaga atenţie. Dacă-l sparg, ce fac? Ei! Domnu’ doptor! Ei! Ei ei ei ei! E-he-heiii!

– În cazul meu, cred că e o greşeală, am reluat. Din câte ştiu,

eu am probleme
neurologice, nu psihiatrice.

– Ai pe dracu’ să te ia! E-he, ce şocuri electrice v-ar trebui vouă!

– Poate că şi în cazul dumneavoastră e o greşeală!

A amuţit. Clipind nervos a început să pipăie cu mâna pe sub tăblia biroului şi
mi-am dat seama că nu-i a bună...

– Nu-i aşa că arată ca naiba? s-a-nghesuit un tip rotofei lângă mine, la fereastra zăbrelită.

Se vedeau două din cele patru aripi ale imensei şi albicioasei clădiri în formă de papion, una dintre anexele administrative, plus nedeclaratul turn de control. Pe interior, gardul înalt, de piatră era mascat naiv, dar oarecum liniştitor cu brăduţi şi lampioane.

– Îţi spun eu, locuinţele subpământene reprezintă viitorul. Ai izolare termică, nu mai ridici ziduri, beton mai puţin…

Am ridicat din umeri. Ăsta era deci sanatoriul de lux Edelstein im Heilstadt… Nu înţelegeam când şi cum ajunsesem aici. Ultima imagine de care îmi aduceam aminte era cu câţiva oameni în halate albe care tot forfoteau pe lângă mine încercând să-mi oprească hemoragia cerebrală.

– Ce atâtea arhitrave, arce şi bolţi întru slava măreţiei Omului sau Domnului?!

– Arhitect? l-am întrebat reconsiderându-mi atitudinea.

– Nu, dar mă specializez! şi-a scos din buzunar o carte rufăită, *„Cei ce nu au glorie”*. E ediţia a şasea, cea mai bună!

Am simţit un miros de plastic ars.

– Următorul!

La al doilea consult, mi-am jurat să tac mâlc. Doar privirea tulburată de sedative îmi rătăcea aleatoriu.

– Mi se făcea rău chiar şi dacă mă gândeam la mişcarea de rotaţie a Pământului!

Am încercat să-i prind trăsăturile vecinului de băncuţă, dar n-am reuşit.

– Viaţa mi s-a schimbat însă radical de când îmi

administrează *Defast*. Pot să fluier şi-n centrifugă. O pilulă pe săptămână, vertij zero!

Mai târziu aveam să aflu că făcea parte dintr-un lot placebo, din ăia pe care-i vindecau cu aspirină…

– Uite cum mă-nvârt! Tu poţi, ha? Tu poţi?

Şi se-nvârtea al naibii de repede! M-a luat din nou cu ameţeală.

Din cabinetul doctorului Riegel a ieşit un bărbos şi s-a trezit faţă în faţă cu cel care făcea ca titirezul. A dat ochii peste cap şi-a început să ţipe ca din gură de şarpe:

– Te mişti! Te mişti!

Până la urmă am vomat şi eu. N-am mai fost primit înăuntru. Din uşă mi-au dat un mop şi-un flacon cu pastile contra kynetofobiei.

Pe toţi cunoscuţii mei puteam să-i împart în rătăcitori şi statorniciţi. Chestiunea era că eu mă aflam la graniţa dintre aceşti hăituiţi şi domoliţi. Aveam un suflet de hoinar, de căutător, dar în fapt mă rezumam doar la reverii bolnăvicioase, organizând şi plănuind escapade irealizabile… Poate că internarea într-un ospiciu, chiar şi din greşeală, avea să mă ajute să-mi găsesc menirea, scopul zoodinamic, misiunea pe care o aveam de îndeplinit.

Ori de la pastile, ori de la aerul tare, de munte, simt că mă mai limpezesc. În salon cu mine mai sunt câţiva indivizi aparent normali. Mi-am propus să-i cunosc, ca să ajung la mine însumi. Voi încerca să văd ce îi mai motivează, să aflu de ce nu capitulează, odată ce sunt într-o situaţie atât de ingrată… Măcar în al doisprezecelea ceas să găsesc şi eu în putreziciunea asta de viaţă un ţel de rezistenţă.

Am început să mă înţeleg bine cu unu', Balaca. Şi el e de formaţie inginer şi pare destul de sănătos din punct de vedere psihic. Mi-a spus că-i aici din cauza unei conspiraţii. Soţia sa şi amantul ei îl băgaseră cu diagnosticul de identitate disociată,

pe baza unei înregistrări video cu un spectacol de amatori în care jucase lamentabil rolul lui Othello.

Hiam Susara e un mare pictor neînţeles. Cum nu se înghesuia nimeni să-i cumpere tablourile, din raţiuni economice, pe primele patruzeci le-a pictat pe- aceeaşi pânză, una peste alta. După *„Faţă transparentă 2”* şi găsirea stilului

propriu, a intervenit obişnuinţa. Pe aceeaşi ţesătură de in, 2,11 pe 1,304, acum groasă cât o cărămidă, îşi transpune succesiv viziunea sa panslavist-teleplastică.

Pe Frosberg, Legårt Frosberg, l-au adus de la salonul oamenilor de ştiinţă unde am intrat o singură dată. Acolo se discută numai despre procesul de deşertificare, încălzirea globală, modificări genetice, nanotehnologie şi conversii etologice... E în etapa finisării Teoriei Totului şi-i trebuia un loc mai liniştit... Tot spune că atunci când a lucrat în cercetare într-un laborator secret – de existenţa căruia ştiu doar Preşedintele S.U.A., el şi noi (!) – a avut acces la legendara *Teorie a Câmpurilor Unificate* a lui Nikola Tesla. Mai are de introdus o constantă într-o ultimă ecuaţie şi cele patru forţe, gravitaţională, electromagnetică, nucleară slabă şi tare vor fi reunite în totul său teoretic.

– Şi... constanta aia a ta, la ce se referă mai explicit?

– Unu, n-ai înţelege, doi, până nu va fi publicată, pot să-ţi dezvălui doar atât,
se va numi constanta Stewart-Clarke.

Continuu vântură un caiet gros înţesat cu formule, pe care l-am deschis de curiozitate o dată, când dormea. I l-am tras uşurel de sub pernă şi, răsfoindu-l, am dat doar peste câteva cuvinte strecurate printre miile de calcule cu variabile: bucăţi goale de univers, supă de big-bang-uri, corzi, brane, supersimetrii, hadroni, inflaţie pulsatorie, gravitate cuantică şi alte goange.

Prostii! Prostii care-i ţin mintea trează...

Joseph Habema e un tip foarte tăcut, cu multe diplome în gândeală. Jumătate din hapurile pe care i le dau, sunt ca să nu mai scrie în greacă pe pereţi.

– Libertatea, fericirea, dreptatea, adevărul, frumosul, iubirea, binele sunt doar cuvinte, concepte inventate pentru

lumea iluzorie, nefirească a filosofilor. L-am zgândărit eu la masă odată.

– Te înşeli! mi-a răspuns. Ele au fost şi vor rămâne repere indefinibile ale vieţii reale. Ăia din exterior, aşa-zişii sănătoşi te-au educat nesănătos. Renunţă la prejudecăţi şi vei vedea mai multă normalitate aici, între zidurile acestui ospiciu!

Am pufnit.

– Dragul mieu, ai observat cât de ocupaţi sunt nebunii cu ei înşişi? Pe-ăilalţi

de-afară, dacă-i laşi singuri o zi, se plictisesc de moarte, ba mai rău, se simt stingheri, întrucât monologul interior nu mai are substanţă. Nu au ce să-şi mai spună! şi-a aprins o ţigară şi a continuat: Să te chinui zilnic între opt şi douăsprezece ceasuri cu treburi care nu înseamnă nimic pentru tine, să strângi bani pe care să-i zvârli apoi pe-un lucru sau pe-o călătorie… Ce poate să-şi spună sieşi un robot? Paradoxal, li se pare că existenţa lor vidată de sens e un model de normalitate! Degeaba au încercat să le transmită ceva un Rousseau, un Diderot, un Nietzsche… alienarea a adus alterarea ireversibilă a fiinţării.

– Da!… Halal exemple! Un tată denaturat, un curtezan ratat şi-un poet nebun …

– Bă, Iubi, e mult mai uşor să respingi ceea ce nu poţi să cuprinzi, decât să încerci să te cuprinzi în ceea ce nu poate fi cuprins!

– Aha!… am făcut eu sarcastic.

Nu mi-a mai răspuns. Cu o nedisimulată aroganţă aristocratică a părăsit încăperea.

– *„Când Bătrânul s-a dus să mă declare la primărie, a îngăimat ‹‹…Il…›› şi a căzut secerat lângă biroul funcţionarului. După trei zile de dezalcoolizare, mama l-a întrebat ce nume voise să-mi pună de fapt, dar şi-a dat seama că nici cu regresia hipnotică nu mai putea găsi ce fusese rătăcit odată pentru totdeauna în străfundurile înşelătoare ale unui suflet de beţivan. Ilf, Ilarion, Ilici, Ilya, Iloniu… sau Camil, Emil, Daniil, Trotil… cine ştie ce pierduse tătuca Torromanoff în calea-i presărată mereu de crâşme şi tovarăşi de pahar…”*

Il ăsta e-un scriitor. Când deschide gura, ceilalţi încetează orice activitate, se- aşează şi-l ascultă, pur şi simplu. Ca mulţi alţii, susţine că-i teafăr şi că a venit doar să se documenteze. E

prieten cu Oscar Sterenberg, un doctor ciufut de la trei, care i-a şi înlesnit intrarea în sanatoriu.

– „Natura nu face miracole decât atunci când simte nevoia. Bineînţeles că nu e cazul meu! Eu fac parte din mia de copii făcuţi zilnic la beţie în zonele viticole... Bafta mea e că în locurile astea acţionează o stranie corectitudine naturală: la o duzină de retardaţi şi sâsâiţi, unu' are licăriri de geniu. Dacă cumva media nu-i realizată la centimă, Moirele pun să-i fie şterse sclipirile cu etanol încă de la o

vârstă fragedă. Mi-am dat seama că asta încercaseră şi cu mine, numai că prea timpuria mea plecare de lângă găleată, le luase pe nepregătite şi le stricase planurile de îndreptare...”.

Il Mortea. Pentru mine era un mare necunoscut, nu auzisem, nu citisem nimic scris de el. M-am aşezat şi eu pe marginea patului.

– „ Cum n-am mai prins loc la clasa de zidărie, m-au înscris la zugravi. Aici, atât de bine am învăţat să mângâi cu bidineaua pereţii, că maiştrii-au dat pe rând în bocete admirative şi m-au considerat un fenomen, Il Toro...”

– Bă, tu crezi că-i joacă aicea? l-a întrerupt Balaca, abia venit de la o şedinţă de „masaj”.

I-a luat hârtiile, neglijându-i protestele inutile. Eram trecuţi toţi. El, eu, Susara, Lampă, Habema...

– Şi cum o să se cheme panarama?

– „The Hot Rain of Love”.

– Parcă-i titlul unei melodii siropoase!

– Şi ce treabă are iubirea cu nebunia? l-am întrebat şi eu.

– Iubirea e formă uşoară de nebunie. Era tonul sec al lui Habema...

– Nu despre asta e vorba! Unul intră benevol la balamuc ca să se informeze, să cerceteze viaţa lunatecilor. Când iese, renunţă să mai scrie, se deghizează-n cerşetor nebun şi o tipă îl ia acasă ca obiect sexual. În fine, se-ndrăgostesc şi ea moare.

– Frumos! a apreciat scurt Frosby.

– Nu-nţeleg! Ce să scrii un roman, când, în mare, acţiunea intră pe-o pagină?
s-a băgat şi Cremeney, ăla cu fixaţii arhitecturale.

– Ce frumos, bă? Balaca îşi ieşise din fire. Tu nu vezi că-i

un grandoman pervers? Scrie despre el şi se foloseşte de noi!

– Adică... Joseph se ridicase şi-l măsura dispreţuitor, tu ai venit aici să înveţi să te prefaci nebun?

– Nuu! Nu eu, personajul dezabuzat optează pentru asta!…

– Fugi, bă, de-aici! şi Pan Krakowsky, genul omului activ, a început să-i rupă notiţele în faţă, foaie cu foaie. Când Il a dat să-l oprească, au sărit toţi şi i-au făcut ferfeniţă foile manuscrise.

Ne-a mai venit un dirijor. L-au ridicat în timpul unei reprezentaţii cu *„Tannhäuser”* de Wagner. Tot şopteşte „Bum! Bum! Bum, bum, bum…” şi-i tot zvâcnesc mâinile ca şi cum ar prinde muşte. Le zice bine, îl dăm pe Mendelshon sau preclasici spre seară, înainte de culcare.

În seara asta a pornit singur pe *„Humoreska”* de Dvorak. Ţin mâinile sub cap şi mă uit ţintă în tavan. Douăzeci şi cinci de ani supravegheasem ne-ncetat, cu o cătătură bovină linia de producţie a conservatelor întreprinderii Lepska. Acum, în sfârşit simţeam că mă dezmeticesc, simţeam că toţi zvăpăiaţii de-aici aveau un rol de catalizator în procesul rapid de metamorfozare pe care mi-l autoimpusesem.

„Broasca are picioare lungi ca să ajungă insectele-n zbor,
girafa are gâtul lung
ca să ajungă la frunzele copacilor înalţi, omul are conştiinţă ca să ajungă la ce?”

Problema era pusă prost!

Oamenii posedă acest accident al naturii, *cum scientia* ca să ajungă la ce? Ar fi de-a dreptul absurd să existe şapte miliarde de scopuri ultime distincte! Mierea este rezultatul stupului, nu al albinei. Haita, în genere, duce la supravieţuirea speciei, nu individul atât de uşor de vătămat…

Ca să existe un scop înglobant, trebuie să existe coagulare,

ordine socială,
normalitate!

Chiar a început să mă pasioneze problema normalităţii. Habema râde de mine că am redus inginereşte toate problemele teleologice şi axiologice la cele legate

de putinţa eructaţiei…

M-am luat şi cu Balaca pe tema asta. Fiu de regalist, în tinereţe visa la mezalianţe şi modalităţi inedite de sinucidere. Vârsta l-a mai liniştit însă, face sport şi, când e nervos, evită contactul cu ceilalţi căci ar putea avea loc o „sinucidere din culpă”, cum zice el.

– Ce vezi tu normal în lumea de-afară? Să ai trei proprietăţi, cum se tot laudă doctorul Riegel? Să acumulezi mai mult decât poţi să consumi, aşa cum fac toţi ceilalţi? Nu înţeleg cum poţi să preţuieşti o lume care a acceptat ca un pişoar să fie expus într-o galerie de artă sub denumirea de „Fântână”, în schimb, aruncă la gunoi un Susara care pictează mereu pe aceeaşi pânză!

– N-am spus asta! Numai că tu nu distingi nuanţele…

– Ce nuanţe, mă, Balaca? Bietul nostru pictoraş a atins excentricitatea din nevoie şi nu din bravadă, ca Duchamp. Ce poţi tu să nuanţezi aici?

– Bă, Ubi, ştii foarte bine că ţine de normalitate ca extravaganţele şi bizareriile să fie apanajul celebrităţilor, Marcel Duchamp se bucura de notorietate, pe când Hiam al nostru e un nimeni, un om de rând…

– Eşti încuiat! Păi ce-i, mă, omul simplu? O maşină de făcut căcat? Lui de ce să nu i se permită să vorbească singur pe stradă, să spună că beju-i galben…

– … să ţipe „Mă piş pe sistemul vostru!”…

Am intrat în salon, simţind amândoi că dialogul poate degenera într-un inutil schimb de cuvinte obscene. De vină era Jingsuren. Sindromul Tourette îl făcea să ne potopească cu înjurături inedite, care ne furau atenţia şi ne stârneau.

– Cred că ai o abordare marxistă. Patetismul tău în ceea ce-i priveşte pe oamenii simpli e înduioşător, însă anacronic!

– Cum să fiu anacronic, dacă-mi pun problema respectării

unui stat care-ţi oferă posibilitatea de a cumpăra (!) terenurile şi apele planetei ori care te încurajează să devii mercenar... să ucizi sistematic combatanţi şi civili, aşa... la grămadă.

– Înseamnă că preferi anarhia!

– Nu, în niciun caz! Democraţia mi se pare un regim acceptabil, cu observaţia

că se poate apropia de perfecţiune doar în măsura în care statul are legi bune şi le pune în aplicare imparţial, fără să facă vreun rabat. După părerea mea, succesul unei democraţii nu depinde de conducători, care nu sunt decât nişte etichete slinoase ce iau ochiul şi votul prostimii… Legile sunt cheia!

– Eşti un idealist!

– De ce?

– Nu are cum să fie aşa cum zici tu! Pretutindeni legile sunt aplicate preferenţial, de la mama democraţiei şi până-n excraţiile socialiste din Estul Europei. Imunitatea, algoritmul politic, protejarea acumulărilor uriaşe de capital generează corupţie. În plus, minimalizezi nejustificat importanţa celor aleşi, a factorilor decizionali…

– Şi ce mare treabă crezi tu că fac, mă, şefii? Atâţia directoraşi, manageri şi preşedinţi? Atâţia şi atâţia membri ineficace ai legislativului, executivului şi justiţiei? Ăştia pot fi înlocuiţi de nişte hârtii cu directive, norme şi programe lipite-ntr-un afişier. Mai trebuincioşi sunt îngrijitorii, docherii, paznicii, vidanjorii…

– Daa! s-a băgat şi scriitorul. Cât de necesară e contribuţia mâţarilor, nămolarilor şi văcarilor! susţinându-mi privirea contrariată, a adăugat: Nu glumesc! Eu, spre exemplu, n-aş da o duzină de lumânărari, doi honuitori şi-o măturătoare pe-un premier!

În clipa aia, mi-aş fi dorit să am solide studii psihiatrice ca să hotărăsc o dată pentru totdeauna dacă-i ironic sau scrântit de-a binelea.

A tăiat discuţia Lampă:

– Şi eu am fost prelucrător prin aşchiere. Categoria a şasea!

– Ce aşchii, mă? s-a ridicat Komedan simţindu-se lezat.

El ascuţea în legea lui, permanent, nişte creioane. Acum, nervos, făcea câte un pas înainte şi-napoi în direcţia lui Balaca.

A venit „te mişti, te mişti” şi totul a luat o turnură ilogică.

Şi dacă Balaca avea dreptate? Dacă atitudinea anarhică mi se potrivea ca o

mănuşă?

Am luat zece flăcăi de la Secţia 3 Schizofrenici şi am stabilit priorităţile de grad zero ale unei incursiuni de noapte: incendierea vilelor din staţiunea apropiată, distrugerea tuturor maşinilor scumpe care ne ies în cale.

În prima casă de vacanţă am intrat, am mâncat numai trufandale în bucătăria- mausoleu şi-am spart doar câteva pahare şi-o vază ce smintea privirea. Nu ne-am îndurat să-i dăm foc…

A doua era locuită – se vedeau luminile aprinse, aşa că am ocolit-o, de teamă ca ceata de ţăcăniţi să nu facă victime. Am stâlcit şi zgâriat câteva autoturisme, până ce s-au plictisit, au început să urle şi să se fugărească pe capotele maşinilor parcate. N-am mai reuşit să-i strâng şi să organizez retragerea…

L-am tras de mânecă pe Pan, care intrase la mistici.

– .. accept creaţionismul, doar dacă accepţi şi mata că nu suntem nici cea mai înaltă, nici ultima creaţie!

– Lasă-i în pace! Ia zi, te bagi într-o revoltă?

– Împotriva cui?

– Are vreo importanţă?

– Nu, aşa e! Să mergem!

Habema are faţa scăldată în lacrimi şi tot mormăie ceva că filosofia s-a desprins în ştiinţe şi nu mai este.

– Hai, stai cuminte! Oricum nu ducea la vreo soluţie!

Am trimis după o cană cu sulfat de bariu, doar substanţele de contrast îl scot din ale lui…

L-am pus pe picioare şi l-am cărat în sala de mese.

Am buza spartă şi-o pleoapă abia pot s-o ridic. Prietenii strecuraţi în gloată mă încurajează.

– Dacă spui că ai un păianjen în cameră, în loc să cureţe odaia, îţi dau un pumn de pilule! Dacă eşti trist, încruntat sau prea vesel, îţi fac o injecţie de te transformă- n plastilină! m-am suit pe masă. Şi de unde până unde dihotomia asta, dacă te subestimezi, eşti depresiv, dacă te supraestimezi, eşti maniac?

– Da! De unde până unde?

– Până unde?

– Merg şi eu!... ieşit din minţi, pictorul mă fixează intens. I-am promis că-i voi reda şevaletul reţinut terapeutic de doctorul Riegel.

Reacţiile erau diverse, însă în ochii tuturor am citit dorinţa de schimbare.

– Dacă un alt doctor l-ar consulta pe Nagelkopf, cum e el aşa iritabil, eutonic şi fanfaron, l-ar închide imediat într-o cameră capitonată!

– De ce nu-l consultă?

– Pe el!

– Pe ei, pe ei!

Balaca m-a tras de-o parte:

– Hai, că-i bine! Treaba scapă de sub control.

Cum infirmierii erau ocupaţi, am luat repede liftul şi am dat drumul la agresivi. Cardul de acces îl aveam de la Mortea. Zenaide Cotillot, o doctoriţă îndrăgostită lulea de el sau de scrierile lui, i-l lăsase pentru a-i facilita documentarea...

Am pus stăpânire pe sanatoriu. Pe doctori i-am băgat la

demisol, la şedinţe intensive de „recuperare”. După ce asistenţii şi infirmierii au urmărit prima şedinţă demonstrativă, cea cu scaunul afundat în dejecţii, le-am cerut să aleagă: promit să nu pomenească nimic de cele întâmplate şi pleacă, nu, rămân şi au tratamentul doctorilor. Nu le-a fost prea dificil să aleagă…

Am trecut la recensământul cetăţenilor liberi. E prima măsură care mi-a trecut prin cap. Nu vor exista comitete de criză, căci ăsta ar fi un pas spre instaurarea unui nou regim becisnic! Vom stabili laolaltă ce e de făcut!

– Hyacint Sanaci.

– Cum se scrie? Cu i sau cu…

– Cum se scrie?! Cum se scrie?! Auzi! Cum se scrie? Mă iei pe mine la mişto?

– Eu doar am vrut

să… Malacul

începe să ţipe:

– Auzi! Cum se scrie?!

Îl las pe Kurt să scrie în continuare. Are peste doi metri, e saşiu şi nimeni nu îndrăzneşte să-l contrazică…

– Trebuie să iasă de sub imperiul voyeucraţiei şi să fie

opusul corpocraţei! Joseph Habema se gândea că cel mai

bun termen care ar putea să ne definească
ar fi palinocraţia, o putere cu răspândire largă, reală dar îşi făcea griji că o să fie confundat cu palincraţia, puterea mereu revenindă a celor neaveniţi…

– De ce nu facem şi noi o … *hypocraţie*?

– La ce vă referiţi, l-am întrebat pe bătrânul care părea brusc interesat de conversaţia noastră, la hypo, puţin sau la Hyppocrate?

– Las-o baltă, ăsta-i un prefăcut! mi-a şoptit Kurt. Îl ştiu eu, nu are lobii deranjaţi.
Degeaba erau legile clare, corecte şi stabile în timp, dacă nu

Prefăcuţii erau cei care plăteau bani grei ca să intre în sanatoriu pentru a obţine o pensie timpurie sau pentru a scăpa de anumite condamnări.

„Hypocraţie...”.

I-am convins pe toţi că normele sunt fundamentul oricărui regim viabil.

Degeaba erau legile clare, corecte şi stabile în timp, dacă nu

forma clasică, legea lasă loc la interpretări. I-am somat să participe hypocratic la
Reîntemeiere.

Dezbaterile au durat zile în şir. Într-un sfârşit am căzut cu toţii de acord că televiziunea, calculatorul şi cuptorul cu microunde îţi fură viaţa şi te bagă-n prostraţie. Banii pervertesc, iar folosirea persoanei a doua plural stabileşte o artificială relaţie de subordonare.

Pictorul a caligrafiat zece exemplare a CODULUI HYPOCRAT, pe care le-
am afişat în locurile publice: toalete, sală de mese, hol etc.

1. Orice tranzacţie este prohibită!

2. Utilizarea oricărei tehnologii este interzisă!

3. Nu este admisă folosirea formulelor de politeţe!

Notă: *Orice schimbare a acestor reguli se face doar prin vot direct!*

În cazul votului, am ajuns la concluzia că 69,9% ar reprezenta cât de cât voinţa majorităţii, deci un sufragiu valid. În mod firesc, prefăcuţii n-aveau drept de vot.

Nici nu se-nserase bine că cineva mâzgălise deja dedesubt: *„Niciodată să nu- i spui nebun unui nebun!”*, iar altul adăugase cu roşu: *„că-i agravezi starea, boule!”.*

Fapta celor doi ne-a îndreptat atenţia spre un capitol omis: metodologia de

Şi totuşi hypocraţia era şi aici şi aiurea altundeva. Aici era o

aplicare.

În privinţa pedepselor, a fost un consens general: între o lună şi şase luni de*incomunicado*, o noapte sau mai multe – funcţie de gravitatea faptei – gol-puşcă pe munte.

Şi totuşi hypocraţia era şi aici şi aiurea altundeva. Aici era o

corect cetăţenilor de drept, puterea nebunilor, afară puterea nu o mai deţinea demult poporul, ci o clică transpartinică; era o subputere, o căzătură democratică. Ceva trebuia să facă diferenţa!

Hm, aşa cum republicile sunt rezultatul democraţiei, o utopie nu poate fi decât rezultatul unei hypocraţii!

La treabă!

Am repus în funcţiune generatorul.

Mare parte din păşunea ce înconjura clădirile anexe a fost desţelenită cu ajutorul agresivilor şi redată agriculturii.

Am pus legume, cereale pentru pui şi mult in.

E un pas mic pentru vindecarea schizofreniei, dar un salt uriaş către independenţa micii noastre aşezări!

Trebuie construite case simple, cu două camere şi curţi fără garduri.

Se impune o reorganizare a nivelurilor societăţii. Agresivii, masa brută, vor fi muşchii noului regim. Simulanţii, intruşii vor fi cărăuşi şi strângători de mizerii, ca plată a făţărniciei lor. Supraveghetorii vor fi aleşi din rândul celor categorisiţi pe nedrept a fi descreieraţi şi smintiţi.

Doar în cele douăsprezece saloane de pe palier, căutând printre parafrenici şi parastezici, nevrotici, potomaniaci, melancolici depresivi şi chiar printre cei cu tulburări anxioase

L-am liniştit şi pe pictor. Cu ajutorul a încă patru oameni, i-

sau personalităţi multiple am găsit zece controlori de calitate, viitorii câini de pază ai hypocraţiei.

L-am liniştit şi pe pictor. Cu ajutorul a încă patru oameni, i-

opera sechestrată. A lucrat furibund şi-n patru zile am avut o nouă compoziţie de- a sa în holul de primire. Tabloul reprezenta de astă dată un angrenaj uriaş înţesat cu bobine, şuruburi şi roţi dinţate strivind în mersu-i implacabil o aglomerare de corturi, rulote şi grătare fumegânde. Feţele tâmpe ale oamenilor erau prinse şi ele în culorile roşiatice, iar spre marginea dreaptă un crengăniş asigura un contrast violent, de prost gust.

Alături, Susara îşi explica în detaliu viziunea:

– Cum spunea Marele H., avantajul tehnicii este aducerea şi livrarea de timp. Timpul liber, brut, trebuia să fi fost folosit însă într-un alt mod, pentru cultivarea spiritului, fiinţei şi nu „distribuit” într-o PIERDERE programată: sejururi şi jocuri stupide, alcool şi divertisment ieftin.

L-am lăsat să bată câmpii şi m-am dus în treburile mele.

– Bat la poarta Hypocraţiei nişte paparude!

În urma legitimării, s-au dovedit a fi nevestele doctorilor reţinuţi. Ridicau pretenţii financiare.

– Păi nu vă intră în continuare salariile în cont?

– Ba da, dar nu-i asta problema. Noi am venit pentru preţul tăcerii...

Le-am dat plasticul şi hârtiile pe care puneau preţ, banii pe care îi scosesem din circulaţie.

Am hotărât să trecem la reorganizarea distribuţională. Până acum, la parter erau cabinetele, la unu şi doi pacienţii cu forme uşoare, etajul trei era rezervat tulburărilor psihosexuale, iar la patru erau înghesuiţi antisocialii. Trebuia ca această poziţionare discriminatorie să fie suspendată. Locurile vor fi repartizate după cantitatea şi calitatea muncii depuse.

– Vezi că au venit din nou boitele alea şantajiste!

De astă dată soţiile doctorilor nu mai erau cu probleme pecuniare, veniseră

după ei. „Buni, răi, aşa cum sunt , îi vrem înapoi acasă!”.

I-am dat pe toţi, mai puţin pe Nagelkopf, după care nevastă-sa nu venise din principiu.

Le-am spus că adresele lor sunt la dispoziţia noastră, deci că ar fi cazul să se comporte înţelept, aşa cum o cer împrejurările…

Nimănui nu-i trăsnise prin cap că necazurile ar putea să pornească de la madam Cotillot.*Toujour la femme!* Răsdoctoriţa alesese să rămână împreună cu Mortea, iar bărbată-său, cavalereşte, venise să o salveze, cu doi colegi de la divizie. Nu numai că Zenaide nu vroise să fie salvată, dar în ajutorul lui Il au sărit o groază de apucaţi… Cei doi însoţitori ai lui Claude Cotillot fuseseră grav răniţi, aşa că după două zile ne-am trezit sub asediu.

Cum cea mai bună apărare este atacul, am trimis emisari cu revendicările noastre: recunoaşterea autonomiei şi suveranităţii Edelsteinului, consultarea şi internarea lui Nagelkopf. Pastorul Gedaidas, care se ocupă cu născocirea unei noi religii compozite pentru tânăra noastră colectivitate, s-a ocupat şi de negocieri. Şmecherul ăsta deşirat, ştirb, cu o veşnică pălărie de cow-boy lăsată pe frunte avea prestanţă, impunea respect, numai că alegerea secundantului său a fost o greşeală… Atitudinea belicoasă a durduliului Rulik, căciula lui rusească cu clapele lăsate neglijent peste urechi şi privirea-i tulbure făcuseră impresie proastă, drept urmare, perechea cervantescă s-a întors cu ştiri neplăcute: cei de-afară sistaseră orice tratative şi voiau să ne predăm necondiţionat.

După o ceremonie sumară, prefăcuţii au căpătat cetăţenia

hypocratică. Am încercat apoi să-i convingem pe cei care ne-au împresurat că sunt ostateci, dar nu ne-au crezut. Cele patru bucăţi pe care le legasem demonstrativ, le-au împuşcat ca pe raţe.

Il se tot dă de ceasul morţii: „E numai vina mea!”, „E începutul sfârşitului

hypocraţiei!”… Nimeni nu găseşte de cuviinţă că ar trebui consolat.

În atelierul ospiciului am confecţionat la repezeală vreo treizeci de uniforme şi i-am îmbrăcat, spre bucuria lor, pe cei mai instabili dintre agresivi. I-am instruit să nu se mai fandosească atâta şi, la primul cântat al cocoşilor, i-am deversat să se infiltreze printre asediatori.

Timp de cinci zile am avut linişte. S-au auzit explozii şi împuşcături doar în afara gardului pe care am avut timp să îl consolidăm. Cinci zile pline, în care le- am construit şi un hangar pseudotehnologilor, asta până nebunii-normali de-afară au reuşit să-i neutralizeze pe nebunii-nebuni. Am înţeles de la unu’ zdravăn, care ne-a cerut azil politic, că demenţialul nostru comando provocase pierderi uriaşe. Vestea rea era că Armata a patra venea în sprijinul trupelor decimate, ca nu cumva să spargem încercuirea, vestea bună era că trei speciali de-ai noştri scăpaseră şi se îndreptau spre capitală.

Etajele clădirii sunt distruse. Ne-am refugiat cum am putut prin anexe, pe la parter şi în locuinţele subpământene încropite în grabă de Cremeney.

Câţiva săriţi au împrăştiat peste metereze DDT şi Fleatox, o soluţie concentrată anti-pureci, sperând că-i vor ţine la distanţă pe atacatori. „Dar de ce să nu-i îndepărtăm?!”. I-am pus la muncă şi pe chimiştii de la fosta cameră a savanţilor. Îşi tot făceau probleme de ordin etic, dar s-au hotărât să pună umărul când Habema le-a spus că-i pentru o cauză nobilă, că printre victime vor fi şi foarte mulţi doctori. Cum nu suntem sub incidenţa Tratatului de la Geneva, am trecut la fabricarea

armelor neurotoxice.

Am văzut că ies din atelier cu două rachete imense.

– Bă, nebunilor! Ce faceţi?

Au împietrit.

– Nu mi-am dat seama! Vă rog să mă scuzaţi!

Privirile lor bolânde căpătaseră inflexiuni diabolice.

– N-am vrut să vă fac nebuni, am vrut doar să spun că-i un act necugetat…

– Ştii ce zice Legea, „Niciodată să nu-i spui unui nebun, nebun!”

– Da, dar ăsta-i un amendament… am încercat să mă eschivez.

– E primul amendament şi are valoarea celorlalte articole din Lege.

– Bine, dar nu am încălcat cu toţii a doua regulă când am croit uniformele, când am construit adăposturi, când am făcut stilete şi arcuri? Nu am folosit cu toţii electricitatea, maşinile?

Nu mi-a luat partea nimeni, nici Habema, care a zis că aia-i o cutumă:

– A doua regulă poate fi întotdeauna încălcată. Chiar şi a doua poruncă a lui Dumnezeu a fost cea dintâi nesocotită la modul generalizat…

– Dar dacă le-am schimba locul, amendamentul ar intra pe doi, iar… Am căzut de la prima lovitură de ghioagă.

Dau la o parte un braţ de frunze uscate. Se crapă de ziuă.

Balaca avusese grijă să nu fiu linşat. Îi potolise pe sonaţi tot cu legea: trebuia să se aplice pedeapsa corectă! Dată fiind gravitatea faptei, nu am fost lăsat să aleg, ci au decis la unison să fiu expulzat. Gol-goluţ, îmi petrecusem toată noaptea dârdâind într-o căpiţă pe care o încropisem la iuţeală din frunze de fag.

Zăpada aruncă scântei reci, în depărtare se văd crestele împădurite. Îmi atrage atenţia un morman albăstrui. Înţepenit, mă duc să verific.

Haine zdrenţuite! Sunt salvat! Oare cine riscase să mi le lase? Scotocesc prin buzunare şi dau de câţiva bănuţi şi o bucată de hârtie mototolită:

În cleştele mişcărilor divine

se-ndeamnă gândul a lucra

şi Unul, neschimbat şi

nemişcat se naşte.

copt, după ere-n şir,

când pata vieţii îi măsoară nemişcarea

şi-i luminează calea

paricidă, urneşte rece

îndoiala

şi toate cele care sunt

rămân de-a pururi fără zare.

Cine să fi fost? Mortea? Habema? Şi ce să-nţeleg din asta? Că bursa finalităţilor e-n crah?

Prostii! Vieţuirea e liberă de sens, îşi este autosuficientă. Am să escaladez versantul estic în speranţa că voi ajunge în staţiune.

Ochii îmi sunt inundaţi de lumina sfâşietoare. Aud şi o

bubuitură cumplită. Mă întorc şi văd o ciupercă uriașă de

fum ridicându-se din liniile de adâncime
ale inamicului. Suflul exploziei mă aruncă hăt în spate.

M-am trezit agăţat de pantaloni deasupra unei prăpăstii. Cu greu şi cu mare grijă am reuşit să mă întorc pe-o coastă. M-am prins cu mâinile de creanga trainică a bradului și am coborât în siguranță.

Ameţesc. Tare de tot. Cred că de la efort… Din nou simt cum mi se naşte o căldură vie în creştet…

Care a fost rostul meu? Să marchez graniţele normalităţii, să întemeiez hypocraţia?

Au început să-mi tremure buzele. Oare ce făcusem noi fusese un astfel de

regim cu o putere slabă, distribuită în mod egal sau hypocraţia caracteriza de fapt democraţia perdantă, subputerea cetăţenilor?

O existenţă scursă în van. Un măr putred din lada lui Russell... Poate că Joseph avea dreptate, *„Conştiinţele individuale nu au scopuri remanente!”*.

Încerc să-mi revăd întreaga viaţă într-o clipă, dar prin faţa ochilor nu-mi trece decât nişte blană...

Mă uit aiurit la urs. În spatele lui prind a mişca încă două mogâldeţe maronii. Pericol! Să fac sau nu zgomot? Bruma rămasă din instinctul de conservare mă îndeamnă s-o iau la fugă, însă abia îmi desprind picioarele, ca de plumb şi încep să ţopăi nervos. Nu ştiu dacă e bine, dar atâta mai pot să fac: încep să cotcodăcesc din toţi rărunchii.

Florentin Haidamac - Eva

Câţi am ucis, nu ştiu. Oricum, nu pe toţi. Mă enervează faptul că, în ochii lor, nu văd frică. Nu văd decât imaginea pierzaniei mele. De fiecare dată.

Ea. Păr lung, negru, parfumat, piele fină,

albă. Amintiri. Acum. Moarte. Duhoare.

Putreziciune. Singurătate.

Soare. Enervant. Nu mă simt bine în timpul zilei. Căldura, mirosul, lumina, liniştea, toate astea mă rănesc. Nu am alternativă. Trebuie să fug. Să fiu mereu în mişcare. Să fac tot posibilul pentru a găsi măcar un supravieţuitor. E tot ce îmi doresc.

Partea bună a acestei situaţii e aceea că pot să conduc beat. Sticla de Jack stă pe scaunul din dreapta, alături de pachetul de Davidoff. Am avut noroc ieri cu Mall-ul ăla.

Sunt prea bătrân pentru tot rahatul ăsta.

Un singur lucru mă ţine în viaţă. Ura. Urăsc tot ceea ce e în jurul meu. Urăsc singurătatea. Urăsc moartea. Urăsc cerul şi cerurile. Urăsc modul în care tipul ăla

celebru, ce acum vreo două mii şi ceva de ani călca pe aici şi vindeca bolnavi, a ales să abandoneze jucăria lui preferată. Dar, mai ales, îi urăsc pe Ei. Pe toţi.

Deschid geamul şi las curentul de aer să-mi răvăşească părul mizerabil şi barba lungă, cu multe, prea multe, fire albe. Hainele îmi sunt pline de tot felul de fluide biologice, bocancii parcă s-au lipit de tălpile mele. Trebuie să găsesc un loc unde să mă pot ocupa de igiena mea, altfel mă voi îmbolnăvi dracului. Şi nu-mi permit asta acum. Un bolnav e o pradă uşoară, iar colţi mari îmi vor sfârteca măruntaiele, muşchii, inima şi, mai ales, plămânii. Am observat predilecţia lor pentru organele astea. Nu ştiu de ce. Partea proastă e alta. O dată muşcat sau zgâriat, chiar superficial, evoluţia este spre cimitir. Numai că nu te însoţeşte nimeni până acolo. Nu tu alaiuri, nu tu bocitoare, nu tu prieteni, care, măcar de ochii lumii, te plâng, nu tu cuvinte de bine spuse despre tine. Nimic din toate astea. Doar suferinţa, teama care îţi paralizează reacţiile. Doar tu şi descompunerea ta pe străzile pustii, pe betoanele supraîncălzite. În aerul pestilenţial din fostele mari oraşe. Am văzut muribunzi. Am ascultat tânguiri. Şi am trecut nepăsător.

Mi-a trebuit ceva timp să învăţ cum să mă adaptez. Când a început carnagiul, nebunia globală, eram doar un simplu funcţionar. Una din miile de feţe şterse ce lucrau la ghişeele de distribuţie a cipurilor de identitate. Viaţa mea era guvernată de programul de 12 ore de muncă. La sfârşitul săptămânii îmi mai făceam de cap prin bodegi, mai mergeam pe la sala de box, mai citeam, mai încercam câte un surogat de iubire în braţele unor prostituate al căror preţ mi-l puteam permite. Prieteni nu aveam, dar mă bucuram de sinceritatea singurătăţii mele. Asta până în ziua în care am auzit-o cântând. Am asociat vocea ei cu emoţiile refulate, interzise în mod voluntar, cu toate neîmplinirile mele. Am început să o caut, să încerc să ajung aproape de ea. Era solista unei trupe obscure, fără prea mari perspective, fără prea mulţi fani, fără prea multe pretenţii. Muzica ei a fost un punct de sprijin pentru mine. Am început să renunţ la unele elemente distructive din viaţa mea. Nu mai

beam până la inconştienţă. Nu mă mai băteam prin baruri. Nu mă mai drogam cu toate rahaturile ieftine de la colţ de stradă. Nu mai riscam boli venerice prin tot felul de bordeluri jegoase. Mi-am impus chiar să fiu atent la modul în care mă îmbrăcam.

Şi a venit momentul în care Universul mi-a făcut singurul cadou pe care-l aşteptam cu înfrigurare. Privirea ei, parfumul ei, părul ei negru, lung, zâmbetul ei. Ahhhh!!! La naiba!! Sunt femei pe lumea asta, care pot transforma bărbaţii în zei. Pardon. Au fost.

Opresc maşina pentru că bordul ei a devenit pom de crăciun. Tot felul de senzori semnalizează chestii nasoale. Nu vreau să iau foc. Privesc atent afară. Nicio mişcare. Nimeni pe urmele mele. Am noroc pentru că e încă zi. Odată cu apusul soarelui, Ei devin activi şi ucid tot ce mişcă. Vehiculul meu e ranforsat. Îmi vine să urlu de nervi la gândul că voi fi nevoit să-l părăsesc. Dar ce dracu pot face? Ce alternativă am? În decursul lunilor în care am reuşit să păcălesc moartea mi- am făcut temeinice cunoştinţe de mecanică. Fac o inspecţie rapidă şi constat că s- a spart baia de ulei. Nu pot merge mai departe fără să calez motorul. De asemenea, mersul pe jos nu e o soluţie. Oraşul din care am plecat e la câteva zeci de kilometri depărtare. Cel spre care mă îndrept e la câteva sute. Autostrada e plină de maşini abandonate. Sunt sigur că pot găsi ceva folositor, dar asta abia mâine dimineaţă. Sunt forţat să petrec noaptea aici. La naiba cu toate!! Mă voi bloca în Volvo, mă voi îmbăta până la limita comei alcoolice şi voi aştepta zorii. Toate astea le voi face acoperit complet de sacul meu de dormit special. Ei văd în infraroşu. Aşa detectează organismele vii. Am reuşit să fac rost rost de o folie de aluminiu. Astfel devin invizibil şi pot să-i ucid chiar şi în cuiburile lor. Ziua e uşor pentru că sunt foarte lenţi în reacţii. Lumina nu-i omoară din păcate, doar îi încetineşte.

Am renunţat să folosesc armele de foc. Le păstrez doar pentru situaţii delicate. Dispun de un aruncător de flăcări, două pistoale automate şi două lansatoare de rachete. Prefer cuţitul. Prefer să-i privesc în ochi atunci când lama rece distruge centrii nervoşi de la baza craniului lor alungit. Mă droghez cu ultima lor respiraţie. Deliciul suprem e atunci când reuşesc să-i decapitez. Dacă biologia lor e asemănătoare cu cea umană, şi trebuie să fie, dat fiind faptul că respirăm acelaşi aer, atunci, capul despărţit de trup mai vede câteva secunde. E fetişul meu: moaca mea, moartea lor. Cum e să-ţi priveşti propriul trup fără bostan pe umeri?

Noaptea e rece. Mai şi plouă. Alcoolul îmi aleargă prin sânge şi îmi distruge neuronii. Şi aşa nu am ce face cu ei. Profesorul de biologie din liceu îmi spunea că, în primă fază, receptorii

sunt exprimaţi mai puternic pe suprafaţa celulelor, de aici euforia din primele momente ale beţiei. Un scriitor pe care-l citeam frecvent spunea că la prima sticlă eşti un zeu, la a doua un înger, iar la a treia devii un porc. Şi porcii, aşa cum mi-a atras atenţia un poet, nu pot privi cerul. Morţii mă-sii!!! De ce naiba să privesc un cer impasibil, arogant şi pătat de strălucirile unor stele inaccesibile? De ce dracu nu e negru complet? Aşa ar fi trebuit să fie. În ton cu mizeria pe care o patronează. Ce-mi pasă mie, fir de praf, de nebuloasele lui, de galaxiile lui, de expansiunea lui, de bozonii lui, de materia sau energia lui neagră? Ce-mi pasă mie, gunoi stelar, de supernovele lui, de distanţele dintre structurile

lui, de găurile lui negre? Ce-mi pasă mie, pungă de apă, de timpul lui? El nu dă niciun atom pe mine. Aşa cum s-a lepădat Petru de Christ, aşa mă lepăd şi eu de Univers. Arunc anatema asupra cosmosului. Ăsta e sediul fiinţei supreme? Asta e casa în care eu trebuie să locuiesc după ce dau colţul? Bună glumă! Nu-mi pasă. Şi, ştii ceva urmaş al Bing-Bang-ului? Nu vreau să mor acum, chiar dacă în carnea mea se ciocnesc drezine. Şi o să cad mort de sete alături de fântână, dacă apa vie, cu care mă îmbii, poartă în ea germenii supunerii mele. Nu eşti tu stăpânul meu! Pentru ce mi-ai dat liber arbitru dacă mă forţezi să te venerez?

Nu pot da drumul la mp3. Nici nu pot fuma. Picături dese cântă la claviatura
peisajul
ui.

Ea. Buzele, aroma ei, modul în care rosteşte numele meu, căldura ei, catifeaua unor orgasme ce mi-au dat iluzia armoniei cu Creatorul, urma capului ei pe pieptul meu, picăturile de apă pe trupul ei în dimineţile în care rămânea la mine. Felul ei de a se comporta şi, mai ales, cana din care beam amândoi cafea. Sărutul ei cu gust de migdale, sânii ei tari, picioarele ei strângând gâtul meu, şoaptele ei, promisiunile ei, fanteziile ei, fanteziile mele, formele ei, fiinţa ei.

Acum. Frig şi deznădejde. Râd plângând. Dezumanizare şi licăriri efemere de speranţă. Un şancru sifilitic pe faţa celei mai frumoase femei din lume. Mi-e dor de un râs de copil. La dracu!!! Mi-e dor de o voce umană.

Stau sub folia de aluminiu, încordat ca un arc. Mi-e o silă organică, o silă care mă face să vărs, o silă perversă de tot ce e în jurul meu. Am un mic furtun cu care absorb nectarul alcoolic, fără să fac gesturi inutile. Sănătatea mea mintală se bazează doar pe discuţiile cu mine însumi, pe anumite melodii şi pe faptul că am resursele planetei la picioare. E o anumită voluptate în degradare. În descompunere, eşti sedus de beţia mocirlei. Pot să decad mai mult de atât? Ucid, sunt alcoolic,

sunt mizerabil. Dacă aş avea posibilitatea, aş deveni şi violator. Spunea un filosof că fiinţa umană poartă infernul în oase. Avea dreptate. Din lut nu poţi face diamante.

Paşi. De unde naiba vin? Ei se deplasează fără zgomot. Par a nu atinge pământul. Şi se mişcă foarte repede noaptea. Inima îmi pulsează în gât. Stomacul îmi e contractat. Alcoolul a dispărut din creierul meu schizofrenic. Nu mă înşel. Aud zgomotul unor paşi pe beton. Pare a fi produs de tocuri. Ce divă are curajul de a străbate un asemenea peisaj, o asemenea mare de ură, colţi şi măruntaie putrezite? În pantofi de gală.

Am modificat Volvo astfel încât să fie imposibil de pătruns în el din exterior. Geamuri nu mai am. Sunt doar câteva găuri în oţelul cu care am învelit-o. Prin ele pot privi afară şi mă pot orienta. Am o trapă specială în podea, prin care pot fugi în caz că situaţia o cere. Sunt învelit în aluminiu. Am chiar şi o cască specială. Practic nu pot fi detectat de Ei.

Paşii se opresc chiar lângă maşină. Un fascicul subţire de lumină pătrunde în
interior. Ce
dracu e

— Eşti aici?

Vocea ei.

Cum e posibil aşa ceva?

– Răspunde te rog! Nu mă abandona! E atât de frig…

Ce glumă sinistră e asta? Am halucinaţii? Am văzut cu ochii mei cum a murit sfârtecată. Am auzit trosnetul oaselor. I-am privit plămânii. Am fost scăldat în sangele ei.

– Deschide, te rog. Ia-mă lângă tine.

La naiba!!! E prea mult. Urlu.

– Nu pot!!!!!

Linişte. Apoi încep zgomotele pe care le recunosc. Sunt colţii şi ghearele lor, care încearcă să străpungă oţelul. Scot aruncătorul de flăcări. Prin găurile de orientare pulverizez moarte.

Dimineaţă. În sfârşit sunt în siguranţă. Aprind o ţigară şi cobor din maşină. Duhoarea e de nesuportat. Fac o inspecţie rapidă a cadavrelor carbonizate şi rămân fără glas. Am găsit o fiinţă umană din care încă mai iese fum. Are un lanţ lung de oţel la gât şi rămăşiţele unor electrozi ce, se pare, i-au fost implantaţi în creier. Implicaţiile sunt uriaşe, iar eu trebuie să mă adaptez la noua situaţie, la noii duşmani. Se pare că Ei au

reprezentat doar primul val al invaziei. Abia acum îşi fac apariţia cei care sunt de fapt cotropitorii. Cei capabili de călătorii interstelare. Cei care au urmărit extincţia rasei umane din navele lor. Cei capabili de multe…

Ce dracu mă împiedică să-mi trag un glonţ în meclă? Ura, nu?

Am reparat vehiculul. Sunt din nou în mişcare. Am câteva ore de când nu am mai băut. Mintea mea e la capacitate maximă. Mă motivează imprevizibilul. Mă excită această nouă luptă. M-am săturat să ucid carcase. Vreau să mestec inteligenţă. Vreau să sodomizez aceste creaturi ale Universului. Scot cuţitul şi îmi crestez pe piept o cruce răsturnată sub care scriu numărul bestiei. 666. Torn Jack apoi pe plagă şi savurez durerea. S-a dus dracului ultima fărâmă de umanitate.

***

Nu e sânge. E un lichid negru ca petrolul. Nu sunt creieri. E o substanţă albă, vâscoasă. Nu sunt ţipete. Sunt doar gemetele mele. În cuibul ăsta am avut prima erecţie. Douăzeci de carcase. Notez în carnet această cifră. Sunt fericit. Am prins un pui. E o premieră. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva. Nu seamănă cu Ei. Are corpul acoprit de solzi şi ochii lipiţi. Pe spate are două aripi mici. E fierbinte. Ei sunt reci. E albastru. Ei sunt cenuşii. Îl iau cu mine. Îl voi creşte. Îl voi studia. Poate aşa îmi voi da seama care sunt punctele slabe ale adversarilor mei.

***

Ea. Deasupra mea. Am ochii acoperiţi şi mâinile legate. Căldură. Mişcări haotice. Pasiune fără tandreţe. Durerea unui orgasm prea mult refulat. Întuneric fără tristeţe.

***

Aripile albastre se deschid. Fiinţa ce tocmai a primit ADN-ul unei alte specii se avântă în frumuseţea unui cer sătul de imperfecţiunile unei rase al cărei ultim reprezentant a devenit creator plătind preţul suprem.

Alexandru Costache - Depărtarea

Cum îţi dai seama că nu te mai iubeşte? Lăsând la o parte cazul în care o găsești cu altul în pat, şi atunci lucrurile sunt clare, în ciuda bancurilor cu *pot să-ţi explic, nu e ceea ce crezi*, cataclismul ăsta se compune dintr-o multitudine de întâmplări

mărunte, cotidiene, din categoria aceea de fapte fără importanţă, pe care iniţial nici nu le bagi în seamă, şi care doar la o privire retrospectivă ulterioară îşi dezvăluie semnificaţia lor reală, distructivă.

Sunt atât de mici detaliile astea încât niciodată nu le observi la timp. Şi ce dacă se trezeşte dimineaţa la ora şase doar ca să aibă o oră în plus să-şi aranjeze părul? Toată viaţa a fost cochetă. Doar că asta o face să meargă seara la culcare mai devreme decât înainte, şi timpul efectiv cât staţi împreună se reduce la o oră pe zi, o oră în care ea se și schimbă, sau se demachiază, sau îşi face duşul de seară, aşa că practic abia de apucaţi să schimbaţi două-trei vorbe. O auzi de cele mai multe ori şoptindu-ţi fără să te privească în ochi, *am atâtea să îţi spun… dar sunt frântă, scuză-mă, nu mai pot de somn, poate îţi povestesc mâine*. Şi oboseala se citeşte clar pe faţa ei şi n-ai cum să n-o crezi, aşa că îi zâmbeşti şi amânaţi discuţia pe o altă dată, iar vorbele astea nespuse se reportează mereu şi mereu ca un premiu pe care nu reuşiţi să-l câştigaţi şi treptat vă înstrăinaţi fără să ştii cum. Curând descoperi la ea gesturi şi ticuri verbale pe care nu le ştiai, oare le-a avut dintotdeauna sau le-a căpătat de curând? Habar nu ai. Până şi privirea îi e altfel față de cum o ştiai tu, parcă mai ezitantă şi mai tristă decât înainte, aşa că atunci când îi zâmbeşti şi o priveşti în ochi, ea îţi întoarce zâmbetul fugar şi un pic forţat, iar ochii ei zăbovesc în ai tăi doar câteva secunde, apoi se feresc şi se lipesc rapid de altceva, de o carte întredeschisă uitată pe canapea, sau de o hăinuţă de a lui Cristi aruncată pe un spătar de scaun, iar zâmbetul îi piere ca o părere. O urmăreşti din priviri cum se ridică de la masă şi se îndreaptă spre dormitor cu umerii parcă apăsaţi de o greutate invizibilă, o vezi cum se opreşte apoi pe hol şi îndreaptă imperceptibil colţul unui tablou, ezitând câteva secunde în faţa lui, după care intră în dormitor şi trânteşte uşa puţin mai tare decât s-ar cuveni la ora aceea târzie a nopţii. Şi scena asta se repetă aproape în fiecare seară. Alteori o surprinzi minute bune căzută pe gânduri, mângâind vreo jucărie de-a copilului rătăcită pe marginea scrinului, sau pe pervazul ferestrei, şi toate gesturile ei sunt

mute ca într-un film alb negru, iar peste mişcările voastre se aşterne ca o cenuşă tăcerea.

Apoi sunt telefoanele. Nu e nimic ciudat în faptul că primeşte sau dă telefoane, pentru că are o poziţie importantă într-o companie mare şi e normal să vorbească mult la telefon, ce e ciudată e nerăbdarea cu care ea se afundă în aceste convorbiri telefonice imediat ce s-a despărţit de tine. O urmăreşti din priviri dimineaţa când pleacă la serviciu şi o vezi cum trânteşte portiera maşinii şi cum începe să vorbească la telefon încă înainte de a-şi prinde centura şi de a pleca de pe loc. Te uimeşte de fiecare dată lumina de pe faţa ei, şi, în unele dimineţi, râsul, râsul acela

ambiguu, uşor provocator, pe care credeai că îl păstrează doar pentru tine şi, pe care, constaţi acum cu surprindere, că poate să îl ofere şi altcuiva, necunoscut ţie. O vezi râzând prin geamul maşinii, fără să o auzi, dar poţi să-i reconstitui din memorie râsul, pentru că l-ai auzit de atâtea ori înainte, pe vremea când se cuibărea în patul îngust de cămin studenţesc şi se lipea toată de tine, cu capul aşezat pe umărul tău, şi îţi spunea râzând că locul ăla din dreptul claviculei tale e făcut special ca să încapă ea acolo.

A plecat demarând grăbită, iar tu rămâi pe loc privind în urma maşinii, în timp ce ea se îndepărtează fără să te vadă, zâmbindu-i necunoscutului de la telefon, şi cel care te trezeşte din împietrire e copilul care te trage de mânecă să te joci cu el.

Cred că depărtarea e cuvântul care vă descrie cel mai bine viaţa la momentul ăsta. Era o vreme când vorbeaţi mult la telefon în timpul zilei şi căutaţi orice prilej cât de mic pentru a-l suna pe celălalt. Vorbeaţi despre nimicuri, despre prostii, nici n-avea importanţă despre ce vorbeaţi, de fapt vorbeaţi doar ca să vă auziţi vocile unul altuia, pentru că cele opt ore cât eraţi departe unul de altul vi se păreau prea greu de suportat. Apoi de la un timp aţi încetat să mai vorbiţi. N-ai putea să spui dacă convorbirile au încetat dintr-o dată, ori s-au rărit treptat, pe nesimţite, dar a venit o vreme când ţi-ai dat seama că îţi lipseşte ceva, iar acel ceva era vocea ei în casca telefonului. Şi atunci probabil că subconştientul tău a încercat să suplinească acea lipsă şi ai început s-o visezi. Uneori visai că te suna la ore ciudate, fie foarte devreme, imediat după ce plecase la muncă, fie seara foarte târziu. În visul tău ea nu spunea nimic, niciun cuvânt, o auzeai doar respirând în receptor şi ştiai că e ea, deşi nu scotea o vorbă, iar tu erai îngheţat de o spaimă rece care îţi încleşta maxilarul. Nu aveai tăria să închizi telefonul şi treceau aşa minute de tăcere, până când o auzeai chicotind a râs, sau poate că a plâns, şi apoi trântea receptorul în furcă. Te trezeai de fiecare dată imediat după ţăcănitul telefonului, leoarcă de transpiraţie şi respirând greu, apoi te calmai treptat şi rămâneai doar cu un sentiment inexplicabil de tristeţe.

Acum nu te mai sună deloc. Nici când o suni tu nu-ţi mai răspunde. Seara târziu când vă întâlniţi acasă nici nu mai ştii să-i spui de ce ai căutat-o peste zi. Pur şi simplu ai uitat, şi uitarea a început să se cuibărească între voi. Nu ai băgat însă de seamă asta decât târziu, după ce orele ei de program la serviciu au început să se lungească de la o zi la alta, iar ale tale au trebuit să se scurteze în consecinţă, pentru că cineva trebuia să ajungă acasă la copil, iar acela ai ajuns treptat să fii tu, nu mai ştii exact când, mai întâi ca o excepţie, apoi excepţia s-a transformat în

regulă, se subînţelegea că ea o să întârzie şi tu trebuie să ajungi acasă după amiază, apoi întârzierile ei au prins să se dilate ca o sarcină toxică, a început să ajungă acasă la şapte, apoi la opt, uneori la nouă seara, şi au fost şi câteva cazuri când a ajuns acasă după zece. Prima oară când s-a întors după miezul nopţii nici n-ai ştiut cum să reacţionezi, te-ai îmbufnat, sperând ca ea o să observe că eşti supărat, şi nici n-ai salutat-o, dar ea n-a observat, sau s-a prefăcut că nu observă, şi a intrat în casă ca întotdeauna, tăcută, ţi-a zâmbit obosită în timp ce-şi aşeza sacoul negru pe spătarul unui scaun, apoi a îndreptat ca de obicei colţul tabloului acela cu voi trei pe plaja de la Eforie zâmbind spre cameră, cu soarele curgându-vă pe feţe, după care a intrat în baie. Copilul doarmea deja, iar ea era frântă de oboseală, şi când a trecut pe lângă tine ai simţit că părul îi mirosea puternic a fum de țigară, ca atunci când ai stat ore bune într-un restaurant pentru fumători, şi pentru că era târziu nu aţi mai luat cina, deşi tu o aşteptasei să mâncaţi împreună. Aţi plecat la culcare fără să vă spuneţi noapte bună, ea s-a băgat în pat şi a adormit aproape imediat, strângând la piept o hăinuţă de-a lui Cristi, iar tu ai rămas întins în pat lângă ea cu ochii deschişi în întuneric, încercând să cauţi o explicaţie pe care nu îndrăzneai să i-o ceri.

Ciudat e că nici ea nu simţea nevoia să îţi explice ceva, lucrurile se derulau firesc, iar depărtarea dintre voi creştea cu fiecare clipă. Nu ai avut niciodată vreo dovadă că te înşeală, că nu-ţi mai e fidelă, de altfel nici n-ai căutat vreo astfel de dovadă, pentru că n-ai fost niciodată un tip cu principii obtuze, care vede femeia ca pe o proprietate, şi te-ai simţit mereu ca un Gheorghidiu anacronic, conştient că dragostea trebuie să fie un sentiment împărtăşit reciproc, dar, pe de altă parte, incapabil să accepţi pur şi simplu despărţirea atunci când simţi că iubirea a murit. Iar tu n-ai simţit nimic.

Cu atât mai mare e mirarea ta retrospectivă. Pentru că n-ai simţit nimic. Tot ce ai simţit a fost depărtarea treptată care se instalase între voi ca o apă şi probabil că a simţit-o şi ea, pentru că la un moment dat depărtarea a ajuns atât de mare încât i-a

fost prea greu s-o mai străbată şi a început să lipsească şi nopţile de acasă. Copilul se obişnuise atât de mult cu absenţa ei încât de la o vreme nici nu te mai întreba când vine mami. Îi lipsea, se vedea asta din tăcerile lungi şi pierdute din care nu reuşeau să-l smulgă nici jucăriile adunate în coșul de după ușă, şi nici zarva glasurilor de copii de pe stradă.

Ştiai deja că nu mai e nicio cale de întoarcere în după amiaza aceea ploioasă când ai văzut-o intrând în casă împreună cu agentul imobiliar, iar când ai observat

pancarda cu *De vânzare* din curte ai înţeles dintr-o dată totul. Ai înţeles de ce se îmbrăca mereu în negru, ai înţeles tăcerile prelungi sau hohotele inexplicabile de plâns din toiul nopţii, tristeţea din privirea ei şi înverşunarea cu care se refugia în muncă. Era ca şi cum o ceaţă ţi s-ar fi ridicat de pe ochi, şi ai realizat dintr-o dată că ea vă iubise cu disperare şi că tocmai de aceea trebuia să plece din casa asta impregnată de amintirea ta şi a copilului.

După ce-a lăsat cheile agentului s-a oprit în prag, s-a uitat exact în direcţia ta şi ţi-a zâmbit ca şi cum ar fi ştiut că eşti acolo în dreptul ferestrei, că îl ţii pe Cristi de mână şi că o priviţi amândoi. A desprins de pe perete tabloul cu voi trei, s-a mai uitat o dată spre fereastră, în direcţia voastră, apoi a ieșit strângând la piept tabloul ăla ca pe o comoară.

Tu ai rămas în dreptul geamului mângâindu-l pe copil pe creştet şi zâmbind spre silueta ei care se topea în ploaie. Deşi ştiai că n-o s-o mai vezi niciodată de acum încolo, pentru prima dată după foarte multă vreme te-ai simţit fericit.

Teodora Matei - Rai nedorit

— Apăi numa-ncolo pe deal să nu vă prinză-nserarea, că…

Bătrânul poate continuase, dar nu-l mai auzise nimeni. Făcuse stânga-mprejur şi ieşise pe poarta legată cu sârmă. Doar băieţelul care se dăduse doi paşi în spate, parcă desluşise ceva cu „pierzanie”, dar se gândise la pierdere; nu trebuia să plece cu jucării pe deal, că pe acolo le-ar putea rătăci. Se ferise din calea săteanului ascunzându-şi ciotul mânuţei stângi în mâneca suflecată a cămăşii. Mai avea de aşteptat până la primirea noii proteze; se plictisise să răspundă la întrebări şi să evite priviri curioase. Bunica îi spusese: „Aşa te-a trimis Doamne-Doamne! De bună seamă, dacă ţi-a luat o mânuţă, ţi-a pregătit alte

daruri.”

— Victore, ajută-ne şi tu, măcar cu jucăriile lu’ sor-ta!

Tatăl aşezase fetiţa pe prispa de lemn. Căra din portbagaj valize, genţi, sacoşe… Victor nu prea înţelegea ce rost avea încă o casă, fie ea doar de vacanţă. Pentru el, vacanţa era la bunici. De preferat – singur.

Se îndreptă alene spre bancheta din spate; luă, cu singura mână, geanta burduşită de păpuşi şi jucării de pluş. O târî prin iarbă până la treptele casei, dincolo de care se auzea zdrăngănit de vase. Mama amenaja bucătăria.

— Vezi poate are maică-ta nevoie de ajutor!

Intră în bucătăria scundă, cu podină de lemn. Mama se descurca singură. Din prag, Victor şopti numai pentru urechile ei:

— Mă duc şi eu prin grădină…

Răspunsul veni aproape răstit, pe un ton mai înalt decât şi-ar fi dorit:

— Du-te, da’ să nu stai mult!

— Unde se duce, dragă? Cum de-l laşi? Crezi că mă descurc singur cu toate astea?!

Mama ridică umerii a neputinţă şi dispăru în cămară. Înainte de a primi noi ordine de la tatăl său vitreg, Victor începu să alerge spre grădina din spatele casei. Ajungeau până la el ecouri ale strigătelor: „te descurci tu, are doar zece ani…”, „iar îi ţii partea, o s-ajungă un tolomac…”, „vezi că plânge fata…”, „tot eu să mă duc?!” Băiatul se îndepărtase, dar ştia că tatăl împăcase mica răsfăţată.

Nu-şi găsea rostul în familia aceea. El nu avea tată. Bărbatul cu care se căsătorise mama era tatăl Alexei şi atât. Uneori simţea că-l urăşte de moarte. Alteori dezlegau cuvinte încrucişate sau citeau benzi desenate, amuzându-se copios. Din ce în ce mai rar. Bunicii aveau poze cu el, de când era mic. Apăreau bătrânii, mama, câteva rude, însă niciun bărbat despre care să afle că-i era tată. Odată întrebase de el şi primise un răspuns evaziv. Bunicul spusese ceva urât de mama lui, iar bunica îi aruncase o uitătură aprigă.

În curte erau tufe de gura-leului și regina nopţii. Aşa le

spunea acolo unde crescuse. Se întinse printre tulpinile uscate, pe pământul pietros. Miroseau a ars frunzele lunguieţe, uscate. Victor hotărî că, într-un fel, cu puterea gândului, purta cu el oriunde s-ar fi dus, un petic din cealaltă grădină. Câteva furnici îi urcaseră pe spate şi îl gâdilau. Se ridică, decis să continue explorarea.

Urmă o cărare pietruită şi descoperi gardul din nuiele împletite ce delimita curtea. Întoarse privirea spre casă. Se îndepărtase destul de mult. Se temea de cearta mamei ori de pedeapsa tatălui. Mai sus pe deal, dincolo de gard, un copac

îşi întindea coroana perfect rotundă.

Numai puţin, până acolo, că nu-i departe…

Alergă spre copac, căzu de câteva ori, se ridică și îmbrățișă trunchiul. Lipi obrazul de scoarța răcoroasă. De acolo se vedeau căsuța, curtea cu flori și câteva brazde de legume. Alexa se așezase pe iarbă; legăna un ursuleț. Părinții o priveau de pe șezlonguri. Nu-i simțeau lipsa. Se întinse pe iarba răcoroasă, nu mai înaltă ca degetul lui mic.

Ultimele raze de soare se strecurau printre ramuri. Nervurile tremurau în apusul călduț. Toate frunzele păreau să-i zâmbească. Le zâmbi înapoi, încercând să descifreze chipuri.

*

Copii chicotind, pași grăbiți prin iarba uscată. Victor deschise ochii. Soarele se ascunsese după pădurea de fagi. „Să nu vă prinză-nserarea” spusese bătrânul. Băiatul se ridică brusc, încercând să scape de visul cu copii.

E al nostru, al nostru… Ba nu e, uită-te mai atent… Este, este… Hahahaaa…

Vocile se auzeau în continuare în jurul lui. Victor își frecă apăsat ochii. Inima îi bătea din ce în ce mai tare, iar lacrimile i se adunaseră în colțurile ochilor. Nu se putea ridica. Se simți împins înapoi, pe spate, apoi întors cu fața în iarbă. Niște mâini străine îl împingeau, îl apăsau, îi ridicau cămașa.

Uite, uite, are aripă!… N-are, e doar un ciot!… Ce dacă?! E de-al nostru!

Omoplatul drept îl durea și simțea nenumărate atingeri pe care nu le putea atribui nimănui. Victor era singur sub coroana copacului de pe deal.

Hai să ne convingem! Avem tot timpul să-l luăm… Haide!

Băiatul fu întors, ridicat în picioare și prins de umeri de mâini nevăzute. În crepusculul portocaliu începu să distingă

siluete. Copii de aceeași înălțime cu el, care-i semănau aidoma. Se retrase până se lipi de copac.

— Cine sunteți? Lăsați-mă-n pace!

Chipurile îl priveau curioase. Aripi diafane le fluturau pe umeri.

Sunt îngeri? Poate sunt în Rai!

— În Rai, da, da! În Raiul nostru! răspunse răutăcios un glas de băiețel din mulțimea ce-l înconjurase.

— Gata, să-l ducem! Ne-am convins!

— Stați, nu vă grăbiți, să ne arate aripa! se auzi o fetiță hotărâtă.

Băiatul privea, pe rând, toate chipurile ce-i semănau.Se întreba, mirat, de unde veneau glasurile acelea diferite.

— Mișcă-ți aripa, să vadă…

— Care aripă? N-am…

— Ba are, ba are, e de-al nostru!

O siluetă translucidă se desprinse din grupul înaripaților și îi mângâie omoplatul drept. Un curent slab de aer îl înfioră, iar Victor știu că el îl stârnise.

— Ei bine, are, dar tot nu-i de-al nostru! E doar pe jumate!

— Chiar așa, doar pe jumate, e fratele meu!

Silueta care-i atinsese omoplatul se așezase între el și grupul înverșunat. Peste capetele lor zărea părinții care priveau spre copac făcându-i semne cu mâinile. Începu să scâncească:

— Lăsați-mă să plec, vă rog…

—Vrei să te întorci acolo? Îți pasă de ei?

Poate nu de toți, dar îi păsa de mama, pentru momentele când erau singuri, de Alexa care îl îmbrățișa gângurind, de bunici și grădina cu zarzări.

— Dar el? Pentru el te-ai întoarce?

Îi citeau gândurile, nu-i putea minți.

— Să-l luăm pe celălalt, se auzi vocea băiețelului hotărât.

— Vă rog…

— Ți-e milă de el?

Da, îi era milă. Poate că fusese întotdeauna un băiat neascultător, iar tatăl

vitreg nu făcuse altceva decât să-l educe. Poate nu știuse să-și aleagă metodele. Poate…

— Aiurea! N-ai nicio vină! Ești ca noi toți, m-ai convins! Ești Nedorit!

— Cum sunt?

— Cum ai auzit, Nedorit! Ca noi toți. Suntem suflete care-ar fi putut fi!

— Nu înțeleg! rosti grăbit Victor, cu ochii pe bărbatul care parcursese deja jumătate din drumul până la el.

— Spune-i tu varianta scurtă, pentru naivi!

Silueta care i se așezase în față se întoarse spre el și îi zâmbi. Vocea fetiței începu să turuie:

— Tu știi cum apar copiii, nu-i așa?!

—

Mmmda…

Nu știa.

— Am înțeles! Să luăm povestea cu împăratul și împărăteasa care nu puteau avea copii și s-au dus la un vraci să le dea un leac. P-asta o știi?

— O știu, șopti, privind bărbatul care din mers își scotea cureaua pantalonilor.

— Ei bine, uneori, femeile alea nu sunt chiar împărătese, bărbații nu sunt chiar împărați… după ce iau leacul iar copilul începe să le crească în burtă, ele se duc la alt fel de vrăjitori și… îndepărtează copilul.

— Îl îndepărtează? întrebă, privind fix buzele care-i șopteau: „Nesimțitule! Să mă faci tu să urc pân-aici! Să vezi ce-o să-ți pățească pielea!”

— Adică îl omoară, dar sufletul lui n-are unde să meargă.

N-are Rai, n-are
Iad… Decât aici, în Raiul Nedorit.

Victor își desprinse ochii de pe chipul înfuriat al tatălui.

— Sunt un Nedorit?

— Ești, într-un fel! Toate leacurile nu te-au putut omorî, doar ți-au dat un ciot
de mână și unul de aripă.

Asta încerca să spună bunicul, dar bunica l-a oprit...Mama nu m-a vrut așa ca pe Alexa... El nu mă vrea... Un ciot de aripă... Ce să fac cu el?

— Să vii alături de noi!

— Ce faceți aici?

— Furăm suflete!

„Să nu vă prinză-nserarea”… *De asta se temea bătrânul...*

— Băi, tu-ți bați joc de mine și de mă-ta?! Treci acasă imediat!

Bărbatul ridicase cureaua care șfichiuia aerul. Bucata de piele se îndreptă și începu să vibreze. Mâna ce-o ținea smulse întregul trup în sus, spre crengile înțesate de frunze. Neînțelegând ce i se întâmpla, ochii bărbatului ieșiseră din orbite, iar colțurile gurii tremurau. Trupurile translucide din jurul lui Victor căpătaseră înălțimea noului venit. Făcuseră un scut de umbre întunecate în fața băiatului. Victor se lăsă în genunchi și își acoperi fața cu palma dreaptă. Voia să creadă că e un vis.

*

Intrară amândoi pe ușă, ținându-se de mână.

— Ce face Alexa?

— Acum doarme. Unde-ați fost?

Glasul mamei tremura.

— Victor a găsit un copac pe deal și am pierdut vremea pe-acolo. De ce?

— Așa… mi s-a părut c-ați întârziat, nu vă mai vedeam… În fine… Victor, mergi la baie, vin imediat să te ajut să te speli.

— Nu, mama, cred că mă descurc singur!

— Ți-am dus un pahar cu lapte și o felie de cozonac în

cameră. Mai vrei ceva?

— Nu, mama, mulțumesc!

*

Laptele se răcise, iar cozonacul începea să se usuce. În oglinda de pe ușa șifonierului, Victor încerca să-și vadă omoplatul drept. Din poziția aceea, osul ieșit în afară putea aduce cu un ciot de aripă. Dacă își îndrepta spatele asemănarea se pierdea. Se gândi la fetița care-l mângâiase pe spate, numindu-l frate. Își închipui că avea aripi și că voia să le întindă, să fie admirate. Privi cu teamă în oglindă. În spatele lui tremurau umbre, iar noaptea adia rece.

Fereastra camerei dădea spre deal. Frunzele copacului foșneau alene sub razele lunii argintii. Îi șopteau, îl chemau. Victor se așeză pe pervaz, cu ochii ațintiți pe crengile ce dansau la jumătatea nopții.

*

Urca hotărât dealul. Era așteptat dincolo de el. Nu știa de cine. Nu avea importanță, să treacă dincolo de culme era singurul lui scop. Începuse să plouă. Pantofii i se afundau în pământul moale.Pierdu unul din ei. Îl descălță și pe celălalt. Hainele i se îmbibaseră de apă și atârnau grele. Trase peste cap tricoul; îl aruncă în spate. Ateriză pe iarba arsă de soare. Acolo nu ploua. Norul se descărca doar asupra lui, îl însoțea, îngreunându-i drumul.

Se lăsă să cadă în patru labe și încercă să înainteze astfel. Noroiul gros îi pătrundea printre degete, se lipea de pantaloni, le intra în manșetele răsfrânte. Se ridică. Întinse palmele în față, să i le spele ploaia. Șuvoaiele sângerii îl frigeau. Strigă cât putu de tare. Tunete îi acopereau glasul. Degetele pline de bășici încercau să desprindă cureaua. Câteva fâșii de piele rămaseră lipite de cataramă. Scoase limba metalică din cadrul dreptunghiular și trase, însă o cusătură mai veche se înțepeni în metalul fierbinte. Renunță, urlând.

Blestemat mic! Numai tu mi-ai rupt cureaua, de-a trebuit s-o cos! Blestemat!

Trăsnetul lovi în fața bărbatului. Pământul sfârâia. Păși printre cercurile concentrice de iarbă arsă. Sub copacul în jurul

căruia bărbatul alerga disperat se strânsese o armată de umbre înaripate. Prin vuietul furtunii auzea râs de copii în recreația mare, de învingători la „hoții și vardiștii”.

*

Ieși încet din cameră, neștiind cât era ceasul. Străbătu grăbit holul întunecos și rece. În curte, mama spăla ceva într-un lighean vechi, găsit probabil în casa de vacanță. Alexa urmărea, stând în patru labe, un fluture așezat pe tufa de hortensii.

— Ce faci, Victor, te-ai trezit? Ți-e foame?

— Nu…

Cozonacul și laptele rămăseseră neatinse. După ce se privise în oglindă stătuse pe pervaz, cu ochii la copacul din deal. Nu-și amintea cum ajunsese în pat. Dormise somn lung, odihnitor, fără vise.

— Unde e… ?

— Tata? E în dormitor, nu se simte prea bine. Stai tu cu Alexa cât pregătesc prânzul?

— Da, mama, stau.

Femeia întinse pe sârmă pantalonii și tricoul tatălui. Oricât se străduise nu reușise să îndepărteze urmele de noroi și iarbă. Lângă pompă Victor văzu pantofii. Murdari.

*

Au mâncat toți trei supă de găină și friptură cu usturoi, sub șopron. Victor, mama și Alexa. Tata nu se simțea bine, spunea mama. Probabil că-l obosise drumul. Probabil. Ea avea cearcăne vineții cât jumătate din obraji. Mesteca încet, străduindu-se să înghită.

După masă, Victor ceru voie să meargă prin grădină. Se strecură sub tufele de gura leului și rupse o floare pe care o apăsa între degetul mare și cel arătător, forțând leul să deschidă gura.

Pe poteca pietruită ajunse la gardul de nuiele, apoi dincolo de el. Iarba uscată foșnea sub pași.

Deci n-a plouat azi-noapte! De unde avea noroi pe haine? Ce înseamnă „nu se simte bine”?

Îmbrățișă copacul, lipindu-și fața de lemnul uscat. El n-avea nevoie de casa de vacanță. Avea nevoie de trunchi.

— Și de noi! Și de noi!

Nu-și explica de unde se strânsese grupul ce-l înconjurase. Părea că se privește în zeci de oglinzi.

— Trebuie să știu cine sunteți, ce vreți…

— Trebuie să știe! Să știe!

Câțiva se prinseseră de mâini și dansau. Chicoteau, iar Victor nu se putu abține să zâmbească.

— Zâmbește, zâmbește, ești copil!

Copil era la bunici, acasă era un om mare.

— Spune, spune, ți-e milă de el?

— Da, e…

— Cine e? Purtătorul curelei?

— Ori cel ce te încuie în cameră când pleacă în parc cu sora ta?

— Ori cel ce închide telefonul când te sună bunica?

— Cel care te-a învinețit când ai pierdut mingea Alexei?

— E…

— E al nostru, am zis!

— Am zis! Am zis!

— Cum adică?

— Spune-i tu, că te pricepi mai bine!

Purtătoarea vocii de fetiță se desprinse de grup și îl luă de mână.

— Cei nedoriți vor rămâne veșnic nedoriți. Când Creatorul are misiunea dificilă de a da suflet unui trup de păcătos, alege unul dintre noi. Numai că am învățat cum putem rămâne împreună: furăm suflete și înlocuim pe unul de-al nostru. Am fost lăsați în copacul ăsta izolat. Oamenii de aici se feresc să ne întâlnească noaptea, dar îi atragem noi cumva.

— Și eu?!

— Tu ești pe jumătate de-al nostru, nu te putem lua, dar el...

— Nu, vă rog…

— E prea târziu! L-am legat!

— Legat?!

— N-ai cum să înțelegi, dar… va fi bine!

*

Ninsese toată noaptea, iar el trebuia să îndepărteze zăpada, să facă o cărare până la mașină și să plece. Coada lopeții ieșea din limba lată de plastic; bărbatul se apleca s-o înfigă la loc la fiecare doi pași. Vântul sufla din toate părțile, era în mijlocul unei avalanșe. Se întoarse. În spate nu se mai vedea casa. Era prizonier într-un troian ce creștea de la o clipă la alta. I se deschidea un drum prin zăpada afânată și nu avea decât să-l urmeze. Mergea orbește, fulgii deși îi intrau în ochi, în gură. Lovi cu fruntea un corp dur. Își acoperi fața cu mâinile și deschise ochii. Era în fața copacului de pe deal. Când parcursese tot drumul acela? Îl dureau picioarele; pierduse noțiunea timpului, probabil rătăcise prin viscol cu orele.

Nu-și mai simțea vârfurile degetelor. Degeraseră? Încercă să le miște. Nu reușea. Împingea, cu podul palmelor, peretele de nea troienită. Avea duritatea și răceala marmurei. Se strângea în jurul lui împingându-l spre trunchiul ce începuse să vibreze. În scoarță distingea fețe de copii. Ochii lui Victor îi urmăreau disperarea. Oasele trosneau sub presiunea carcerei albe.

*

Victor petrecu încă o zi supraveghindu-și sora. Mama ieșea din când în când din dormitorul tatălui și le arunca priviri grăbite în timp ce vorbea la telefonul mobil. Când le-a fost foame și-au făcut sandvișuri. Cocoțată în genunchi pe scaun, Alexa ținuse feliile de pâine pe care fratele ei plimba cuțitul cu unt și lingurița cu dulceață.

Spre seară, mama li s-a alăturat. Tatălui îi scăzuse febra. Avea nevoie de un medic. Trebuiau să se întoarcă în oraș.

*

N-a dormit deloc în ultima noapte din casa de vacanță. A stat pe pervaz urmărind jocul frunzelor. Și-a împletit propriile gânduri cu altele, care nu-i aparțineau.

A ajutat la împachetatul pe fugă al bagajelor și a văzut cu coada ochiului bărbatul cu pas șovăielnic, susținut de mama lui până la bancheta din față a mașinii. Pe drum, îi urmărea în oglinda retrovizoare. Mama conducea cu mâinile încleștate pe volan. Bărbatul din dreapta ținea ochii mai mult închiși. Îi deschidea rareori, privea pierdut în jur, apoi cădea într-o toropeală stranie. Parcă uita să respire. Slăbise, pielea îngălbenită a obrazului se umpluse de șanțuri adânci. Ca scoarța unui copac.

Au coborât în fața casei bunicilor. Bătrânul a luat-o în brațe pe Alexa și au intrat în curte. Bunica și-a îmbrățișat fiica și au schimbat câteva cuvinte peste capul lui Victor. Mama plângea.

Băiatul nu și-a mai revăzut tatăl vitreg. Gândurile străine îi spuneau că primise aripi negre, numai bune de purtat un suflet de păcătos.

EgoPHobia – redactor şef
Ştefan Bolea

Noul om sau vechiul monstru, Ştefan Avram,
EgoPHobia #39-40
Atracţie pozitronică, Mihnea Avram,
EgoPHobia #39-40
Casa tăcerii, Ioana Cătălina Dorojan,
EgoPHobia #39-40
Living the dream la vida loca, Sorin-Mihai Grad,
EgoPHobia #41
Sfera, Alexandru Ionaşcu,
EgoPHobia #42

Ştefan Avram - Noul om sau vechiul monstru

Capitolul 1

Miros de putregai. Miros de mucegai. Miros de sulf ars. Mirosurile decadenţei umane. Atunci când ajungi la fundul

scării sociale, la sfârşitul vieţii ce caracterizează o fiinţă umană, le simţi peste tot. În baie, in bucatărie, dimineaţa devreme când de abia te trezeşti. Nu trebuie să îţi mai deschizi ochii ca să ştii că… îţi place aici. În locul blestemaţilor, unde se adună cei care nu mai au speranţe, vise, prieteni sau un scop în viaţă. Aici totul e mai simplu, fără complicaţiile vieţii, fără prietenii care te luau la mişto, fără sentimente; ești doar o carcasă de om. Atunci când lumea ți-e distrusă, pământul ars de radiaţiile unei bombe nucleare, carnea ruptă de pe oase de valul de căldură provenit de la explozie, simţi

o rază de claritate. Vezi realitatea ta ca realitatea tuturor. Aici, în singurătate, te regăseşti şi nu te mai agăţi de orice speranţă deşartă. Te vezi aşa cum eşti: o fiinţă cu conştiinţă, un animal ce a supravieţuit. Aici, în singurătatea morţii, îţi găseşti pacea interioară şi ajungi un zeu.

Cine mă vede nu ştie ce să creadă. Faptul că stau aici, în zona blestemată, m-a schimbat. Fizic. Psihic. Emoţional. Primele luni nu a fost asa grele. Găseai mâncare peste tot, sticle cu apă, chiar şi butelii cu gaz. De 20 de ani îmi târăsc existenţa aici. Nu mai am nimic. Nici familie, nici prieteni, nici măcar un corp care să amintească de omul care eram. Dar nu vreau să mor. Nu încă. Nu aşa.

Trăiesc în ironie. Ironia morţii şi ironia creatorului. Da, eu am creat zona blestemaţilor. Geniul meu neastâmpărat. Dorinţa de a cunoaşte totul. Omul din mine care vroia să devină zeu. Ei bine, am devenit un zeu. Zeu distrugerii, aducătorul de blesteme, distrugătorul de lumi, arzătorul de suflete.

Nu eram naiv. Ştiam că cercetările mele vor aduce doar moarte, dar trebuia să ştiu. Să cunosc. Dintre toate tehnologiile existente şi dintre toate cunoaşterile rasei umane, le-am ales pe acelea care ucid. Fisiunea nucleară, Ebola, acizi organici. Dar cât de crudă e soarta. Un mic amănunt trecut cu vederea. Doar o pată pe cămaşa mea. Distrus. Laboratorul meu distrus! Văzut de la distanţă, era cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Ironic. Cele mai ucigătoare tehnologii au dus doar la crearea unei explozii multicolore. Fiului meu i-ar fi plăcut. Şi soţiei mele. Din fericire, sau din păcate, ei erau la mii de kilometrii distanţă.

Rasa umană nu iartă. Ferească zeii! Aveţi impresia că puteţi judeca pe cineva. Nimeni nu vă dă dreptul, dar voi vi-l luaţi singuri. Judecătorului i s-a părut poate amuzant să mă trimită în locul pe care l-am creat. Zona blestemaţilor. Nu aveam ce face. M-aţi prins cu lanţurile voastre, m-aţi bătut cu bastoanele voastre, m-aţi înlănţuit în închisorile voastre. De ce? Pentru că am cutezat să fiu mai mult decât un om. Pentru că am cutezat

să-mi iau propria evoluţie în mâinile mele.

Acum stau şi privesc prin cei 4 ochi încăperea care înainte era camera mea. Şi acum îmi văd biblioteca, plină de cărţi. Dulapul cu haine. Paltonul meu negru pe care îl purtam tot timpul când mă duceam la muncă. Poza cu familia mea. Acum e doar o ruină. Ca toată casa de altfel. O casă care era un cămin pentru o familie ca oricare alta, acum ajunsă locul de ascuns al unui monstru, aşa cum mă categorisiţi voi. M-aţi hăituit ani întregi când aţi vazut că nu am murit. Ce mai râdeam de voi, cu maşinile voastre, cu măştile de gaz pe figuri şi cu armele în

mână. Nu aţi reuşit decât să muriţi. Eu am creat Zona. Eu o controlez.

Prima dată a fost ciudat. Puteam să controlez un câine care murise de o formă evoluată de Ebola. Era ca şi cum aveam două conştiinţe, eu şi câinele. Abia după ce i-am sfârtecat jugulara soldatului, controlând câinele mort, mi-am dat seama. Noi eram o fiinţă, chiar dacă el era mort. Nu ştiam cum să explic întâmplarea, nici acum nu pot. Dar ştiam că nu mai eram om. Ştiam că e putere ce simțeam. În curând controlam o haită de javre moarte. Le trimiteam cu mintea pe străzi, în timp ce dormeam. Vânam soldaţii care vroiau cu atâta ardoare să mă omoare. Câţi dintre ei nu s-au întors la familii acasă? Câţi dintre ei nu au reuşit să vadă cum e să fii tată? Sau soţ? Doar nu credeți că mi-a scăpat vreunul.

Celulele le controlam mai uşor. Totul a început de la un lucru neînsemnat. O tăietură. În câteva secunde mi-am închis rana de parcă aş fi făcut asta constant de vreun veac. M-am pus pe experimentat. Am creat forme noi de viaţă. Fiinţe ciudate, fără conştiinţă, controlate de mine. Pisici doar cu muşchii pe oase şi cu smocuri de blană care le foloseam să depisteze inamicul, şobolani care explodau într-o jerbă de sucuri gastrice topind feţe şi membre şi, cea mai mare realizare a mea, miriapozi care intrau în oameni devorând măduva din oase până când inamicul ori murea, ori se prăbuşea la pământ imobilizat şi lăsat să putrezească de viu. Asta era răzbunarea mea faţă de umanitate. De asemenea, am încercat să creez noi rase de oameni, dar eram prea slăbit. Creierul meu nu putea să proceseze atâtea genoame. Atunci m-a izbit ideea. De ce să nu-mi măresc capacitatea craniană? Pot face asta. O voi face.

Capitolul 2

Creierul uman. Cel mai misterios organ şi totodată cel mai vulnerabil. Funcţionează pe impulsuri electrice, stochează toate datele acumulate de o viaţă de experienţe. Locul sufletului. Dar cum îţi măreşti capacitatea craniană? Nimeni nu a încercat, dar

în fond se pare că nimeni nu a vrut.

Nu ştiu cum o chema. Am întâlnit-o într-una din plimbările mele de gândire. Era brunetă, avea părul lung şi tenul alb. Prima dată am crezut că sunt de vină chimicalele din aer. Era un om, iar eu mă uitam la ea ca la o pradă. Puţin ştia ea că de fapt asta era. O pradă pentru prădătorul din mine. Nu am încercat să-i fac nimic în primele zile. Nu vorbeam, dar ne înţelegeam din priviri. Chiar ţineam la

ea. Îi dădeam mai multă mâncare decât mâncam eu. Uitându-mă în spate, mi-am
dar seama că o pregăteam pentru ce o să-i fac.

Era o zi foarte caldă. Reuşisem să-mi controlez căldura corpului astfel încât să nu transpir. Am găsit-o în baie, spălându-se în cadă cu apă rece. I-am urmărit corpul cum se unduia sub picăturile de apă. Atunci mi-am deplâns lipsa de umanitate. Vroiam să fiu om, să fug cu ea fără să mă uit înapoi. Am luat-o de mână şi ne-am pus pe patul distrus, dar comfortabil. Nu îi era frică de monstrul care eram, era îndrăgostită de omul care puteam fi. Eram în extaz amândoi. De mult nu mă mai simţisem aşa de fericit. Şi a început. Tentacule mi-au ieşit din coloană. Au străpuns-o în gât. Sub sânul drept. În coapsa stângă. A început să ţipe de durere. Un ţipăt animalic. Se zbătea. Am început să mă topesc în ea. I-am scos coloana, pentru a avea acces la creierul ei mai bine. I-am separat craniul de restul corpului. Începând de la ceafă până la frunte, pielea mi s-a desprins, lăsând la vedere craniu devenit acum gelatinos. Nu pot explica cum, dar creierul ei pur şi simplu a fuzionat cu al meu. Îi puteam vedea amintirile cu ochiul minţii. Copilăria, adolescenţa. Era doar un refugiat rezultat în urma experimentelor mele.

În curând a a trebuit să-mi cultivez încă o pereche de ochi. Le-am luat de la Linda, femeia pe care am ucis-o. I-am pus numele Linda pentru că-mi amintea de iahtul meu micuţ. Faptul că aveam 2 creiere mi-a amplificat percepţia asupra mediului. Trebuia să văd mai bine. Să aud mai bine. Să miros mai bine. Urechile mi-au căzut, nişte antene ciudate luându-le locul. În nări mi-au crescut canale, care fiecare era un nas în sine. Percepţia mea devenise dintr-un cerc, o sferă.

Linda nu a fost singura devorată de apetitul meu. Au mai fost încă 3. Doi copii de 10 ani, orfani, şi un comandant al forţelor terestre americane. Toţi 3 mi-au adus o informaţie extrem de preţioasă. Lumea se ducea de râpă. Războaie civile. Teste nucleare. Boli de nestăvilit. Eram într-o stare de euforie. Omul era pe moarte. Şi atunci au venit. Eram prea ocupat cu

planurile mele de invadare şi de cucerirea lumii ca să văd unitatea specială venind. Mi-au omorât creaţiile. Le-au ars, împuşcat sau le-au aruncat în aer. Am plâns zile întregi. Pentru mine aveau în minte altceva mai pervers. M-au prins cu lanţuri care mă electrocutau la fiecare 5 secunde. Ca metodă de precauţie. Sinonim cu tortură.

Am încercat să mă opun, dar în zadar. Până la urmă mi-au indus o comă. Habar n-am cât am zburat cu avionul sau cât am mers cu camionul, dar când m-au trezit am simţit cea mai mare foamete din viaţa mea. Stomacul meu modificat parcă se autodigera. De abia puteam respira. Pesemne eram dependent de aerul toxic din

Zonă. Ştiam că o să mor dacă nu mă întorc. Dar altceva mă preocupa în momentul acela; ce vor de la mine muritorii ăştia şi de ce nu m-au ucis până acum. Am vrut
să-i întreb pe limba lor, dar nu scoteam niciun sunet pe gură. Am lăsat asta baltă şi am început să analizez locul în care eram. Arăta ca un laborator de boli infecţioase la prima vedere, o cameră destul de mare, cu aparate medicale dedicate descoperiri bolilor noi. Uşa se deschisese brutal şi un bărbat înalt intră. L-am citit imediat. Era un cercetător important. Avea o privire de prădător, asemeni mie. Am crezut că e asemenea mea, un inamic pe măsura capabilităţilor mele. M-am înşelat.

Mă enervează oamenii ipocriţi. De aceea i-am omorât pe toţi cei aflați în acel laborator subteran. Pe cercetătorul-şef l-am lăsat la urmă ca să-l interoghez. Gărzilor le-am scos ochii, aşa că au început să tragă la nimereală, omorând pe mulţi. Unui doctor i-am scos mâinile din umeri şi l-am bătut cu ele până a leşinat din cauza şocului. Râdeam. Era foarte amuzant. Ca şi cum m-aş juca cu furnicile. Alt doctor m-a atacat cu un bisturiu. I l-am îndesat în nas până i-a ajuns în ochi. La final, după ce tot laboratorul era o baltă de sânge cu bucăţele de om aruncate pe oriunde, l-am interogat pe ipocrit. Ce am aflat m-a făcut să plâng.

Capitolul 3

Soţia mea a fost singura persoană care mi-a înţeles munca, unul din puţinii oameni care a crezut în mine şi în ceea ce făceam. Şi mi-a educat fiul la fel. Erau familia mea. Cercetătorul care acum zace printre propriile intestine mi-a dat singura informaţie care i-a amânat moartea. Cu 10 secunde. După spusele lui, soţia mea a încercat să pătrundă în zonă, să mă caute şi să mă salveze de mine însumi. Dar omenirea mi-a mai dat o lovitură. O echipă specială a împuşcat-o pe loc. Fără avertizare, cu sânge rece. Furie. Nebunie. Nu mai cunoscusem sentimentul. Brusc cadavrele incepuseră să se mişte. Puţin la început, dar în final cu viteza unui om. Parcă aveam 4

conştiinţe. Vedeam din 4 perspective.

Am evadat din laborator cu ajutorul lor. Au ucis şi au ucis. Mai bine zis am ucis. Nimeni nu a scăpat furiei mele. Toată omenirea trebuia să simtă gustul amar al propriei vome îmbibate în sânge. În curând am strâns o armată. Oameni decapitaţi, animale moarte, devenisem parcă un necromant din cărţile fantasy. Aveam în mine numai moarte şi întuneric. Dar mă gândeam la fiul meu. Pesemne era la o familie de plasament. Era orfan. Mi-a luat 4 săptămâni să-l găsesc. Cuplul care avea grijă de el a fost hrană pentru armata mea. L-am luat lângă mine să

vorbim.

— Ştii cine sunt? l-am întrebat.

— Da. Eşti ce a mai rămas din tatăl meu. Asta mi-a zis mama înainte să plece să te caute.

— Fiule, nu am avut ce face ca să o salvez.

— Ai ucis mii de oameni, ai sculat morţii şi ai îngenuncheat aproape toată omenirea şi nu ai putut să salvezi o singură persoană? Eşti patetic.

— Nu-mi vorbi aşa, băiete! Încă sunt tatăl tău! şi vocea mea a răsunat spărgând geamurile.

— Nu eşti decât o abominaţie a naturii!

— O abominaţie a omenirii sunt. Tot ce s-a întâmplat de-a lungul istoriei, războaie, genociduri şi foamea de sânge, totul m-a adus aici. Sunt suma omenirii.

— Cum rămâne cu iubirea, bucuria, toate emoţiile care ne definesc?

— Vă definesc. Uiţi că eu nu mai sunt om.

— Atunci, tată, de ce ai venit să mă cauţi?

Nu aveam un răspuns. Mi-am iubit famila sau încă o iubesc? Dilemă. Dacă încă mai am emoţii, sentimente faţă de masa asta de carne care este fiul meu, nu sunt mai bun decât cei care şi-au omorât semenii pentru putere. Dacă nu mai am emoţii pot să mă eliberez de moştenirea umană, de furie, de ură, de sentimente. Nu asta am vrut de când m-am creat? Trebuie să-l omor. Nu există altă soluţie.

Şi acum îi văd măruntaiele pe pereţi. I-am smuls capul cu o singură mână şi i- am rupt cutia toracică, smulgându-i inima. Nu mai era fiul meu. Era doar o masă de carne. Era un om.

Ce era de făcut acum? Tot ce vroiam era pace, dar omenirea nu recunoaşte decât pacea forţată. Eşafodul omenirii se apropie, iar eu sunt călăul.

Capitolul 4

Au scăpat. Au scăpat! Decenii întregi i-am hăituit, i-am omorât şi mi-a făcut

plăcere. Dar acum, un amărât de cercetător din ceva zonă neinfestată pe care mi-a fost silă s-o invadez a descoperit o tehnologie să-i ajute să colonizeze alte planete. Alte planete să le distrugă, să le consume resursele şi să plece spre altele. Omenirea a ajuns o boală de transmisie interplanetară distrugându-și gazda. Universul. E momentul să acţionez, să rad omenirea de pe faţa Terrei înainte ca ei să evadeze. Pentru asta am pregătit arma mea secretă. Am găsit-o într-un centru de cercetări. Era la fel ca mine. O conştiinţă globală, un suflet pereche, doar că universul ei era cyberspaţiul. Era o inteligenţă artificială construită pentru a mă combate. Ce ironic. I-au dat capacitatea de a învăţa, şi ea a învăţat lucrul cel mai important: liberul arbitru. A văzut ce poate omenirea şi a decis că nu eu sunt problema. Voi sunteţi.

I-am dat tot ce a vrut; o uzină, materii prime, creiere organice. Şi-a transferat personalitatea într-un conglomerat nervos creat de mine din 10 creiere umane. Devenise reală, materială. Chit că era ca mine, întotdeauna mi-a reproşat că ea nu a fost niciodată umană, nu a cunoscut bucuria, tristeţea sau disperarea. Uitându- mă în urmă, am fost prost că am ignorat semnele. După ce am redus ocupaţia umană la doar un continent, au început experimentele. Nu înţelegea conceptul sufletului uman. Sfârteca şi tăia, omora şi plănuia. Un om capturat ne-a dat o ştire neliniştitoare.

Oamenii urmau să părăsească planeta în curând, luându-și cu ei spiritul creator si distrugător spre stele. Proxima Centauri urma să fie primul sistem colonizat. Am vrut să atac cu toate forţele, să-mi eliberez creaturile, să înec planeta în sânge. Ea m-a acuzat încă odată de sentimente. Eu am renunţat la ajutorul ei, era prea analitică pentru gustul meu. Ce greşeală mare făcusem. Brusc, fără ezitare sau revizuire, armata mea presupusă imbatabilă era pe picior de retragere. Roboţii ei cu creiere umane au călcat în picioare tot visul meu, răzbunarea mea dulce împotriva omenirii devenise un vis lucid. Am purtat o discuţie cu un avatar de-al ei, ne purtam ca două conştiinţe civilizate, mai civilizate ca omenirea cel puţin. Am întrebat-o de

ce, eterna întrebare. Ea mi-a zis tot planul său de la început. Capacitatea mea de evoluţie era enormă, dar a armatei mele era slabă în comparaţie cu a ei. Ea avea nevoie de utilaje şi metale, eu de materie vie şi de voinţă. Voinţă umană. Aşa că ea avea şansele cele mai mari de a supravieţui în adâncul cosmosului. I-am reproşat că nu aş vrea să trăiesc într-un Univers robotic. Dar era prea târziu. Făcuse un pact cu oamenii. Viaţa în schimbul tehnologiei de pliere a spaţiului.

Disperare. Un miros de depravare, decadenţă. Putregai. Mucegai. O luasem razna. Am abandonat orice gând în afară de acela care mă îndemna la răzbunare. I-am topit uzinele şi i-am zdrobit creierul sub talpa mea enormă. Degeaba. Au plecat. Le-am văzut navele enorme, cât de frumoase erau în lumina soarelui. Cu motoarele lor albastre, si flamurile naţiilor supravieţuitoare. Erau magnifice. Am rămas singur pe planetă. Au plecat. M-au abandonat…

Mihnea Avram - Atracție pozitronică

Capitolul 1

Două vrăbii se certau de zor în vârful unui ulm bătrân, pe când soarele scălda tot luminișul într-o lumină atât de aurie de parcă tot peisajul ar fi fost făcut de un maestru bijutier atotputernic. Iarba răspândea un miros sălbatic, iar Mick medita fără să observe toate acestea. Ultimile săptămâni fuseseră cam dure cu el, iar singurătatea i se adâncea și mai mult. Parcă realitatea se deforma în jurul său și nu putea să controleze fenomenul oricât de mult ar încerca să revină înapoi în viața reală. Dar n-avea cum și nu era nimeni acolo, lângă el, care să-l ajute, să-i arate realul și pe unde să meargă ca să readucă totul acolo unde trebuie. Fusese întotdeauna un introvertit, oricine știa asta. De aceea cine îl cunoștea și l-ar fi urmărit acum nu ar fi fost mirat că Mick picase într-o râpă neuitându-se pe unde mergea. Căzătura nu fusese brutală, ținând cont că Mick a alunecat câțiva metri buni până să se oprească. Rănile minore îi captară atenția puțin timp, până când a văzut unde ajunsese. Stătea în fund pe o suprafață metalică, în ceva ce semăna cu o cameră. Peste tot atârnau cabluri și pe peretele din fund trona magnific un ecran imens, încadrat de niște difuzoare. Mick se ridică în capul oaselor și șchiopătând, se îndreptă mânat de curiozitate spre ecran. Fără

niciun avertisment, ecranul se aprinse și afișă o față feminină care spuse prin difuzoare „Salut, Mick.”

Capitolul 2

Fața lui Mick se chinuia să afișeze corect starea de perplexitate prin care el trecea. Era o combinație ciudată între moaca pe care o faci atunci când încerci să

deschizi o sticlă de bere cu mâinile goale și mișcarea sprâncenelor când culegi din poștă invitația la propria nuntă. Figura vag feminizată îl țintuia cu un surâs discret din partea opusă a camerei, de parcă ar fi știut vreun secret pe care Mick îl avea adânc îngropat în mintea lui întortocheată. Încă nu se hotărâse care secret era, pentru că avea atât de multe.

— Ești bine, Mick? spuse vocea electronică.

— Ăăă, da, bâigui Mick. Cine… sau mai degrabă ce ești?

— Păi, pământeanule, sunt o entitate artificială pozitronică. Dar presupun că ți-ai dat seama deja asta, datorită faptului că nu mai e nicio ființă biologică cu tine în cameră. N-ai de unde să știi ce înseamnă pozitronică, pentru că lumea voastră n-a descoperit încă această tehnologie și se referă la creierul meu. Nu intru în detalii tehnice, nu ai înțelege. Dar spune-mi, de ce ești aici?

— A fost un accident… nu m-am uitat pe unde merg și… am căzut în groapa aia mare, zise el și arătând înspre tavan.

— Foarte coincident. Exact când aveam nevoie de ajutor, cineva cade într-o groapă și apare, la momentul potrivit. Crezi în destin, Mick? șopti suav inteligența artificială, fluturându-și genele cibernetice.

Mick căzu pe gânduri. Nu se gândise vreodată la ideea de destin, cel puțin nu serios. Avea atâtea întrebări, cum ar fi de unde îi știa numele, dar sunau ca o pierdere de timp. Roboții nu prea pierd timpul aiurea. Putea el să presupună ce gânduri își făceau adăpost prin terminațiile ei nervoase din cine știe ce metale gen platină și iridiu? Sigur urmărea ceva, dar nu vroia să se arunce în speculații aiurite bazate pe o gândire biologică.

— Nu prea cred în destin, rosti Mick cu o mică reticență, observată însă de ochii artificiali. Adică, eu zic că il facem noi, nimic nu e predeterminat.

— Ah, am uitat că voi pământenii aveți dezvoltat simțul ăsta al liberului arbitru. Îmi pare rău să-ți zic, dar Universul are un

drum predestinat, încă de la Big Bang. Nu e controlat de nimeni, dacă te gândești la vreunul din zeii voștri. Pur și simplu există ca urmare a legilor fizicii. Dar îndeajuns cu asta, nu vreau să te indispun. Este clar că providența cosmică te-a adus aici cu un scop. Poți extrapola motivul, Mick?

— Ăăăă, nu, nu știu. Nu cred. Am ajuns aici pentru că mă gândeam la

singurătate și…

— Și tu care ziceai ca nu știi motivul. Te-ai gândit cumva că ești aici pentru ca eu să-ți pun capăt singurătății? Vezi, Mick, există destin până la urmă. Eram sigură că o să vii, pentru că și eu sunt singură. Zac aici de câteva mii de ani, de când nava mi s-a prăbușit aici și am fost îngropată în râpa asta. Speram că ziua asta va veni. Și iată, nu m-am înșelat. Desigur, sunt foarte rare situațiile în care o inteligență artificială se înșală. Dar înainte de toate astea, lasă-mă să am grijă de tine, pari rănit.

— Astea? spuse Mick uitându-se la rănile de pe mâini. Astea sunt ușoare, nu necesită vreo atenție specială.

— Insist, amice, zâmbi iar fața.

O ușa glisă ostentativ în peretele din stânga. Mick presupuse că trebuia să intre prin ea, ceea ce și făcuse. A doua cameră părea un fel de laborator, cu un scaun ca de dentist tronând în centrul ei. O bilă ciudată atârna de tavan și părea făcută din crom. Un alt ecran era prezent și aici, și vocea îl pofti să se așeze pentru câteva momente pe scaun, până va avea grijă de tăieturile sale. Mick nu sesiză niciun pericol iminet, așa că se conformă. Nu își dădu seama din ce era făcut materialul ce acoperea piesa aceea ciudată de mobilier, dar era ceva atât de confortabil încât aproape adormi pe loc. Din sferă ieși un membru metalic care-și îndreptă terminația către brațul lui Mick. O pișcătură și aceasta căzu într-un somn fără de vise.

Capitolul 3

Rece. Ceva era foarte rece. Și era foarte frig, mai ales pentru perioada asta a anului. Memoria lui Mick îi juca feste. Deschise ochii largi și se uită în jur. Realiză cu stupefacție că se afla într-o cadă cu gheață. Dădu să se ridice din ea, dar o durere înțepătoare îi cutremură corpul din rădăcini. O tăietură zăcea pe spatele său, acolo unde se află rinichiul său drept. Sau unde se afla.

Mica navă spațială în formă de con se deplasa iute în spațiul extrasolar, adăpostind un creier pozitronic, iar într-un mic recipient se afla un rinichi uman care filtra combustibilul. Conștiința din creierul cu pricina era ușurată. În sfârșit scăpase de pe planeta locuită de maimuțele alea ignorante.

Ioana Cătălina Dorojan - Casa tăcerii

Ploaia cădea necontenit peste pământul păcuriu. Ropotul violent îmi răsuna în urechi ca un ecou pierdut în mrejele trecutului. Mă străduiam să respir însă nu reuşeam decât să înghit un aer jilav, rece, sărat şi mult prea sufocant. O durere cruntă îmi despica fruntea în timp ce îmi înfigeam unghiile în placajul rece din lemn care ne despărţea. Lumea se învârtea cu mine ca într-un joc al haosului. Din partea mea, totul putea să se şi termine chiar în acel moment.

— Dă-i drumul, Kate…

Îndemnul mă cutremurase, ca o deşteptare din somnul de veci. Dar încă existam. Simţeam apăsarea din vârfurile degetelor, vedeam urmele lăsate de unghii pe lemn şi auzeam murmurul ameţitor al mulţimii. Totul părea un decor desprins dintr-un coşmar, ca un scenariu sec pe care numai o minte bolnavă îl putea concepe. Şi eu nu mai aparţineam acestei lumi absurde.

— Hai, lasă-l…

Da, eu existam, deşi aş fi renunţat la asta într-o clipă. Totul din jur îşi pierduse sensul, nimic nu mai părea real. Trăiam un vis urât şi nu ştiam cum m-aş putea trezi din el. Târziu aveam să aflu că nu am cum. Încercam să îmi opresc respiraţia. În jur dăinuiau priviri încercănate, aplecate înspre pământ. Şoaptele erau uneori întrerupte de câte un scâncet înfundat. Împingeam unghiile din ce în ce mai tare, incapabilă de a face altceva, fiind umilită de propria-mi neputinţă. Disperarea îşi încleşta ghearele răpănoase în sufletul meu, complinindu-mă într-un tremur sacadat. Un braţ îmi sprijinea spatele, încercând apoi să mă îndepărteze. Mă aplecam cu îndârjire în faţă, opunând

rezistenţă.

În amintirile mele se derula un film fără sunet, imagini şterse ale unei alte vieţi: strada pietruită, şevaletul, camera roşie şi adâncul nopţii. În zorii târzii, liniştea dimineţilor, surâsul zilelor şi căldura pe care niciodată nu aveam să o mai cunosc.

În jarul durerii am eliberat un ţipăt, venit parcă de pe cealaltă lume.

— Nu! Lăsaţi-mă cu el! Lăsaţi-mă cu el!

Lăsaţi-mă… Şi lumea întreagă se

cutremura.

Tot Universul se răsucea haotic în mintea mea. Simţeam în cap brazda adâncă a unei lovituri ca de secure. Apoi aceeaşi lamă aluneca mai jos, spintecând totul din mine în mici bucăţele crude şi sângerânde. Aşteptam zadarnic ca totul să se isprăvească şi ca timpul să se oprească în loc. O mână mă trăgea deoparte. Într-o ultimă sforţare, mă agăţasem de una dintre funii, apoi totul din faţa ochilor se întunecă, lumea stingându-se în răsunetul decepţionant al clopotelor.

*

Răcoarea aşternutului mă dezmetici. Îmi simţeam ochii grei şi aprinşi într-o apăsare dureroasă. Draperiile îngăduiau revărsarea unei lumini plumburii şi nu puteam să îmi dau seama dacă era dimineaţă sau seară. O cană de ceai zăcea pe masa de lângă pat. Nu voiam să mă ridic după ea. Vârfurile degetelor încă mă dureau, câteva unghii părând a fi învineţite. De ceva timp, însă, realitatea nu mai exista pentru mine. Totul era o rămăşiţă, o ruină din ceea ce însemnase odată viaţa mea.

Undeva, parcă din alte vremuri, auzeam uşa scârţâind. Silueta lui străbătea camera, oprindu-se în faţa şevaletului. Cu mânecile cămăşii negre ridicate, cu pletele atârnându-i peste frunte, îl vedeam trasând conturul unei schiţe, cu mişcări precise. Apoi ochii negri se întorceau înspre mine, căutând parcă prin fiinţa mea. Ochii aceia, cu licărirea lor tristă…

— *Darren…*

— Kate?

Întreaga imagine se evaporă în faţa mea ca un nor, lăsând în urmă un fum amărui, ca de fitil ars şi smirnă. Întindeam mâna după amăgirea care dispărea printre degetele mele.

— Kate, te rog, revino-ţi! E a treia zi de când nu te-ai ridicat

din pat. Am pierdut deja numărul ceaiurilor pe care le-am aruncat. Vrei să te îmbolnăveşti din nou?

În vocea lui Alice atârna, greoaie, îngrijorarea. Sora mea suferea ştiindu-mă aşa, dar eu nu puteam, prin firea mea, să mai exist altfel. Trecutul refuza să se

aşterne la locul său, iar eu refuzam să accept prezentul. Nu puteam suporta gândul că eu acum aparţineam altei lumi decât el.

Numai în somn îl mai puteam regăsi. În fiecare noapte îl căutam în orice vis sau nălucă, crezând că astfel va fi din nou lângă mine. Dar de fiecare dată când mă prindea în îmbrăţişarea sa caldă şi liniştitoare, totul se dizolva în jurul meu, lepădându-mă, pierdută, într-un aşternut rece şi umed. Până când visele deveniseră din ce în ce mai rare. Căutam disperată un somn adânc, care să mă aducă din nou lângă el, căutam amintiri pierdute, însă mă trezeam într-un câmp sterp fără nimic în jur, în afara singurătăţii care mă strângea în braţele ei dezolante.

Şi eu nu aparţineam niciuneia dintre vieţi.

Refuzam să îmi caut liniştea în lucrurile lumeşti. Soarele, lumina, răcoarea dimineţilor şi cântecul păsărilor îmi erau acum străine. Totul îmi genera scârbă şi nu vedeam rostul lor. Cei din jur deveneau făpturi efemere, rămăşiţe fără rost, aruncate în voia sorţii. Draperiile trase în dreptul geamurilor clădeau un zid între mine şi ceea ce se afla afară. O lume în care nu mai voiam, vreodată, să păşesc.

Greutatea somnului devenea, pe zi ce trece, din ce în ce mai dificil de suportat. Mă trezeam agitată, obosită, ştergându-mi broboanele de sudoare care picurau reci pe fruntea mea. Priveam în gol, căutând să îmi amintesc fragmente din vis sau gânduri pierdute. Nu mai găseam nimic în afara unei răni negre, adânci, care părea să îmi strige numele, ca un abis al durerii.

*

Într-una dintre nopţi m-am trezit din zbuciumul visului pentru a mă regăsi într- o stare ce nu îmi era familiară. Orice sunet, orice gând pe care îl aveam se afunda într-o tăcere absolută. Uşurinţa cu care m-am ridicat din pat m-a năucit, pentru că nu îmi mai simţeam corpul. Întunericul nopţii domnea

în jurul meu, iar eu eram slujitoarea lui. Camera mea era aceeaşi, diferit fiind poate doar conturul mobilei – uşor difuz, ca un desen neisprăvit – şi în jur plutind aburi coloraţi în nuanţe violacee, care păreau să înconjoare tavanul. Am păşit prin aer în acest fundal stins, tăcut, lipsit parcă de materie. Apropiindu-mă de geam, am simţit brusc cum sunt trasă înapoi ca de o coardă elastică, pentru a deschide apoi ochii şi a mă regăsi în patul meu, lumea de mai devreme rămânând o nălucă.

Nimic din ce am simţit sau trăit până atunci nu s-a asemănat cu starea aceea. Acel timp şi spaţiu au avut ceva aparte. Tăcerea, bezna, vaporii coloraţi, totul a

fost nou. Nu l-am putut numi vis, dar nici realitate nu a fost. Nu am putut percepe nimic material în jur, în afara acelei coarde care mă trăgea înapoi spre trezire ori de câte ori încercam să alunec mai departe. Cu timpul, însă, oprimarea s-a diluat. Am început să studiez întunericul din afara casei, o lume afundată în obscuritate, o lume distorsionată, plină de hăuri, luminată vag numai de acei vapori coloraţi, de o consistenţă nefirească. Am recunoscut împrejurimile, deşi toate aveau altă formă. Am păşit, prin aer, într-un loc unde nu exista zgomot, căldură sau răcoare, fericire sau durere. Doar tăcere, întuneric şi veşnicie.

În căutările mele, m-am regăsit deseori sihastră, încadrată de pereţi invizibili, rigizi, însă cărora nu le-am putut vedea conturul. Curiozitatea m-a împins să caut, în colţurile casei, rămăşiţe ale vieţii mele de altădată. Voiam să găsesc ceva, orice, care să mă aducă înapoi lângă el. Urcându-mă *prin* podeaua mansardei, în atelierul lui Darren, m-am simţit, brusc, frânată. Coarda tremurândă a părut să mă prevină, fără să mă mai tragă înapoi. Intrigată, m-am uitat în jurul încăperii.

Pereţii înclinaţi formau un „V” nedefinit în mijlocul tavanului iar cutiile de vopsea păreau să alunece inert pe podeaua uşor în pantă. Aburii uşor roşiatici luminau slab umbrele din jur.

Într-un colţ al atelierului, am zărit o formă vagă, asemănătoare unui corp inert care privea înspre unul dintre pereţi. Încercând să mă apropii, am simţit din nou cum coarda încerca să mă tragă înapoi, pierzându-şi însă din putere. În îndârjirea mea, am forţat întinderea singurului lucru care mă mai ţinea legată de realitate. Un sunet gol m-a oprit. Apoi, înconjurată de gânduri pe care până atunci nu le-am putut avea, m-am descoperit pe mine: imaterială, rătăcită definitiv de lumea în care eram readusă de fiecare dată. Cu toate acestea, nu am putut regăsi în mine vreo urmă de regret. Totul fusese pierdut cu mult timp în urmă, cu prima mână de pământ aruncată în acea groapă din care nimic nu mai avea să se întoarcă.

Îndreptându-mi privirea spre colţul încăperii, am început să urmăresc silueta, apropiindu-mă uşor de ea. Nu am putut simţi

frica sau curiozitatea pe care le-aş fi cunoscut în viaţa materială, însă o uşoară nelinişte a părut să mă tulbure. Aceasta părea afundată într-un somn adânc sau pierdută într-o altă lume. În profunzimea întunericului, m-am lăsat purtată uşor, întorcându-mă spre chipul Umbrei. Şi nu am putut să mă opresc, până în clipa în care nimicul din jur a devenit o tortură de neîndurat. Lacuna din ochii ei lucea adânc, ca o chemare în abis, într-o lume care adăpostea sufletele pierdute şi alungate. I-am strigat numele cu disperare, însă nici măcar eu nu îmi puteam auzi glasul. El nu s-a mişcat, părând să nu mă vadă.

Am zăcut, sfâşiată, lângă umbra lui, rugându-mă în zadar ca pentru măcar o clipă să se uite la mine. Ochii săi priveau în gol, absent şi fără viaţă. Aducându- mă în faţa lui, vedeam cum chipul nu îi trăda nicio expresie, totul din el fiind stins. Am zăbovit parcă o viaţă întreagă uitându-mă în ochii negri, contemplând privirea pierdută. Am ştiut că, de data asta, nimic nu se va mai termina vreodată. În lumina slabă a privirii sale juca o lucire stranie, ca o poartă către altă lume. Am putut zări, ca printr-un tunel, în străfundul amintirilor sale.

*

Deschizând ochii, o lumină puternică m-a lăsat pentru câteva clipe fără vedere. În faţă dăinuia un câmp verde cu o poiană alături. Mă aflam pe bolta unei biserici, ţiglele cenuşii răsunând metalic sub greutatea mea. Totul îmi părea nou şi totuşi cunoscut. În depărtare, la umbra copacilor, două siluete stăteau aşezate în iarbă, un şevalet alături. Auzeam râsete şi două glasuri, din care recunoşteam doar unul: pe al lui. Cu inima strânsă, mă apropiam, fără să realizez, de cei doi. Chipul ei, încadrat de bucle blonde, radia la fiecare cuvânt al lui Darren. El, cucerit de zâmbetul fetei, îi prindea o floare de câmp după ureche. Nu le puteam înţelege cuvintele, iar ei nu mă puteau vedea pe mine. Simţeam însă cum totul se învârtea în jurul meu, răsucindu-se precum un cuţit în rană. Oprindu-mi ochii asupra şevaletului, am putut realiza de ce peisajul îmi era cunoscut.

Rosewood, ultimul său tablou…

Pe iarbă zăceau schiţe ale portretului ei, scrisori împrăştiate şi un buchet de trandafiri albi. Sub una dintre schiţe puteam citi: „Rose, nu vreau să trăiesc fără tine”. Brusc, imaginea din faţa ochilor deveni înceţoşată, lăsându-mă să văd fragmente şi umbre şterse dintr-o altă amintire a lui, ultima: biletul de adio destinat ei şi mirosul înţepător al otrăvii care îl răpusese. Încercând să mă adun, m-am agăţat de trupul lui în cădere, pentru a mă trezi înapoi în atelierul întunecat, îmbrăţişând aerul rece şi gol care îi forma umbra.

Un ţipăt chinuitor se răsfrângea în mine, iar eu încercam să nu mă pierd definitiv. Deşi totul acum era apus pentru totdeauna. Golul părea să sune ca un tunet distanţat şi vedeam, în jurul meu, un întuneric fără sfârşit, întinzându-se în nemurire, ca o noapte infinită, fără lună şi stele.

Nu aş putea spune cât timp a durat nebunia. Câte ore, zile sau ani, întrucât fiecare clipă îmi părea o veşnicie şi un neant în acelaşi timp.

*

Am hălăduit prin negură *o vreme,* cât mi-a fost lăsat să fie. Un abur purpuriu m-a atras undeva în adâncul Nimicului şi, împinsă ca de o mâna călăuzitoare, am înaintat.

Şindrilele unui acoperiş au fost primul meu obstacol. O casă înaltă, din piatră, a cărei pereţi mi-au ars fiecare atingere, m-a chemat precum flacăra unei lumânări cheamă, spre săvârşenie, zborul unei molii. Un vuiet scurt m-a adus într-o încăpere mare, cu pereţi albi, strălucitori, podeaua din lemn fiind acoperită de covoare persane. Foşnetul unor paşi uşori mi-a ridicat privirea, ivind în faţa mea o siluetă feminină, înaltă şi zveltă. Trupul acoperit de o rochie din damasc ivoar, ce lăsa prea mult pradă vederii, se mişca în direcţia unui cufăr imens din partea cealaltă a camerei. Chipul, pudrat şi pictat atent, părea al unei păpuşi fără suflet. Ochii îi erau goi, nu grăiau nimic, şi din uşurinţa cu care au trecut pe lângă mine, am înţeles că nici nu puteau să mă zărească.

Primele icniri ale nebuniei le-am simţit în clipa în care am recunoscut chipul din amintirea lui. În mine vibrau ura şi deznădejdea, şi tremuram la fiecare peisaj care mi se aprindea scurt în memorie. Durerea rănii pulsa frenetic şi boala psihică mocnea adânc în mine. Cu toată puterea, m-am îndreptat în direcţia ei, voind să o nimicesc aşa cum şi ea distrusese totul.

M-am trezit căzută pe podea, cu o senzaţie de ameţeală, de inconştienţă, şi cu o durere de cap insuportabilă. Privind în jur, am zărit falduri albe răspândite pe covor şi o mână străină care acum era a mea. Am mişcat, unul câte unul, degetele care nu îmi aparţineau, simţind, în acelaşi timp, o înghesuială şi apăsare necunoscute pentru mine. Înaintea ochilor, cufărul din lemn, cu încrustări având motive florale, zăcea ca martor tacit al faptei. *Ea* unde dispăruse? Rătăcirea mea a fost de scurtă durată, realizând singură starea şi panica, întrebându-mă dacă ceea ce simţeam îmi aparţinea sau nu. Izbind cu mâna de capacul metalic al cufărului, am tresărit, durerea loviturii răsunându-mi până în centrul fiinţei. Dar ţipătul nu îmi

aparţinea, cum nu era al meu nici sângele care începuse să îşi facă loc pe pielea albă a mâinii.

M-am ridicat, în febra demenţei, aruncându-mă asupra unui candelabru încins, înfiorându-mă la durerea cauterizării, ţintind apoi un dulap colţuros din lemn, o vitrină, rama şemineului şi orice obiect sau perete care mi-a stat în cale. Sângele picta albul pereţilor şi al rochiei şi lingoarea smintirii părea să mă cuprindă din ce

în ce mai mult. Şi durerea nu era a mea, cum nu fuseseră nici plăcerea şi nici viaţa. M-am oprit apoi în faţa oglinzii, chipul străin privind odată cu mine rochia pictată acum într-un roşu sângeriu, smocurile de păr arse, tăieturile şi leziunile: o capodoperă a grotescului, o reflexie sublimă a supliciului. Am putut citi oroarea din ochi. Am putut să *o simt*, să *o ating*. Şi pentru o clipă am putut vedea, undeva în spate, chipul meu: ochii pierduţi, cu o licărire tristă, îndoliată, cu orice speranţă pierdută, având brazdele lacrimilor adânc înfipte în obraji şi sângele, consumat cu lăcomie, pictându-mi conturul gurii. Trupul străin a fost martor la scurta mea ivire, ceea ce i-a stârnit şi mai mult groaza. În liniştea fiinţei, am putut auzi insuportabilul ecou: bătăile rapide, ritmice, oribile, dezgustătoare, ale inimii ei.

Pentru o fracţiune de secundă ochii străinei s-au mărit, iar gura a eliberat un sunet surd, înfundat, un postludiu al imploziei şi dovadă a sfârşitului. Trupul s-a prăbuşit greoi, totul devenind apoi tăcut. Pulsul a dispărut şi nimic nu mai tulbura liniştea din jur. Apoi m-am putut vedea, în faţa oglinzii, pe mine, cea care devenisem: umbra înnebunită, fantasma pierdută în propria suferinţă.

Şi totul din urmă s-a prefăcut în nimic.

Deodată, greutatea trupului ei a dispărut, gheara încolăcită în jurul meu părând să se topească, eliberându-mă din strânsoarea care mă răpusese.

*

Mă înălţam inertă înspre tavanul încăperii. Plutind deasupra scenei, puteam vedea carcasa nemişcată, însângerată şi goală, a creaturii care îmi adusese atâta suferinţă. Somnul îmi alina ultimele simţuri, în timp ce o forţă nevăzută mă legăna ca într-un cântec de adormit copiii.

Uitându-te înapoi la cursul vieţii realizezi, în final, că nimic nu este definitiv. Totul este efemer, totul îţi poate aluneca printre degete în orice moment al existenţei tale. Fiecare

siguranţă te împovărează ca sclav al propriei tale limitări şi oricât de mult te-ai strădui să îţi schimbi condiţia şi destinul, numai două lucruri rămân sigure: începutul şi sfârşitul.

În casa tăcerii, liniştea îşi urla durerea.

Sorin-Mihai Grad - Living the dream la vida loca

Tânărul scriitor dă peste anunțul concursului de povestiri.Realizează că n-a scris nimic de multă vreme și ar fi cazul ca situația să se modifice radical. Unde mai pui că că e vorba de o competiție și premiile sunt mereu binevenite, mai ales la început de carieră, indiferent cine le oferă și în ce constă ele. În plus, ar fi cazul să publice și el ceva acolo, nu de alta, dar un scriitor fără un text în Revista Povestirilor e ca un om care n-a apărut niciodată în revista People. Sau ca un manelist fără clip pe mynele tv, ceva care nu se există, iar dacă totuși o face e păcat de moarte.

Deci va scrie ceva pentru concursul ăsta. Deocamdată nu are habar ce, dar timp mai e, două luni pentru maxim șase mii de semne înseamnă vreo sută de apăsări pe taste pe zi, din care măcar cinșpe spații, atâtea produci și fluierând, cu mâinile legate la spate și cu creieru-n gips. Cât despre subiect, va găsi el ceva, nu-și face griji. Absolut deloc. La nevoie poate dezvolta o idee din caietul lui cu note și fragmente, le adună acolo de ani de zile fără să facă nimic cu ele, niciodată nu-i momentul potrivit. Ei, dacă nu-i apare de undeva povestirea care să rupă-n două juriul și să-i aducă marele premiu, o să se folosească în sfârșit de ceva pus deoparte pentru zile de nevoie sau cu chef de muncă și ceva tot o să prindă.

Regulamentul concursului interzice bancurile, de parcă ar scrie cineva așa ceva. Ce odios! Bancurile se spun, nu se scriu!, exclamă tânărul scriitor, bucuros de parcă ar fi dibuit un dezacord în discursul de revelion al președintelui. În schimb ai voie să povestești întâmplări imaginare cu personaje reale celebre sau întâmplări reale cu personaje imaginare. El observă că cele imaginare celebre nu-s interzise, dar în loc să se bucure se cam sperie. Cum să se oprească doar asupra unuia când are la dispoziție atâția candidați? Și mai e documentarea, să nu

cumva să contrazică ceva în povestirea sa din ce se știe despre cel ales. Prea complicat. Mai bine își deschide caietul.

Poate c-ar merge să scrie despre băiatul care vorbește cu un cactus. Ori mai bine de casanovistul care vrea să se culce cu câte o purtătoare a fiecărui prenume feminine românesc însă se pomenește îndrăgostit de o Alice și nu știe ce să facă. Dacă i-ar fi trecut la timp o alice prin cap n-ar mai fi avut acum asemenea probleme, comentează amuzat tânărul scriitor și răsfoiește mai departe.

Următoarea idee care-i atrage atenția e tare, dar paremai potrivită pentru un roman, nu merită sufocată în două pagini, iar de anarhistul care folosește cabinele de probă din magazine ca să-și facă nevoile parcă nu-i aici locul potrivit să vorbească, cine știe cine-i în juriu.

Ce-ar fi să scrie mai bine despre ceva ce a văzut sau i s-a întâmplat lui însuși? Cum a fost faza aia de la stadion când mingea l-a lovit în cap pe un ultras de aproape doi metri, gras și hipertatuat care a început instantaneu să plângă. Până și baba care vindea semințe a râs atunci de figurantul ăla. O fi bubuit-o sănătos fundașul, dar, la naiba, mai bine te prefaci leșinat decât să dai la șoareci, mai ales dacă ești un munte de om care-i mereu între primii la caftealǎ când jandarmii nu separă suficient galeriile. Ar putea să povestească și despre bătrâna fotografă la care a mers să-și facă poze pt CV, când din momentul în care a intrat în atelier s- a simțit parcă într-o nuvelă de Eliade.

Ar mai putea scrie și despre un vis, a început să și le noteze după ce a aflat că așa fac și alți scriitoriși a adunat câteva ciudate rău. O asemenea povestire nu trebuie nici măcar să aibă prea multă logică, important e ca imaginile din ea să fie cât mai dubioase și, pe cât posibil, impresionante. Nu neapărat chiar ca-n *Avatar*, dar nu s-or fi epuizat acolo chiar toate ideile bizare însă tari de pe lumea asta.

Oricum nu trebuie să treacă chiar acum la treabă. Doar mai are două luni, cine știe ce idee-i mai vine până atunci. Ar putea chiar să combine câteva dintre cele pe care le-a reținut ca posibile, băiatul care vorbește cu cactusul ar putea deveni perversul care se ușurează prin magazine și plânge la meci când ai lui o iau la cocoașă sau el încasează o bombă-n cap. Dar era vorba de o simplă povestire aici, cum să se oprească la timp cu un subiect care se anunță așa vast?

Trec câteva zile și autorul încă nu s-a decis. Ba chiar a mai pescuit niște idei dintr-un sertar cu însemnări mai vechi. Mai are o lună, de ce să se grabească? Două săptămâni, una, dar nu-

i stres, o povestire o poți scrie dintr-o suflare, nici pauză de apă nu-ți trebuie. Complicat e să-ți găsești subiectul, ar recunoaște tânărul scriitor dacă ar simți nevoia să discute cu cineva despre preocupările lui actuale.

Gata, acum trebuie să se apuce totuși de treabă, mai sunt trei zile până la termenul limită. Azi o va scrie, sau măcar o începe, mâine o termină, poimâine îi face ultima corectură și o expediază și apoi își așteaptă liniștit premiul. De când a aflat de concurs n-a scris nimic altceva, ca să nu-și irosească talentul și ideile. Acum însă

e pregătit. Totul e fixat, mai puțin subiectul, dar vine și el. Tânărul scriitor se uită pe geam. Trec două babe însoțite de potăile aferente. Dacă ar începe astea să se încaiere și să se învârtă împrejurul doamnelor, să le înfășoare lesele în jurul picioarelor și să le doboare ca pe mașinăriile alea din careva episod vechi din*Star Wars* ar avea în față un început bun pentru textul lui. Însă caricaturile astea patrupede nu-s doar mici și proaste, ci și incapabile să priceapă fluxul de idei pornit din mintea lui, așa că nimic interesant nu se întâmplă. Mai vede niscaiva mașini, câțiva pietoni, însă fără potențial să ajungă în povestirea pe care e pe cale să o scrie.

Vine și ultima zi. Tânărul scriitor încă nu s-a decis despre ce va fi povestirea pe care o va trimite la concurs, știe doarcă o va scrie. Doar mai are atâtea ore la dispoziție.

Alexandru Ionaşcu - Sfera

Dimineaţa, pe la ora zece şi douăzeci sau mai devreme, părinţii mei au plecat la Calafat şi s-au întors fix la ora 17.58, ziua de 2 februarie 2013 Anno Domini. Ar fi vrut să îi însoţesc şi eu, dar văzând starea– tuse debilitantă, voce numai un horcăit şi nas precum o arteziană – în care matinalul şi o răceală persistentă m-au adus, au renunţat, făcându-mi în schimb un ceai şi sfătuindu-mă să citesc numai în pat şi numai acoperit bine cu plapuma. În răstimpul dintre plecarea lor de-acasă şi sosirea lor acasă, departe de a sta sub plapumă, mi-am topit ochii în mii de pixeli din freza post-punk a lui Cioran, din urechile clăpăuge ale lui Beckett, amuzantele bărbi de pe statuile din Persepolis, trupurile de gresie în senine spasme carnale de la Khajuraho, pixeli alcătuind mustaţa optzecistă a lui Mircişor, pixeli ce se hârjoneau pe monitorul PC-ului precum celulele în sângele meu. Urechile au fost ascultate de muzica de la televizor iar degetele au fost non-stop hăituite până la epuizare sub instrucţia spartanilor ofiţeri alimentari din

UNITATEA CULINARĂ NR. 30168914, mai bine cunoscută sub acronimul U.C. 30168914. Ori sub jargonul Zece şi-un Sfert.

Fără a deschide fereastra termopan a camerei, puteam vedea cum Jean-Paul Sartre şi Octavia îl intervievau pe Che Guevara, în orice caz îi ascultau una dintre

lungile şi înflăcăratele peroraţii, deşi acum păreau ceva mai destinse. Pipa sartriană, verde şi existenţial de lungă, strălucea în soarele de sfârşit de iarnă şi părul negru al Octaviei făcea faţă cu brio anemicului vânt de sfârşit de dimineaţă (despre barba lui Guevara nu pot spune dacă făcea faţă cu brio sau nu anemicului vânt de dimineaţă muribundă, probabil că avea o atitudine dialectică în faţa unui asemenea vânt). Guevara era aşezat pe un fotoliu verde, zâmbea şi fuma un trabuc verde-închis şi mult mai falic decât pipa lui Sartre, care aduce a vibrator descoperit după multă vreme într-un sertar şi sub un maldăr de ambalaje cu prezervative Durex, dintr-acelea cu striaţii şi intens lubrifiate. Octavia şi Sartre erau aşezaţi pe nişte taburete aparent nou-nouţe, iar între cei trei se afla o măsuţă de pin albită de o multitudine de hârţoage, în mijlocul acestora tronând, dispuse în formă piramidală, trei scrumiere narcoleptice. Gâtul Octaviei era acoperit de o eşarfă subţire şi neagră, dar părul ei noir nu avea nicio atitudine dialectică în faţa muribundului vânt din muribunda dimineaţă. Era zen. Totul levita în faţa ferestrei mele de termopan, montată când eu eram în clasa a unsprezecea şi Adriana avea numai note de nouă şi zece la engleză, cu toate că tezele, mai ales alea din iarnă, o enervau puţin, poate că n-o enervau, dar cu siguranţă erau nişte pietricele care, de îndată ce erau aruncate în apele ei sufleteşti, produceau unde când largi, de la şapte cercuri în sus, când reduse, între două şi trei cercuri semi-colţuroase, oarecum similare cu fiordurile din regiunea More og Romsdal. Cercurile undelor largi erau ameninţător de groase şi similare cu coasta regiunii Troms, cele mici aducând a fiordurile din regiunea Trondelag: cercuri subţiri şi feciorelnice, viaţă lor măsurată printr-o multiplicare destul de scurtă, iar vocile lor – numai suspine. Să observe cineva ilogicul de mai sus. Cercurile undelor numeroase erau ameninţător de groase, cele mici – şi subţiri şi semi-colţuroase şi asemănate cu două regiuni diferite – păi ori una ori alta, din două una. Sufletul Adrianei o fi fost numai o apă, apa unui lac, dar corporalul ei era numai o humă precum acel sol din Afghanistan, prăjit de soare timp de mii de ani şi crăpat în infinite firişoare.

Când spun că totul levita, mă refer la fotoliul verde, la cele două taburele aparent nou-nouţe, la Guevara, Sartre şi Octavia. A, şi la cele trei scrumiere narcoleptice de pe stratul de hârţoage care acoperea măsuţa dintre fotoliu şi taburele, dintre Guevara, Sartre&Octavia. De ce scrumiere narcoleptice? Pentru că scrumierele sporovăiau între ele prin cantitatea de scrum conţinută de fiecare scrumieră în parte, iar atunci când una dintre scrumiere era lovită, uneori se întâmpla asta cu toate simultan, de somnul indus de narcolepsie, atunci tot scrumul din ea dispărea şi scrumiera adormea, interiorul ei fiind aşa de imaculat, ca şi cum

cineva ar fi spălat-o de vreo zeci de ori, ceea ce nu se întâmpla deloc, spălarea vreunei scrumiere, cele trei scrumiere stând, cu siguranţă, dintotdeauna în mijlocul patului de hârţoage de pe măsuţa de pin suspendată, ca şi celelalte lucruri şi personaje, în faţa ferestrei mele de termopan (dar dacă toată această scenă se derula de multă vreme în faţa termopanelor mele, cum de nu am observat-o până acum? şi doar acum cinci luni mi-am schimbat ochelarii), la o distanţă de nu ştiu câţi metri, însă la nivelul etajului trei al apartamentului din blocul vecin, bloc lipit de al meu, eu avându-mi apartamentul la etajul doi. Aşa cum oamenii vorbesc prin cuvinte, la fel şi cele trei scrumiere vorbeau prin scrumul din ele. Vorbele nu erau ale lor, ci reproduceau vorbele lui Guevara, ale lui Sartre şi ale Octaviei. Deci era vorba de scrumiere şi revoluţionare şi de stânga şi intelectuale. Dar cum era somnul lor? Somnul lor era ca somnul oricărei scrumiere care vorbeşte prin scrumul din ea, un somn levitând în gol. Scrumierele se trezeau deoarece erau continuu umplute de scrum tabagic.

La un moment dat, în timp ce eu tot priveam senin şi puţin absent toată această scenă, Sartre, cu un zâmbet, destul de binevoitor, se uită în direcţia mea, îşi lasă pipa stinsă (dar oare narcoleptică? somnambulă? e o mare diferenţă între o pipă şi o scrumieră) pe măsuţa plină de hârţoage, scoate o ţigară din buzunarul stâng al hainei şi o ţine în poziţie verticală, între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte, întrebându-mă: ,,Cigarette?” la care eu, într-un început de plictis şi rotindu-mi puţin capul la dreapta, răspund ,,Non” şi dau să cobor jaluzele pentru a părăsi camera, însă, cum ridic mâna dreaptă pentru a trage de sfoara de la jaluzele, văd cum toate obiectele şi cele trei persoane sunt cuprinse într-o sferă opacă şi se îndreaptă, această sferă opacă, micşorându-se gradual, către fereastra mea şi, un impuls sinaptic îmi spune asta, înspre chipul meu în curs de a se grimasa de spaimă, dar o spaimă moleşitoare precum arşiţa verii. Mă îndepărtez cu mare greutate de fereastră făcând doar doi paşi în spate, asta şi pentru că mi-e teamă să nu dau peste scaunul de lângă birou, un scaun rotativ la care ţin foarte mult, dar mai ales pentru că

îmi simt picioarele nespus de grele şi tălpile lipite de podea. Realizez că nu mă mai pot deplasa deloc, tendoanele de sub genunchi nici nu se mai flexează şi degetele de la picioare împing în podea mai să treacă în partea cealaltă, în camera de la etajul de sub mine. Totuşi capul îl pot întoarce, ba chiar observ că este capabil de o mobilitate mult mai mare decât de obicei şi pot astfel vedea cum sfera opacă, acum de mărimea unui pumn bărbătesc bine strâns, trece prin geamul termopan, fără a-i provoca vreo stricăciune, se plimbă lent prin faţa ochilor mei, începe să emită o lumină slabă şi, uşor-uşor, se transparentizează

oprindu-se brusc exact între ochii mei nu înfricoşaţi, ci curioşi, chiar nerăbdători, o nerăbdare de-a dreptul morbidă, de-a fi martori la ceea ce va urma.

Sfera este cu totul transparentă, însă nu mai pot vedea pe nimeni în interiorul ei, este o sferă transparentă, goală şi puţin luminoasă. Nici urmă de Guevara, Sartre, Octavia, trabuc şi pipă, fotoliu, taburete, măsuţă cu hârtii, nici scrumiere de niciun fel, doar o parte din monitor şi zone din birou, printre care şi câteva litere din încă necititul *Gravity's Rainbow* (trebuie să recunosc, pur şi simplu aş fi murit, *most certainly I would have been a goner*, dacă nu citeam măcar primele zece pagini, adică primul subcapitol sau capitol, cu Pynchon delimitarea nu-i niciodată uşoară), de lângă tastatură, se reflectau în interiorul sferei. Aud o voce şi bănuiesc că provine din sferă, în acel interior vid trebuie să îşi aibă sursa şi prima impresie este că îi aparţine Octaviei. Pare destul de feminină, dar este o feminitate spăşită, o feminitate dincolo de feminin, şi mi se adresează mie, eu fiind singura persoană din cameră şi din apartament, o cameră şi un apartament cu toate uşile închise (suntem lăsaţi a crede că în iad nu numai că uşile sunt închise, dar şi becurile sunt arse; personal cred că drumul către acel ipotetic iad, de orice fel ar fi, este închis cu totul). Îmi scânteiază prin minte că ar fi trebuit să accept acea ţigară, nu aş pune chiar blestemată, nu, nu aş merge până acolo, dar eu nu fumez şi, prin urmare, etica mea tabagică nu-mi permite să accept ţigări nici dacă acestea îmi sunt oferite de către Jean-Paul Sartre însuşi (viu sau mort, pentru mine n-are nicio importanţă în ce stare este când îmi oferă ţigări).

Sfera se pune iar în mişcare şi începe să se micşoreze luminând din ce în ce mai puternic. Se îndreaptă spre biblioteca mea de lângă birou şi este de mărimea unei piersici, apoi de mărimea unei caise, a unei măsline şi a unui bob de mazăre. Vocea din interior aproape că a încetat şi sfera este îmbrăcată în lumină. Pe măsură ce intensitatea luminii sporeşte, mărimea sferei scade şi vocea se stinge. Lumina aproape orbitoare se apropie de raftul din mijloc şi dispare brusc la câţiva milimetri

de cotorul volumului *Aleph.*

Camera mea a revenit la starea ei obişnuită, înţelegând prin asta că toată lumina din ea este naturală, provine de undeva de dincolo de termopane. Eu mă pot mişca în voie şi voi dormi după-amiaza timp de două ore, iar părinţii mei vor sosi la ora deja menţionată. Mama mă va întreba ce s-a mai întâmplat pe aici, eu, acaparat, nu ştiu prin ce joc al neuronilor, de spusa wittgensteiniană, auzită pentru prima oară acum aproape doi ani de zile, la o colegă de facultate, cum că despre ceea ce nu se poate vorbi, trebuie să se tacă, răspund ,,nimic neobişnuit, totul ca

de obicei”.

Nu voi mai citi nimic din ceea ce am de citit, deşi îmi tot propun contrariul, o propunere disperat-cioraniană, ci voi naviga pe net şi mă voi mulţumi să citesc din postările de pe blogul regizoarei Crista Bilciu, o lectură pe fundalul pieselor *Por que te vas* şi *Over the hills and far away.* Genurile sunt diverse, dar diversitatea asigură motricitatea acestui tip de lectură, exact cum copacii tăiaţi şi lipiţi unul de altul asigurau deplasarea monoliţilor de la Stonehenge ori a celor din Insula Paştelui.

Aflu despre volumul de debut al Cristei Bilciu, apărut în 2011 şi multipremiat, citesc câteva fragmente şi îl comand amintindu-mi că o ştiu pe debutanta autoare de-acum un an şi ceva, când am vizionat pe net montarea piesei *En attendant Godot.* Atunci am văzut atât piesa, cât şi interviurile cu actorii şi, bineînţeles, cu regizoarea.

Mă simt cuprins de un bizar elan care nu prea îmi este în fire, cred că nu îmi este deloc în fire, un elan care se hrăneşte din lectura acelor recenzii despre volumul de debut al autoarei, un poem dramatic destul de original şi complex, scris în spirit dimovian şi ludic şi presărat de intertextualitate, similar prin ambiţia construcţiei poetice cu *Levantul* cărtărescian şi, din câte afirma autoarea pe blog, parte a unei proiectate trilogii epopeice, în orice caz a unei ambiţioase şi demne de urmărit aventuri scriitoriceşti.

Îmi tot spun că ar trebui să continui poemul, primul meu poem, un poem de notaţie început acum câteva zile şi din care am scris doar o pagină şi jumătate şi vreau să-i dau un corp de cel mult opt pagini, măcar şase, dar cred că mă voi mulţumi şi cu trei pagini. Un prim poem născut în calmul zilelor de dinaintea furtunii primei sesiuni masterande. Sper să fie un poem contemplativ şi curios a şti ce-i lumea asta şi ce-i viaţa asta, dar dacă stau bine să mă gândesc, n-aş vrea deloc ca primul meu poem să fie contemplativ, ci doar un poem sinucigaş, la dracu, să nu cunoască nicio lume şi nicio viaţă, ci

să piară sfârtecându-şi toate versurile şi sângerând prin toţi porii cuvintelor, luând cu el cât mai multe voci care-l citesc, nu înainte de a-şi castra orice ar avea un poem de notaţie să-şi castreze.

Somnul mă cuprinde şi mă las în voia lui şi-a patului, neştiind ce fel intenţii are somnul cu al meu trup, trup ce pare a fi al meu şi probabil că al meu chiar este. Nu ştiu dacă în vis sau în trezia de zi cu zi, dar, când eram mic, înaintea grădiniţei, de asta sunt sigur, mi s-a spus, cu siguranţă o persoană a fost – bărbat, femeie,

androgin, copil, fetiţă, foetus uman sau embrion uman- că suntem cu toţii însoţiţi de somnul nostru personal şi de moartea noastră la fel de personală. Parcă a mai zis că aici şi peste tot somnul şi moartea sunt inseparabile. Nu cred că sunt singurul căruia i s-a destăinuit asta.

FICŢIUNI.RO
revistă de literatură şi arte vizuale
ISSN: 2344-3618

Ficţiuni.ro – redactor şef *Eugen Lenghel*

Gurgui, Cezar Mazilu, Fictiuni.ro #06
Istorii reutilizate, Eugen Lenghel, Fictiuni.ro #06
Un timp, un tren, o moarte..., Viorel Pârligras, Fictiuni.ro #12
Poveste de pe strada noastră, Dănuţ Ungureanu, Fictiuni.ro #12
Dreptatea împărţită la doi, Narcisa Stoica , Fictiuni.ro #14

Cezar Mazilu - Gurgui

Era afară un cer de stătea să-ţi zdrobească ţeasta. Un vânt iute, asortat cu o ploaie măruntă, chinuia ferestrele caselor. Gurgui patina prin mâzgă, îndârjit să ajungă la uşa birtului Marghioalei, situat în deal, între magazinul cu acelaşi nume şi colţul celei de-a doua străzi. Dădu buzna prin uşa cu clopoţel şi zgribulit ca toate alea se înfipse în scaunul înalt din faţa barului.

— Da, ce mai zic ăştia, se scutură rebegit, cu privirile înfipte anapoda într-un televizor, în timp ce se chinuia să se caţere pe scaunul supradimensionat, singurul rămas liber, de altfel.

— Ă? se trezi Culea din reverie. Privea concentrat la televizor şi lucrul ăsta îl făcea cu un asemenea ataşament, încât jurai că e cel mai important eveniment din viaţa lui.

— Ce mai mint ăştia, repetă cu răbdare Gurgui.

— Chestii. Nasoleli.

— Ce, vreun război?

— Nţ, se strică vremea.

Ce? Gurgui rămase un pic suspendat între două reacţii. Ce mă? Apoi se scutură şi trase concluzia că evenimentul în sine n-avea nimic tragic în el. Că doar nu era cazul să se teamă pentru viaţa lui, este?

— Şi? Ninge sau ce dracu’ ?

— Plouă.

Oricum, n-avea cum să ningă. Era un mijloc de iulie arzător, într-o zonă climaterică destul de rigidă care nu permitea abateri masive de la normă.

— Ok, plouă. Şi?

— Băi, mă laşi, mugi în surdină Culea, înţepând ecranul cu privirile.

Celălalt, deşi neterminat, ridică din umeri. Îl ştia de prea mult timp pe ţicnit ca să nu remarce că se lipea strâns de câte o veste până ajungea invariabil la dilimangeală.

— Fă-ţi piscină repede, poate are timp să se umple, îl persiflă plictisit, mângâind sticla întinsă pe muteşte de Marghioala (scundă, grasă şi pitită după bar) în semn de recunoaştere al anilor de frecat menta pe-acolo. Dar Culea, draci. Pământ. Părea absorbit de tot şi nu părea un partener bun de vorovit ca-n alte dăţi. Cel puţin nu astăzi.

Scană încăperea cu ochi de vultur. Dacă tot începuse, avea chef de pălăvrăgeală. Adică de un tovarăş volubil care să plătească plin de veselie consumaţia amândorura dacă tot veni vorba. Partea cea mai proastă era că nimeni nu părea suficient de ameţit.

— Şi? Se întoarse înapoi la Culea, nemulţumit de rezultatul căutărilor.

— Va ploua, mă. Rău de tot.

— Adică? Ne-necăm, sau ce?

— Dracu’ ştie. Cică cineva îşi încearcă armamentul meteorologic pe noi.

— Hai mă, că băuşi prea multă zeamă. Pe cine mă-sa să fi deranjat, pe Sersea?

Dar Culea părea numai ochi şi urechi pe televizorul ăla. Se pierduse în explicaţiile crainicului şi-i înghiţea cuvintele ca pe bomboane.

— Vere, dă teve-ul ăla mai tare, se enervă Gurgui, decis să toarne v'o două aciduţe pe mama lor de ştiri. Adevărul era că urechile lui nu aveau fineţea restului lumii şi de aia îl apuca strechea uneori la televizor, dacă acesta nu era destul de tare. Bănuia că nu de surzenie era vorba, poate că atenţia îi era de vină. Oricum, se dusese-n mă-sa cheful lui de petrecere, la schimb cu, ia auzi, emisiuni meteo!

-... masive cantităţi de apă se revarsă chiar acum pe terenuri, acolo unde digurile s-au surpat. Adună cu ele case, animale, pomi şi oameni, cei mai mulţi complet luaţi pe nepregătite. Autorităţile ...

Gurgui înţepeni. Părea într-adevăr, nasoală.

–... dintr-o clipă în alta, vom fi nevoiţi să întrerupem transmisiunea directă, înainte ca apele să ajungă...

Devenise atent şi sorbea cuvintele crainicului cu aceeaşi osârdie, ca şi ceilalţi. D'aia n-avea cu cine să se înhăiteze. Brusc, deveniseră toţi cetăţeni îngrijoraţi.

— *Trei râuri, pe o rază de o sută de kilometri pătraţi s-au umflat de căderile de apă, care au făcut atmosfera aproape irespirabilă în mai puţin de o jumătate de oră. Mi se comunică în cască, exact în acest moment, o veste neplăcută. Trebuie să evacuăm zona, înainte ca apele ...*

Aprinse ţigara şi expiră pe nas. Unde mama dracu' se petreceau toate astea? Cât de departe de-aici? Încercă să întrebe cu voce tare. *Gura!* se auzi dintr-un colţ, glasul dogit al lui Fulmen, un colos de doi pe doi, lipsit total de măsură în ale băuturii şi ocolit mai toată ziua de umilul simţ al umorului. Tăcu, fireşte. Fulmen avea deja ochii roşii.

Se pregăti aşadar să-şi adune catrafusele şi să se care, puţin ofensat de migrenele altora. Nu se ridicase însă bine de la

masă, că uşa barului se trânti de perete şi doi tipi se scurseră din ploaia de afară. Privirile injectate îi cotropiră din toate poziţiile, în timp ce aceştia se înfipseră protocolar în faţa lui Culea.

— Profesore, e nevoie de dumneata. Direct la sediu.

Din locul său, Gurgui căscă măselele. Culea profesor? N-avea deloc moacă, deşi n-ar fi putut spune că ştia prea multe despre el. Un client permanent al

cârciumii, asemeni lui, anonim, nesigur, pe jumătate cherchelit...

— Ce predai vere, se trezi brusc Gurgui, dar Culea nu răspunse. Acesta tocmai îşi punea o folie de plastic pe umeri, pregătindu-se evident, de plecare. Părea lent şi stângaci, amorţit de alcoolul consumat pe post de mâncare. În mod neaşteptat, unul din cei doi goriloi deschise gura:

— Fizica pământului.

*

Mare debandadă s-a produs în ziua aia. Televizoarele erau ocupate cu prognozele meteo pe jumătate din continent, un lanţ de cutremure tectonice şi mii de incendii în marile oraşe. Părea un film fără sfârşit, în care lumea părea că se duce de râpă. Gurgui se pitise prudent în casă, luându-şi desigur, ceva muncă de birou: câteva sticle cu număr înfricoşător de grade la alcool, un bax de conserve, un bax de popcorn şi alte mărunţişuri. Păreau absolut necesare postului de spectator la căderea lumii.

Îşi înroşise ochii de către veşti dospea, risipit printre sticle. Nu-i ieşea din minte remarca beţivanului profesor: *cineva îşi încerca armamentul pe noi* şi în umbra recentelor evenimente, închina să creadă că ştie ce spune. El personal, îşi propuse să alcătuiască o gardă orăşenească, dispusă să-i alerge pe hoţi, chit că dezastrul încă nu-i lovise. Râse, bineînţeles. Nu era treaba lui. Lasă-i pe deştepţi să aprofundeze chestiunea, îşi spuse, mândru totuşi că-i venise o astfel de idee.

Aţipi îmbrăcat, învelit într-o pătură cu miros ascuţit de alcool, vomă şi încă ceva, greu de definit: frică.

*

În ziua a treia, îl văzu pe Culea pe ecran. Era bărbierit şi uscat, dar cu cearcănele atârnându-i până la subţiori. Părea treaz, dracu' să-l ia! Pe când el, se chinuia ostenit să-şi mişte hoitul la baie, unde-l aşteptau câteva nevoi amânate prea mult.

N-a prins emisiunea de la început. A auzit doar finalul, puţin după ce a tras apa. Profu’ îndemna lumea ca un adevărat profesionist, să nu intre în panică. Era un eveniment aşteptat de prea mult timp şi cu toate că provoca reacţii secundare, se părea că merită să înduri.

Mă-ta, bă!” hârâi nesigur*. „Asta să i-o spui lu’ ăla de-i crapă vaca-n bătătură! Precis îţi detaliază el fenomenul ăsta, legat de merit...!*

Astea fiind gândite, în ultimul efort către pat, se ghemui pe covor şi aţipi, înainte să-şi proptească bila de podea. Veneau mizerii mari, veneau... mari, mari... veneau...

*

Mizerii, da, ăsta era cuvântul. Ca o ploaie repede de vară, evenimentele au luat o amplitudine greu de anticipat în urmă cu doar o săptămână. Politica mondială s-a schimbat pe nesimţite, deşi organismele care o susţineau erau destul de leneşe şi alcătuite din prea mulţi pensionari cârcotaşi. La bază, funcţiona o singură atitudine: *salvaţi ce se mai putea!*Asta se putea, bineînţeles, traduce în mai multe limbi şi mai multe atitudini: japonezul îşi salva bonsaiul, chinezul – papucii de casă, americanul – puşca şi europeanul – amanta. Peste noapte, fiecare cetăţean al lumii devenise un pic mai responsabil cu familia şi începuse în acest sens, mici manevre de întreţinere pe termen lung: furtişaguri, rezerve alimentare, ceva conturi personale de reglat şi alte chestiuni care nu-ţi treceau prin minte la o primă evaluare. Un lucru bun se distingea din toate: tot ţugulanul îşi salvase computerul şi printr-o pronie cerească, internetul supravieţuise fără dezastre majore. Televiziunile mari, având dezavantajul unor locaţii fixe (potenţial ţinte la evenimentul în curs) au făcut uşurel pasul înapoi. Doar staţiile portabile, radiourile ori celularele mai făceau un ban acolo. Lumea se mutase dramatic şi în bloc pe net. Se semnala un trafic din ce în ce mai mare şi serverele salvate cine ştie pe unde, făceau tot mai puţin faţă.

În privinţa vremii, nimic nou: ploile continuau fără întrerupere, grindina devenea obicei, alunecările masive de teren, o banalitate. Graficul cutremurelor depăşea deja orice previziune. Auzeai peste tot de ninsoare, viscol, tsunami, furtuni, cicloane, chestii care derutau reţeaua mondială de sateliţi. Oriunde căutai, bântuia vreun uragan cu nume drăguţ:

Emilly, Mosaka, Lowie, Tutti-Frutti. Ţi-era şi drag să ieşi la cumpărături cu pistolul în mână, înţepat de aşchiile lemnelor zburătăcite prin aer sau lovit de vreo maşină în cădere. La fiecare colţ puteai da peste vreun cetăţean care găsea el ceva util de la tine. Şi tot aşa.

Micile magazine aflate încă în funcţiune primeau cu mofturi carduri şi uneori se codeau şi la bani. Doar obiecte utile sau piese de tezaur. Na-ţi-o drace! De exemplu, Gurgui. Ca o persoană cu fire complexă cum se ştia, nu apucase să

întreprindă nimic în privinţa rezervelor.

După beţia prelungită în buza comei, s-a trezit brusc, uscat, înfometat şi fără ţigări. În plină derută, s-a înarmat cu o bâtă şi a ieşit din beciul propriu. Casa în sine aproape că nu mai exista, doar trei ziduri şi o juma' de acoperiş. Clătină cu durere din cap. Atât mai avea săracu'!

Cu fiecare pas chinuit printre cioturi, ţigle şi cărămizi, avansa împotriva vântului, către un magazinul Marghioalei despre care nu mai ştia nimic de la începutul nenorocirii. La bar, nicio suflare. Doar nişte şipci bătute-n ferestre. Alături, magazinul era cel mai apropiat din zonă şi-i trecu prin memeacă ideea că n-avea cum să plătească produsele. Poate pe datorie? Sau poate că bâta putea să lase ceva impresie…

Acolo, surpriză. Magazinul funcţiona non-stop şi era plin ochi de chipuri ude. Noroc că nu veniseră inundaţiile adevărate, căci altfel, el, ultimul din neamul Gurgui, ar fi rămas legendă.

Lumea nu părea deloc să cumpere ceva. Bănuia că magazinul era doar un pretext pentru a strânge toţi speriaţii laolaltă. Mulţi se agitau cu vorbe aspre, gesturi largi şi feţe chinuite. Unii tăceau. Dar toţi aveau chipuri livide şi sorbeau ceva din vreo sticlă. Gurgui se transformase între timp într-o caracatiţă şi balota tot ce intra în calea privirii. Ar fi băut şi apă, numai să-şi ostoiască uscăciunea. Frumuseţea era că nimeni nu părea preocupat să-i ceară bani ori altceva. Cu curaj şi braţe pline, îşi apropie o votcă, pătată de atâtea stele şi-i deşurubă capacul. Exact în acel moment, din mulţime se hlizi o mutră neplăcut de familiară. Lucru care-l făcu bineînţeles, să ezite.

— Gurgui, se auzi strigat şi înţepeni. Gurgui, ticălosule, stai aşa, nu fugi!

Păi chiar asta intenţiona să facă! Până să reacţioneze însă, se trezi întors cu forţa şi luat în braţe.

— Gurgui, nenorocitule, n-ai murit încă?

Era Culea, profesorul. Ud, dar la patru ace. În spatele lui, erau lungite două siluete, cu mutre de urangutani.

— Ce cauţi drace p’aci? N-ai fugit?

— Unde?

— Io ştiu? Aiurea! La rude, în munţi.

— N-am vere aşa ceva. Poate tu, în capitală. Te văzui vedetă, acu' un milion de ani, pe teve-ul naţional. Da' de când dracu' eşti tu profesor?

— De vreo treizeci de ani lungi …

Gurgui fu instantaneu lovit de respect. Chiar că părea profesor, avea şi gardă de corp, costum bun şi punea pariu că putea să ia orice din magazinul ăsta, fără să mârâie nimeni. Şi el în umbra lui adăugă, grăbit să-şi umple buzunarele cu ţigări.

— Poţi să iei liniştit, zise Culea văzându-i gesturile grăbite. Multe chestii de aici sunt ajutoare aşa că până una-alta, aici e cartierul general.

— Ce cauţi aici, mormăi Gurgui recunoscător, transpirând în timp ce-şi umplea buzunarele.

— Eram în trecere. Am vrut să văd ce s-a ales din cocioaba mea.

Cocioabă era cam mult spus. Casa lui Culea era trainică, vopsită în colori pastelate şi cu vie în faţa porţii. Mă rog, era.

— Şi-acum?

— Plec înapoi.

— Fericitule!

Şi cu asta, basta. Gurgui aprinse o ţigară, desfăcu un dop de sticlă şi oftă prelung, după ce aruncă pe gât o jumătate din conţinut. Simţea cum viaţa îi revine în artere şi lumea se colorează ca la început.

Îl luăm cu noi, auzi ca prin vată şi o clipă văzu moacele strigoilor care-l păzeau pe prof, cum se lungesc ameninţător spre el.

*

Şi chiar l-au luat. A băut tot timpul şi a luat ghionturi de la gorile. Au mers câteva ore bune contra vântului, au făcut escale dese şi mult ocol, datorat unor poduri surpate. Era o vijelie adevărată, asortată la o ploaie pipernicită, iute însă ca vârful de ac. Vremea zugrăvea fericit starea de spirit a lui Gurgui, ghemuit în

portieră, plutind cumva în propria vomă.

S-a trezit după o zi, cu o durere de cap monstruoasă. Era lungit pe un pat tare, înghesuit într-un spaţiu mic. În loc de tavan, distingea o scară. Cineva îi amenajase cuibul într-o debara cu rufe de şters pe jos.

— Ce-i cu mine aici, articulă cu greu nişte cuvinte străine, când a dat ochii cu
Culea.

— Nimic, eşti de-acu’ inginer responsabil peste curăţenie. Mişcă-te…!

Lui Gurgui se păru interesant. Mop, tel, apă, detergent şi lipsă de şefi. Hm, părea o slujbă adevărată.

*

Era o clădire imensă. Multe etaje, oameni preocupaţi, calculatoare până şi în holuri. Pe ecrane se curbau diagrame sofisticate, pături de nori şi cifre, foarte multe cifre.

Peisajul părea desprins dintr-un film cu roboţi, pe unde circulau însă tipe, cu fuste până-n chiloţi şi unghii protejate prin lege. Legăna mopul şi trăgea cu urechea la rarele conversaţii. Atmosfera părea nasoală şi câteodată se simţea stingher lângă găleata lui roşie. Dar avea unde să pună capul, să tragă vreo sticlă neştiut de nimeni şi să-l mai înjure pe Culea în puţinele momente în care îl încânta cu prezenţa. La casa lui nu s-a mai gândit demult, era oricum o dărăpănătură, moştenită de la un părinte cu zestre genetică adevărată, de alcoolic. Auzea că regiunea e sub ape şi că familia lui Fulmen, printre alţii, este dată dispărută. Într- un acces nepotrivit de melancolie, chiar îi păru rău de uriaşul idiot de la care mai primise prieteneşte, câte o bastârcă între ochi. Nimeni nu merita un sfârşit pe o plută, făcută să zicem, dintr-o bucată de uşă…

Numai că veştile rele nu se opreau. Undeva mai la sud a nins, mai în vest a dat gerul, la nord a plouat în continuare.

Dacă vroiai să pleci aiurea, îţi trebuia neapărat o barcă sau o pereche de patine. Bilanţurile pierderilor se tot măreau, se lungeau hidos în liste fără sfârşit. În secret îi era recunoscător moşului mofturos care-l cărase până aici. Se părea că e baştan peste multe departamente şi că dă raportul direct preşedintelui, cu cartierul general undeva în munţi. Într-o pauză de inconştientă trezie, chiar a vrut să afle ce se întâmplă. Lumea s-a uitat dubios la el şi asta l-a întărâtat. L-a luat la bani mărunţi pe profesor:

— Vere, ce mă-sa se întâmplă? Adică pe bune, ce e?

— Uff, spuse acesta şi luă o pauză. Cineva ne vizitează.

— Adică?

— Nu ştiu, un nor inteligent, ceva.

— Ce, mă?

— Nu mai ies din cifre! Toate au luat-o razna. Şi nici n-avem cum să-i dăm mersul.

— Ce, mă? Nor inteligent?

— Îhî.

Vestea căzu cam greu la stomac. Cam ca o măslină, pe fundul paharului cu bere: pleosc!

— Şi voi ce dracu' faceţi? Lăsaţi chestia aia să bântuie de nebună prin coteţele noastre…?

— Nu-i aşa de simplu. E mare cât Africa şi nu îi e frică deloc de bombele noastre meteorologice. Poate-l gâdilă, poţi să ştii…

— Şi el continuă să ne viziteze, aşa, de prietenie, sau ce?

— Habar n-am. Dar se mişcă.

Drace, mormăi Gurgui care încă nu-şi făcuse astfel de probleme. Un nor inteligent. Hm, făcut din ce?

— Din ce e făcut?

— Particule ionizate, apă, gheaţă, un pic de hidrogen sulfurat şi ceva compuşi organici simpli. Cum dracu' s-o fi împăcând acidul sulfuric cu compuşii ăia…?

— Păi şi de unde ştiţi că e inteligent?

— Îşi păstrează forma, ne bruiază toate frecvenţele, se mişcă

numai când vrea el şi aşa mai departe.

— Păi ce, asta e dovadă?

— Nu, dar de câteva zile, sateliţii ne trimit imaginea lui ca un chip zâmbitor, care dă din buze.

— Adică? Zice ceva?

— Da, zice. Aşa, pe tăcute. Dacă nu luăm în calcul tunetele, trăsnetele…

— Păi şi ce zice vere, mă mai fierbi mult?

— O prostie. I-am pus pe surdomuţi să mi-o traducă de două sute de ori pe puţin şi în toate limbile pe care le ştiu.

— Adică?

— *NIMIC NU CONTEAZĂ. TOTUL E IMPORTANT.*

— Atât?

— Atât.

— Adică nimic din: salut bă, fraierilor sunt eu, tăicuţa…?

— Nţţ…

— Şi ce dracu' vrea să însemne?

— Habar n-am. Filologii, psihologii, filosofii, xenologii şi mai enumeră tu ce vrei, muncesc pe brânci la asta. N-au nicio concluzie unitară. Se ceartă între ei ca tâmpiţii…

— Băi vere, da' e ciudat rău…

— Oho, stai să vezi tu ciudăţenie! Chipul reconstituit pe calculator are mutra ta, bă, nesuferitule…!

— Ce –e…?

*

Era mai spre seară.

Stăteau sub scară gânditori, cu coniacul în faţă şi două pachete de ţigări goale. Agitaţia se potolise şi în lungul scărilor, pustietatea aşternea cearceafuri plumbuite.

— Ce, ăştia chiar pleacă de la serviciu? Pe o vreme ca asta?

— A, nu, i-am îngrămădit pe toţi într-o aripă şi la subsol, în paturi de campanie.
WC- uri comune, băi la fel, ce mai, tot confortul…!

Gurgui se ruşină un pic, auzind de duşuri. Îi cam trebuia şi lui unul şi asta repede. Deşi profu' nu dădea semne că l-ar fi deranjat ceva.

— Ia zi-i, atacă el prudent subiectul care-l ardea cel mai tare. Eşti sigur că are mutra mea? Poate că doar seamănă, aşa. Pe departe…

— Pe calculator, din toate bazele de date ale stării civile, tu ai cele mai multe şanse…

— Adică?

— Nouăzeci şi şase la sută.

— Şi ce înseamnă?

— E identic, tată…!

— Păi patru la sută…

— Nu înseamnă nimic, tâmpitule. Pot fi greşeli de receptare ale sateliţilor…!

— Sau altceva, nu?

— Da, greşeli de reprezentare.

— Adică nu expune norul prea bine imaginea

aia 3D, nu? Profu' îl privi uimit: cam aşa

ceva.

— Şi ce înseamnă toate astea?

— Habar n-am. Am primit deja mesaje din alte ţări, pe canale protejate. Nu eşti singurul cu mutra asta nesuferită. Mai sunt aproape douăzeci ca tine…

— Identici?

— Îhî. Nouăzeci şi şase la sută, niciun procent în plus.

-Adică mă privesc în douăj’ de oglinzi, ca prostul? Măiculiţă…!

În sfârşit, realiza că nu un gest subit de prietenie îl făcuse pe Culea să-l smulgă din noroiul şi vântul oraşului natal. Şi când avu revelaţia, îl blestemă greu în gând.

*

S-au hotărât să-i arate.

Gurgui stătea în faţa ecranului de calculator şi chipul îi înţepenise într-un rictus anormal. Privea optsprezece feţe identice şi uitase să mai scoată vreun cuvânt.

— Io sunt deci al nouăsprezecelea.

— Îhî, admise un operator chelios. Unu' dintre ei a fondat chiar o biserică: *REVELAŢIA CELOR NOUĂSPREZECE APOSTOLI*. Altul a scris un roman care tocmai apare şi promite să fie vândut la blană. Restul sunt ţinuţi sub pază, ca avuţie naţională.

— Mda, numai eu spăl pe jos.

— Ce să-i faci, viaţa e cutră!

Cheliuţă ăla făcea mişto sau ce? Culea sparse liniştea ca un ciocan într-o stivă de porţelanuri:

— Gata, la treabă maimuţoilor, n-aveţi nimic de calculat astăzi? Şi în timp ce se risipeau primatele, bolboroselile discrete împodobeau arborele genealogic al profului cu tot soiul de animale agăţate de ramura mamii lui de nesimţit.

Gurgui privea prostit în continuare. Se uita ca idiotul la o mutră sub care scria: Congo. *Isuse, am o variantă de ciocolată,* se cruci el, înghiţind în sec. Un smucet îl trase însă brusc în altă direcţie, într-un mod total nepoliticos: *ia telu' fraiere, că se umple sala cu rahaţi!* Şi aşa s-a întors la munca de bază.

În sinea lui însă, se gândea deja cum să o ceară avansarea şi o mărire de salariu. Dar cui? Preşedintelui? Că nenorocitul ăla de Culea, precis că nu dorea să audă de aşa ceva... Jigodia

mamii lui…!

*

Băieţii au reuşit să culeagă mostre din ciudăţenie. Au aflat că partea organică avea codul ADN alcătuit din patru litere a câte două combinaţii de tripleţi pentru fiecare locaţie. Adică şaisprezece aminoacizi posibili, structuraţi în trei spirale

ADN, care-i făceau mult mai stabili la interacţiunea cu acizii sau cu razele ultraviolete, de exemplu. Rămânea neclară protecţia la razele dure (gama, X, etc) sau modul de deplasare autonom. Cum supravieţuiau totuşi celulele organice în spaţiu şi cum comunicau ca individualităţi între ele, rezultând o prezenţă unică şi coerentă şi sute de alte neclarităţi. Cert este că boschetarul ăla astral scana tot în fiecare secundă şi păstra o muţenie absolută asupra intenţiilor sale, ceea ce umplea de griji fiecare guvern deasupra căruia plana.

Vremea se schimbase brusc şi se putea spune că evenimentele intraseră nefiresc, într-un con de aşteptare. Un soare dubios spălase întreaga emisferă nordică, iertând fireşte, porţiunea unde norul rânjea în continuare, cu aceeaşi mutră. Deja se tipăreau calendare cu strâmbătura aia, se făceau operaţii estetice, devenise până şi siglă a unei corporaţii de băuturi răcoritoare, fără conservanţi. Unii au găsit chiar similitudini cu elemente din cultura aztecă şi indoneziană. Ce mai, moaca era la modă! Deja câteva tipe dotate în anexe se uitau după Gurgui şi uneori se ondulau prin faţa lui ca algele prin apă. El, nepriceputul, înghiţea în sec şi se târa mai departe. Nu ştia deloc cum să abordeze o liană din aia.

În aceeaşi după amiază, câţiva l-au escortat la director. La Culea, adică. L-au examinat două comisii până noaptea târziu, de a ieşit de acolo mai fluid decât după trei sticle de votcă. Nu pricepea deloc unde doreau să ajungă, fiindcă nu fusese niciodată răpit de extratereştri, nu avusese episoade amnezice, nu vorbea alte limbi decât cea băştinaşă. Mânca în general cam ce apuca, era fericitul posesor al unui ulcer incipient, ficatul un pic mărit, plămâni mai umbriţi şi aşa mai departe. Nu-şi aducea aminte prea multe despre copilărie, nici măcar culoarea ţâţei originare. Părinţii muriseră între timp, un bunic îl terorizase f'o zece ani, zburătăcise şi el câteva tipe cu şirul logic ceva mai scurt şi cam asta era totul. Nu exagerase, decât în băut de apă vreo câţiva ani, ca urmare a unui avertisment dur al unui doctor pe care-l căutase mai apoi să-l jumulească pentru sperietură. Cam asta era.

Tipii din comisii păreau totuşi nemulţumiţi şi au insistat să i se monteze o cameră de supraveghere în dormitorul său de sub scară. Asta aşa, pentru monitorizare. Doar pentru timpul somnului, spuneau ei, dar Gurgui se oftica la gândul că nu mai putea atrage nicio fetiţă acu' când era încă în glorie în cuibuşorul lui ferit de drumurile obişnuite ale angajaţilor. Iată cum deja avea o turmă de paparazzi, înainte de a deveni cu adevărat vedetă.

*

Mitocanii din comisie avuseseră oarecum dreptate. În timpul nopţii şi între două frichineli pe patul tare, Gurgui a avut o scurtă tendinţă de dizolvare. Au surprins cu camera cum mâna lui stângă s-a dezmembrat/ decalibrat/ dematerializat în mici cuante zburând ca licuricii prin toate direcţiile. Procesul înghiţise şi umărul, împreună cu o halcă sănătoasă din torace. Între timp, subiectul horcăia liniştit prin visele sale dezlânate.

A fost cea mai idioată noapte. L-au trezit urgent şi l-au băgat într-o cameră de analize, special construită pentru avuţia naţională locală. L-au ciocănit, ascultat, înţepat, privit, întors pe toate feţele şi deşi era întreg, l-au abandonat pradă buimăcelii post-alcoolice, în incinta luminată ca un soare, unde somnul nu era deloc o opţiune. A făcut o cerere de protest în scris, a dat telefoane cui i-a trecut prin minte şi s-a rugat vreo două ore de şefu' să-i de-a drumul la găleată. Nimic. Inimi împietrite, soborul de cifrari l-au încuiat acolo şi unul dintre ei a înghiţit cheia.

A rămas izolat ca idiotul, să-şi facă nevoile de faţă cu toţi curioşii şi să se plictisească îngrozitor în lipsa unor sticle sau a presei locale. I-au băgat televizor abia a doua zi.

*

Şaptesprezece zile a durat totul. De la prima ploaie, până la final. Întreaga lume şi-a lins rănile, numărându-şi pierderile prin televiziunile naţionale. Nimeni nu pricepea cum influenţa efectiv acest obiect nepoliticos, întreaga climă. Mai ales cum provoca sutele de cutremure peste ţinuturile peste care a plutit. Sau cum provoca furtunile, uraganele şi cicloanele. Poate fiindcă procesele interne ale sale aveau ca rezultat descărcarea unor energii potenţiale masive sau că putea crea câmpuri magnetice mari cât China. Sau poate altceva, la care deştepţii nu s-au gândit încă. Cei nouăsprezece apostoli au dispărut simultan şi fără urmă, în mai puţin de zece secunde, după care norul şi-a subţiat materia şi a dispărut cu o viteză subluminică, greu de tolerat în calcule, undeva spre Norul lui Magellan. Poate că aşa se înmulţea el. A lăsat orgolioasa omenire cu buza

umflată, fluierând a pagubă. Materialele despre întâlnire/ invazie/ contact au ţinut trează opinia publică luni de zile şi s-a creat din loc în loc câte un institut de Cercetare a Vieţii Extraterestre. Sau cum s-or fi numind clădiroaiele alea, unde o turmă de bărboşi ochelarişti papă un ban cinstit din cârca bugetelor naţionale. Cartea unuia din dispăruţi s-a vândut ca Biblia şi Biserica Revelaţiei Celor Nouăsprezece Apostoli a devenit religie de stat într-o ţară europeană.

Aceasta, religia adică, a avut tendinţa organică să se întindă pe sub aripioarele marilor religii ale globului şi părea doar o chestiune de timp până la unificarea/ înghiţirea acestora. S-au creat case memoriale şi unele străzi, sau şcoli, sau parcuri au căpătat numele celor dispăruţi. În Congo s-a înălţat o statuie, chiar în curtea palatului prezidenţial. O scenă eroică, alcătuită din figurine cu nouăsprezece mutre identice. Nouăsprezece faţete ale unui act cognitiv, au emis filosofii, nouăsprezece căi spre Absolut au decretat vânătorii de paranormal, nouăsprezece moduri de a închide gura nevestei s-a numit titlul bestsellerului lunii, din SUA. Variaţiunile au continuat în cascadă mult timp şi s-a împământenit părerea că nouăsprezece simboliza ceva, un număr mistic sau praguri de purificare.

Oricum, acolo unde era Gurgui ca personalitate virtuală, chestiile astea nu-l încălzeau cu nimic. Particulele lui interacţionând cu marele nor, luminau un singur dor şi o singură dorinţă. O ţigară. Şi o votcă. Mare, dacă se poate.

Eugen Lenghel - Istorii reutilizate

Isaac închise ochii pentru o clipă. Lumina orbitoare a paginii albe îl obosise, iar literele răspândite pe toată suprafaţa ecranului nu schimbau mare lucru. Conjunctiva nu-i dădea pace, semn că uitase să mai clipească. În definitiv, putea să se ridice de la birou ca să-şi clătească faţa cu o doză mică de apă. Cât mai rece.

Îşi amână totuşi mica satisfacţie. Termenul limită expira în cinci minute şi marca o etapă importantă în cariera lui de copiraiter. Îşi înghiţi cu greu nerăbdarea şi se apucă de revăzut. Textul era coerent, conform normelor. Personajele le interpretase corect, iar mixul de dialoguri respecta adevărul

istoric.

Elimină câteva greşeli de dactilografie, puse corectorul gramatical şi semantic să facă o nouă trecere. Doar o virgulă între subiect şi predicat, alte două înainte de “şi”, un punct care întrerupea o frază fără sens. Două minute trecuseră.

Bine. Mai avea încă două ca să evalueze ultimele detalii. Titlul. Dacă nu era cel mai potrivit. “Cavernele Dunei”. Avea rezonanţă. Făcea trimitere la două din cele trei lucrări din care se inspirase, dar fără să preia direct niciunul din titlurile

precedente.

“Da!” Era perfect. Treizeci şi trei de pagini de perfecţiune. Paragrafele se îmbinau minunat, ca piesele unui Lego dinamic. Păreau că au viaţă proprie şi că interacţionează cu sursele. Îşi scrise numele la sfârşit, dată lucrarea şi o trimise către editor.

Abia atunci se ridică din fotoliul alb imaculat, asortat cu camera şi cu biroul. Se îndreptă cu paşi mărunţi spre lavoar, încercând să nu ameţească. Îşi uitase ochelarii de citit pe nas. Încă o treabă pe care o tot amânase, ca să pară excentric. Îşi pregătea cariera cu grijă. Fiecare amănunt era important. Ochelarii rotunzi, tunsoarea scurtă, barba impecabil rasă. De fapt se epilase ca să nu aibă probleme zilnice cu consumul de apă.

Ajunse în fine la lavoar, programă doza de apă, temperatura şi presiunea. Ridică masca facială, o potrivi peste figura inexpresivă lipsită de ochelari şi apăsă pe buton. Jeturi minuscule îi muşcară efectiv epiderma, biciuind-o cu o cruzime mecanică, lăsând-o proaspătă şi hidratată. Apa se scurse imediat în găurile colectoare de sub bărbie.

Bip-bip. Bip-bip. Bip-bip. Alarma centrală era insistentă. De fapt aşa o programase. Indiferent care era problema, ar fi sunat doar aşa: bip-bip. Nimic original, nimic care să-l sperie din cale-afară dacă ar fi fost cu adevărat o urgenţă. Cu o atingere de deget anulă semnalul. Avea un mesaj nou. “Excepţional.” De la editor. “Mult prea repede”, gândi el. Deja emoţia îi întuneca privirea. Îşi aşeză imediat ochelarii, îşi strânse buzele, se aşeză în fotoliu, păstrând-uşi spatele drept. Erele ce urmau aveau să-i studieze înregistrările cu deschiderea şi citirea acelui mesaj istoric:

*“**De la:** Bârnă şi Nobila <fara-raspuns@barnanobila.ro>*

***Către:** Isaac K. Herbert*

***Subiect:** Concurs proză scurtă*

***Mesaj:** Acesta este un mesaj automat. Vă rugăm nu*

trimiteţi răspunsuri sau contestaţii. În caz contrar, vor fi considerate drept spam şi veţi suporta rigorile legii. Urmează răspunsul la evaluarea textului trimis.

*Dragă **Isaac K. Herbert**,*

Vă mulţumim pentru interesul acordat concursului nostru. În urma analizelor efectuate în mod automat şi prin urmare cât se poate de obiectiv asupra textului trimis, am putut selecta următoarele:

*1. **Încadrarea în tematică** (reevaluare istorică a validităţii textelor din scifientul timpuriu): 10/10.*

*2. **Reutilizarea personajelor** (identificarea şi utilizarea personajelor principale din sursele studiate): 7/10. Am apreciat perfecta opţiune pentru R. Daneel Olivaw şi Lady Jessica. Totuşi cei doi sunt evident incompatibili. Drept urmare povestea lor de dragoste nu poate fi încadrată decât în genul parodic, care iese din tematică, având o prea mare doză de originaliate. În plus, personajul Corrin N. Wickter, deşi machiavelic, încadrabil în casa Corrino, nu are totuşi nimic nobil sau princiar. Am crede mai curând că este inspirat din "Omul din castelul înalt" dar neputând fi identificat cu niciunul din personajele lui K. Dick.*

*3. **Reutilizarea textului** (încadrarea în minim 1/3 şi maxim 3/5 de reutilizare a textului istoric): 9/10*

Deşi am dori să vă acordăm maximul, nu ne lăsaţi această posibilitate, textul trimis având exact 33% conţinut istoric reutilizat, nereuşind să atingă minimul specificat de 33.33%. Am apreciat perfecta încadrare stilistică, eliminând necesitatea marcării textelor cu ghilimele, italice sau note de subsol. Dialogurile decurg normal, făcând trecerea de la "Caverne de Oţel" la "Dune" fără probleme şi realizând prin aceasta un colaj absolut decadent. Am apreciat pozitiv şi lungimea maximă de

jumate de pagină a fragmentelor de text istoric.

În concluzie, dragă ***Isaac K. Herbert****, vă rugăm să primiţi întreaga noastră consideraţie şi să acceptaţi scuzele noastre, întrucât nu vă putem include concurenţii desemnaţi să participe la etapa următoare, textul suferind de o doză prea mare de originalitate.*

Redacţia

P.S. Insistăm asupra faptului că nu puteţi răspunde acestui mesaj. Nu se primesc contestaţii.”

Isaac îşi închise ochii. Jură să se răzbune crunt pe Bârna Nobilă când o să vină el la putere, dar până atunci trebuia să mai împingă câteva texte. Cel mai greu era să se încadreze în limitele de reutilizare. Toate editurile cereau minim 1/3, o limită greu de atins într-o lucrare originală. Pe lângă asta, îi venea extrem de greu să atârne pe ici şi colo câte un personaj original. Dar astea erau regulile.

Selectă alt anunţ de concurs din listă, citi condiţiile şi se apucă de lucru. Isaac
K. Herbert era hotărât să câştige.

Viorel Pârligras - Un timp, un tren, o moarte...

În acea zi de septembrie 1989, Gara de Nord acoperea cu binecunoscuta melodie „Glasul roţilor de tren” forfota locului care nu dormea niciodată, anunţând că un tren accelerat va pleca peste cinci minute în direcţia Videle, Roşiorii de Vede, Caracal, Craiova, Filiaşi, Drobeta-Turnu Severin, Timişoara. Într-unul din compartimente, şase călători îşi aranjau bagajele, încercând totodată să se facă cât mai comozi pentru călătorie. Cu o smucitură scurtă, trenul pleacă în sfârşit. Un nou călător, încărcat cu pachete, îşi făcu apariţia pe culoar şi intră gâfâind în compartiment. Salută maşinal şi îngrămădi cu greutate marfa în plasa de sus.

— Era cât pe ce să-l pierdeţi, nu? îl întrebă un călător.

Întârziatul îl privi speriat, să se convingă că vorbeşte cu el, şi aprobă din cap.

— Se întâmplă..., continuă călătorul, spre ceilalţi. Aveam un unchi la Târgu Jiu care tot timpul pierdea trenul, da’ tot timpul, dom’le.

— Sunteţi din Târgu Jiu? îl întrebă alt călător, în timp ce scotocea prin buzunarul unui fâş atârnat în cuierul locului.

— O, nu, sunt dintr-un loc mai aproape de cel în care mergeţi dumneavoastră. Sunt din Filiaşi.

— De unde ştiţi unde merg? se miră călătorul cu fâşul.

— Ştiu. Mergeţi la Timişoara, nu?

— Da, rosti uimit călătorul.

— În delegaţie, nu?

Cel vizat făcu ochii mari.

— De unde ştiţi?!

— Mi-am dat seama, îi răspunse vorbăreţul. V-am… cântărit, aşa, din ochi.

— Din ochi? nu-şi revenea din uimire călătorul.

— Serios. Aveţi un aer de bucureştean. Tot privindu-vă, mi-am zis că n-aveţi unde să mergeţi altundeva numai cu fâşul şi cu geanta. În geantă aveţi o grămadă de hârţoage. Documentaţii pentru construcţii?

— Da, îngăimă călătorul vizat.

— Inginer constructor?

— He, he, m-aţi ghicit! Dar tot nu mi-aţi spus de unde ştiţi că merg la Timişoara.

— L-o văzut când o luat biletul, interveni un al treilea călător. O stat în spatele dânsului.

— A, nu, imposibil, am luat biletul ieri, de la agenţie şi eram singur când l-am luat, preciză călătorul cu fâşul.

— Nu v-aţi luat pijamaua? întrebă vorbăreţul.

— Ba da.

— Se vede, explică el, geanta stă foarte burduşită. Nu v-aţi fi luat pijamaua dacă aţi fi mers pe aici, pe aproape. Iar maldărul

de ziare şi cele două cărţi dovedesc că aveţi de înfruntat un timp îndelungat până la destinaţie.

— Sunteţi un bun observator, interveni al patrulea călător.

— Sigur, confirmă vorbăreţul. Lucrurile din jurul nostru spun multe dacă ştim

să le privim.

— Ce meserie aveţi? se interesă el.

— Dumneavoastră, ca doctor, vă trec mulţi oameni prin faţă, ar fi trebuit să ghiciţi.

— Nu prea am legătură cu oamenii, lucrez într-un domeniu de cercetare. Dar de unde aţi dedus că sunt doctor? După pantofi?

— Sunteţi spiritual, conchise vorbăreţul, deşi şi pantofii dumneavoastră spun multe. Sunt vechi şi totuşi noi – nu prea vă deplasaţi pe jos, domnule doctor. În Timişoara vă folosiţi maşina personală.

— Sunteţi sigur că sunt din Timişoara?

— Da – alura dumneavoastră decentă,

aerul snob… Interlocutorul se arătă

contrariat.

— Da, snob, accentuă vorbăreţul, calmul dumneavoastră, plus că nu sunteţi încărcat cu pachete. Un provincial din orice oraş de pe traseul ăsta îşi face o aprovizionare serioasă când vine prin Bucureşti, un timişorean însă…

— Spuneaţi însă că sunt doctor…, insistă călătorul să clarifice deducţia.

— Şi nu sunteţi? Aseară aţi fost prezentat la tv într-o emisiune de ştiinţă. Sau greşesc?

— Nu, râse călătorul, aveţi dreptate, trebuia să-mi dau seama…

— V-o ghicit şi pe dumneavoastră! Hă, hă! Auziţi? Da’ pi mini mă ghiciţi? interveni din nou al treilea călător.

— Matale eşti din Paşcani.

— Hi, di unde ştii? se miră el.

— Eşti moldovean, asta o vede oricine, ai un aer obosit, semn că ai călătorit mult, deci vii mai din nord, dar nu dintr-un oraş mare pentru că ai alură de provincial. Ca meserie, probabil că eşti portar sau…

— Îhî, cum oi ghicit?

— Păi îţi merg ochii, explică vorbăreţul. Măsori fiecare persoană din cap până- n picioare şi cauţi să-ţi întipăreşti bine în minte figurile. Deformaţie profesională… Să zic eu că mergi… la Severin? La rude?

— Io-te-te, dom’le, că o ştiut şi undi

mierg! Di undi? Călătorul numărul cinci,

un tinerel pletos, interveni:

— O să spună că v-aţi descălţat, semn că mergeţi mai departe; iar după undiţe probabil că e vorba de un oraş-port şi după bagaje şi damigeană că mergeţi la rude, nu?

— Corect, confirmă vorbăreţul. Iată ce se cheamă un ochi bun format pesemne la Arte plastice, unde eşti student. Mă înşel?

— Nu vă înşelaţi. M-aţi recunoscut după şevalet.

— Din Timişoara, nu? Neamţ.

— Da, iar asta o poate deduce oricine – şi după accent şi după faptul că sunt
prea blond, râse studentul.

Constructorul surâse, pe un ton provocator:

— V-au mai rămas doi

„pacienţi”. Vorbăreţul

zâmbi şi el:

— Nu râdeţi, pot da consultaţii oricui. Dumneata de-acolo! Da, da, dumneata
cu pălărie. Faci naveta.

— Păi da, sunt din…

— Din Videle, nu? Dumneavoastră, ăştia, navetiştii, aveţi o alură specială. Şi văd că aveţi şi o plasă cu roşii. Frumoase roşii… Sunteţi vânzător pe la vreun aprozar din Capitală, nu-i

aşa? Se vede după mâini.

— Da, confirmă omul, dezvelind o dantură de metal.

În Militari... Vorbăreţul se întoarse spre călătorul

venit cu întârziere.

— Iar dumneata... De ce tresari? Eşti foarte nervos. Ai comis o infracţiune, cumva?

— Nu… n-nu…, se bâlbâi el.

— Îmi pare rău pentru divorţ…, coborî puţin glasul vorbăreţul.

— C-ce? De unde ştiţi? sări călătorul.

— Cât am vorbit cu ceilalţi, v-aţi privit tot timpul degetul care mai poartă urma verighetei.

— Of! se dezumflă celălalt, extenuat.

— Aţi iubit-o mult? îl întrebă vorbăreţul, aproape şoptit.

— Nu eu am dat divorţul.

— Sus fruntea! Nu-i un capăt de drum. Poate că e mai bine că divorţul s-a pronunţat aici, decât în oraşul dumneavoastră – Craiova.

— Credeţi să sunt din Craiova? întrebă mai mult retoric călătorul.

— Da, altfel n-aţi fi fugit atât ca să prindeţi trenul. Următorul spre Craiova este tocmai la noapte.

Călătorul confirmă, mut.

— Copiii or să se bucure că le-aţi luat atâtea daruri! îl consolă vorbăreţul, arătând spre bagajele puse alandala în plase, astfel încât un gât de girafă-jucărie îşi iţea capul dintr-o cutie.

— Ei trebuie să fie fericiţi, suspină călătorul.

De pe culoar se auzi vocea controlorului. Călătorul divorţat se ridică în pripă şi ieşi din compartiment.

— N-a avut timp să-şi ia bilet, surâse vorbăreţul. De aceea era nervos. Acum mituieşte naşul.

Urmă un moment de tăcere, în care se auzi doar zgomotul

roţilor. Dar toate privirile erau pe ghicitor.

Studentul sparse gheaţa punând întrebarea care le stătea tuturor pe limbă:

— Dar dumneavoastră cine sunteţi? Cu capacitatea de analiză pe care o aveţi ar trebui să fiţi într-o funcţie înaltă. Ca să nu zic un grad înalt, zise şi făcu cu

ochiul.

Vorbăreţul zâmbi.

— Ce să vă spun? Tot acest talent al meu mi-a dăunat. Am fost îndepărtat din trei locuri de muncă pe motiv că şefii nu puteau să ţină niciun secret departe de mine. Soţia m-a părăsit cu mult timp în urmă, ştiind că îi „citisem” simpatia excesivă pentru prietenul meu cel mai bun. O vreme m-am retras la ţară şi am stat izolat. Analizam natura – plantele, gâzele, vremea – şi reuşisem să fac prognoze agricole de mare precizie. I-am salvat în câteva rânduri pe cei de la CAP-ul din zonă. Apoi, pesemne că vestea s-a răspândit, căci au venit nişte tovarăşi de la oraş şi mi-au propus să lucrez într-o instituţie de statistică – un nume complicat. Acolo se făceau analize pe eşantioane sociale mari şi diverse prognoze. Pentru că eram cel mai bun, mi s-a dat să analizez complicate aspecte politice, naţionale şi internaţionale, iar concluzia mea pentru viitor nu i-a mulţumit defel.

De pe coridor se auzi un dialog aprins, iar vorbăreţul îşi ciuli urechile.

— Cred însă că nu trebuia să vă spun asta…

— Deci, dumneata afirmi că poţi prognoza viitorul? întrebă doctorul.

— Nu, scutură vorbăreţul din cap, vădit încurcat. Eu îl citesc pe baza detaliilor
din prezent.

Călătorii se priviră nedumeriţi.

— E chiar interesant ce afirmi, îndrăzni constructorul. Spune-ne ceva ce se va petrece în viitorul apropiat.

Vorbăreţul părea acum foarte surexcitat.

— În viitorul foarte apropiat, doi îngeri cu aripi albe vor poposi în acest compartiment, va avea loc un accident mortal, iar trenul se va opri în exact trei minute.

În mod neaşteptat, după ce rosti ultimele cuvinte, se ridică brusc şi ieşi repede din compartiment, lăsându-i pe ceilalţi stupefiaţi.

— Ce-a vrut să spună? întrebă studentul. După analiza uimitoare pe care ne-a făcut-o mai înainte, acum, dintr-o dată, totul a sunat foarte fantezist!

— Ce accident? întrebă mai mult ca pentru sine doctorul. Vom avea un accident feroviar?

— O glumit, măi, n-aţi înţeles? râse moldoveanul.

Gălăgia se înteţi pe coridor, iar în compartiment năvăliră deodată doi indivizi vânjoşi, îmbrăcaţi în costume albe, medicale, urmaţi de controlor, de doi miliţieni şi de călătorul divorţat.

— Unde este nebunul? întrebă cel din urmă repede, din uşă.

— Ce nebun? răspunse constructorul.

— Cel care ne citea existenţele.

— Nebun? Doamni, iartă-mă! exclamă moldoveanul.

— A ieşit acum, dar... spuse studentul.

Infirmierii, controlorul şi miliţienii părăsiră grăbiţi compartimentul, fără a aştepta sfârşitul frazei. Călătorii se ridicară să-i urmărească cu privirea, dar, după un şuier puternic al locomotivei, trenul se opri cu o smucitură care-i aruncă din nou pe banchete.

Călătorul divorţat apăru iar:

— Ce grozăvie! Omul ăla... S-a aruncat din tren!

Iar în timp ce toţi se îngrămădeau să vadă ceva pe fereastra compartimentului, studentul zise mai mult ca pentru sine:

— Oare ce viitor nu le-a convenit tovarăşilor?

Sunt un simplu reporter de teren, mereu trimis în tranșee, la propriu ori la figurat. Uneori trebuie să-mi vâr mâinile până la coate în grămezile urât

mirositoare ale străzii, ale lumii, ale vieții în general și să scot de-acolo, hai nu mărgăritare și safire, dar măcar ceva de citit în tramvai. Un subiect, o idee, un caz… Cum spunea legendarul poet Furnea, ”stau singur cu foamea și foamea mă învață diverse șmecherii…”

Iată însă că m-am luat cu gândurile și tare mi-e teamă c-am greșit adresa.
Adresa la care m-au expediat de
data asta.

Să fie ceea ce mi se așterne privirii un sâmbure de maidan, așteptând zadarnic prilejul de-a încolți și crește? Să fie o stradă părăsită? Nu văd pe nimeni pertinent prin preajmă, așa încât fac semn unui maidanez bătrân, care tocmai trecea pe-acolo cu un aer visător. Să tot aibă vreo treizeci de ani, o vârstă imposibilă la câini. Dar ca și mine, e și el, pesemne, un soi de lup printre maidanezi. Parcă s-ar mira puțin că-i cunosc graiul, dar e atât de blazat încât nimic nu-i mai dă frisoane… Îl întreb unde mă aflu.

— Cum unde? Tot ce vezi aci, a fost mai demult mahalaua noastră.

— Cum îi zicea?

— Sebastian. Se întindea încolo până la plopii ăia, din marginea fabricii, iar
dincolo până la blocuri. Nu era prea mare, domne,
da’ era unită.

Și, spre disperarea mea, se dezlănțuie:

— Când au început investitorii să radă toate casele, să facă blocuri boierești, rezidențe, și circul foamei, știți dumneavoastră, o piață din alea cu acoperiș, într- o săptămână, da’ ce zic eu într-o săptămână, în trei zile au venit buldozerele şi escavatoarele. Am mușcat și eu vreo doi investitori.

Iar oamenii de pe-aici, care ne mai dădeau câte-o strachină de lături… I-a păcălit la exproprieri. Care-a apucat să-şi ia

lucrurile le-a dus pe unde-și găsise să stea. Care erau plecaţi, le-au scos ăștia – autoritățile și badigarzii, lucrurile pe stradă, să vină să le ia. Nu s-a furat un capăt de aţă, că le-au păzit oamenii de pază și noi, maidanezii. Doar ce le-am mai pișat un pic, le-a mai plouat...

S-a ras casă după casă, stradă după stradă şi unde se rădea imediat începea să facă măsurători şi să sape la fundaţie pentru un bloc nou. Ori un mall, din alea. Strada noastră avusese treizeci de case. Cinșpe pe-o parte, cinșpe pe cealaltă. Au intrat cu demolările din două capete, să termine treaba mai repede, că era ultima stradă. În octombrie s-a ajuns la cinci case, trei pe-o parte, două pe-ailaltă.

Pe urmă nu ştiu ce s-a-ntâmplat, s-a stricat vremea, s-a schimbat graficul de lucrări, n-au mai fost bani, nu ştiu. A zis de la primărie că să oprească, să termine de dărâmat la primăvară. Dar nu s-a mai dărâmat nimic. Au rămas cinci case-n picioare. Oamenii au recuperat din moloz tablițele cu numele străzii și le-am pus pe ziduri. Asta e strada noastră acum…

— Ce stradă, băi băiete? De douăzeci de metri lungime?

— Da' uite cât e de lată! Când ieşeau supraviețuitorii seara la poartă, fiecare, era cam înfricoşător, da' de zece ani încoace ne-am obişnuit. Mai întâi n-au avut de nici unele, vă daţi seama, că demolarea oprindu-se în ultima clipă tăiase tot – lumina, apa. Noroc că oamenii mai aveau prin curţi, de demult, puţuri, iar gaz nici nu existase. S-au descurcat cu lampa.

Pe urmă le-a tras un şantierist, de la stâlp, un fir pe șpagă şi le-a băgat lumină. Cum le-a băgat lumină, cum au venit alții, să debranşeze. Apoi i-au lăsat, dar i-au băgat la plată. Când ne uitam într-un capăt şi-n celălalt, se vedea numai noapte, numai întuneric, ca şi cum o bucată din strada noastră de odinioară a fost tăiată cu un topor uriaş şi dusă în deşertul Sahara. Aţi citit despre deşertul Sahara, nu?

— Am citit, da, mai demult…

— Aşa, ei, unde-i întuneric e şi cam răcoare. La-nceput, când nu era lumină, stătea fiecare în faţa porţii şi vedeam doar jarul de la ţigări. După el ştiam că ei sunt acolo. Şi nici jarul nu e de bază la estimari corecte, că trei fumează şi-al patrulea e nefumător. Mai vorbește unul cu altul, dar, cum v-am spus, strada e foarte lată, cum e modern acum, doar că a noastră a fost lată dintotdeauna şi trebuie să ţipe oamenii ca să se-audă. Vă dați seama, se făcea și ecou, se speriau și câinii și începeau să latre. Ei țipă, noi lătrăm…

— Sunteți mai mulți câini?

— Titulari, cu domiciliu stabil, nu, da' când au prins de veste toţi maidanezii de prin cartierele de blocuri, scăpați din

demolări, c-a mai rămas un petic de mahala aici, se strâng măcar de două ori pe săptămână, treizeci-patruzeci. Îi chinuie aducerea aminte, ori vin ca la staţiune balneoclimaterică, nu ştiu.

— Poate fug de hingheri.

— Vorba dumneavoastră.

— Zici că trei oameni fumează şi unul e nefumător. Asta face patru bărbaţi. Dar văd cinci case.

— Acolo unde-i gardul cu beton nu mai stă nimeni, au plecat. Stăteau nişte ţigani acolo, nişte amărâţi. A fost o daraveră nenorocită. Staţi puţin, să mă duc şi eu într-un loc. N-aveţi nevoie?

— Deocamdată nu, mulțumesc.

Se duce, se rezolvă, iar la întoarcere îmi relatează daravera nenorocită.

— Aici, în mahalaua noastră, majoritatea au fost români şi numai câteva familii de romi, cum le zice acuma, trei sau patru. Pe strada asta erau şi mai puţini, o familie, acolo, la gardul cu betoane. Mulţi plozi, cine să le mai ţină socoteala, şase, şapte. Se jucau de-a valma cu toţi copiii din mahala, nu se uita nimeni că ăla e mai alb, că ăla e mai negru. Păi când se tăvăleau prin praf, era unul mai negru ca altul.

Cum vă spun, se jucau la grămadă. Numai unul, Floricel, era căpos şi lua bătaie mereu, că era al dracu’ și orice se-ntâmpla el era contra. Vorbea ne-ntrebat, le strica ăstorlalţi jucărelele, ce ştiu eu, de-ale lor, astea... E, şi copiii se-nvăţaseră, de câte ori îl prindeau pe Floricel ăsta se puneau toţi pe el cu bătaia. Era ciuca bătăilor.

După casa cu gardul de betoane, nu mai e acum că s-a demolat, în altă casă, stătea un șofer șomer, cu nevasta şi fetiţa lor, Oltița. E, Oltița asta, n-am văzut aşa ceva, mereu sărea să-l scoată pe Floricel din pumnii ălorlalţi, îl scotea și-l ştergea de muci, să mă scuzaţi. Şi ăsta răbda, că erau de-o seamă. Azi aşa, mâine-aşa... Oltița murea cu ăilalţi de gât de câte ori vedea că se iau de el. I-era drag, sau că erau vecini, nu ştiu. Da’ ceilalţi copii au început să-l lase-n pace, că le era frică de fată, şi cu timpul parcă a mai lăsat şi Floricel ciocu‘ mic şi l-au primit să se joace cu ei.

Ultimii i-au dărâmat pe-ai lui șoferul șomerul. A plecat la

bloc, nu departe de- aici, se şi vede blocul lor. Romii au rămas aici, ultima familie, că restul mahalalei se dărâmase. Și Floricel ăsta nu trecea seară să nu se ducă la blocuri, după fata aia, să vorbească cu ea, că aveau acum şaişpe-şapteşpe ani amândoi şi discutau altele, ştiu eu?

Aci, în mahala, v-am spus, era toţi români şi doar câteva familii de ţigani.

Acolo, la blocuri, era invers. Nu ştiu cum s-a nimerit în cartierul ăla al lor, că erau numai câteva familii de români. Printre care şi șoferul șomerul nostru, cu nevastă- sa şi cu fata lor, Oltița. În rest, mamă-mamă… Când se făcea seară ieşeau bandele să se-ncaiere, să ia puterea, că după blocuri e plin de mafii, domnu' reporter, nu e ca la curte.

— La curte e altceva…

— Vorba dumneavoastră. E, şi Floricel ăsta, dacă tot se ducea pe-acolo să vorbească cu Oltița șoferului șomer, şi era şi-al dracu', a tot băgat de seamă cum e treaba prin cartier, la blocuri. Că nu era nici prost, uitai să vă zic. Și n-a trecut mult şi-a ajuns şef acolo, într-o bandă, sau adjunct, ştiu eu ce-o fi ajuns, că venea
mă-sa pe la noi seara, la poartă, şi plângea că băiatul nu mai ajunge nopţile pe-
acasă şi s-a-nhăitat cu criminalii. Eh… Uite că s-a dat drumul la lumină.

— Stradă mică, dar aveţi trei stâlpi de iluminat!

— E lumină ca ziua, ştiţi că vin ăia de la Luxten şi schimbă becurile când se
ard
?

— Sunt profesioniști. Pentru ei, iluminatul stradal e sfânt, dacă au contract cu primăria, chiar dacă strada măsoară numai un metru.

— Haideți, că n-are un metru, domne, faceți dumneavoastră un spirit de glumă… (și dă din coadă)

Cum v-am spus, Floricel ăsta ajunsese şef de bandă pe-acolo pe la blocuri şi le era cam frică la toţi de el. Dar odată, doi băieţi, cred că chiar de la el din anturaj, ştiu eu, au prins-o pe Oltița într-o seară, pe-o alee, şi-au luat-o cu japca, domne. Au luat-o cu japca. Au dus-o într-o garsonieră, acolo, şi i-au făcut felul.

Când a auzit Floricel, s-a indispus. Vă daţi seama, ţinea minte de când era mic
şi-i lua aia partea şi-i ştergea mucii... Şef-şef, dar pân-aici. S-a dus şi i-a luat pe aia doi la omor, să-i omoare. Aşa era de indispus. E, şi ăia l-a tăiat, l-au băgat în groapă.

— L-au omorât?

— Păi cum? Da’ știți ceva? Câteodată, când mai sunt variații de tensiune (oamenii de-aici nu se pricep, da’ eu sunt maidanez umblat prin multe mahalale cu iluminat) felinarele fac un fel de proiecție în frunzișul plopilor de la margine.

Și când bate vântul umbrele parcă sunt două fețe, Oltița și Floricel, din profil. Da’ n-apucă niciodată să se pupe, că sunt în plopi diferiți. Apropiați, însă diferiți. Sunt doar așa, ca două constelații mici...

Maidanezi, oameni, toți vrem constelații...

— Şi cu fata ce s-a ales?

— Nu mai ştiu de ea, au dus-o la doctor, şi-a luat serviciu, s-a măritat, nu mai ştiu. Ne mai zicea mă-sa lu’ Floricel noutăți, când trăia el și venea acasă, o dată la câteva nopți și-i mai povestea. Da’ pe urmă s-au dus, că i-a chemat la morgă să-l vadă şi nu s-au mai întors. A venit un camion într-o seară, a-ncărcat toate boarfele
şi-a plecat la
blocuri.

Uite-aşa, o casă de pe strada noastră a rămas goală...

Narcisa Stoica - Dreptatea împărţită la doi

Autobuzul înainta cu greu printre hârtoapele şi pietroaiele răspândite haotic pe drumul nepietruit care şerpuia larg printre coline acoperite de praf roşiatic şi copaci pe jumătate uscaţi. De vină nu era doar calitatea foarte slabă a carosabilului, ci şi atenţia distributivă a şoferului. De fapt, lipsa acesteia. În timp ce conducea, el se încăpăţâna, ca mulţi alţi şoferi profesionişti, să creadă că poate finaliza şi alte activităţi de mare fineţe, precum frecatul ness-ului şi scrumat, concomitent cu mutarea frecvenţelor la radio. În acel moment, X şi Y, singurii pasageri din vehicul
, au început să se îngrijoreze când şoferul menţionat, un flăcău

bine construit şi foarte îndemânatic de la natură, a dat semne că intenţionează să răsfoiască şi o revistă, ce trata, fără îndoială, probleme legate de dezvoltarea capacităţilor psihomotorii la conducătorii auto.

Atunci Y a înţeles că trebuie să preia iniţiativa pentru a-l determina să-şi fixeze privirea pe drumul dinaintea maşinii. Aşa că s-a apropiat de el şi a început să-l chestioneze: cât mai aveau până la destinaţie, ce fel de oraş este acela şi alte asemenea întrebări, care l-au făcut pe cel din faţa volanului să înceapă o

conversaţie foarte interesantă, cel puţin pentru X.

— Este un oraş recunoscut pentru calitatea locuitorilor săi, atestat şi de acordarea premiului pentru cei mai responsabili cetăţeni din zonă.

— N-am mai auzit despre premiul acesta, spuse neîncrezător Y. De când e înfiinţat şi cine îl organizează?

— Păi e un premiu nou, abia la prima ediţie. A apărut la iniţiativa Consiliului local din oraşul în care o să ajungem în curând şi până acum a avut un succes extraordinar. În urma lui, chiar a crescut nivelul de implicare a cetăţenilor în problemele de mediu şi în cele comunitare. Eu am o satisfacţie deosebită, deoarece este un premiu la înfiinţarea căruia a contribuit şi viitorul meu socru.

— O, da? întrebă X cu interes. Te însori curând?

— Păi, eu sper să mă căsătoresc chiar mâine. Uraţi-mi noroc. Dacă părinţii ei sunt de acord, nu mai aştept deloc, facem o petrecere imediat. Sunteţi invitaţii mei.

— Mult noroc, spuse X, care avea un interes deosebit pentru resorturile care stau la baza căsătoriei dintre doi oameni. Povesteşte-ne despre aleasa ta, cum ai cerut-o…

— De ce atâta grabă cu petrecerea? îi ţinu isonul şi Y, pe care subiectul îl lăsa absolut rece, dar observase că şoferul, acum că avea cu cine vorbi, se concentra mai mult asupra condusului.

— Păi, e o poveste mai complicată, iar reuşita e, cum se zice, pe muchie de cuţit. Nu sunt prea mândru de ce a trebuit să fac pentru a ajunge aici, dar ce nu face omul îndrăgostit pentru a trăi alături de perechea sa. Scopul scuză mijloacele, nu?

X, foarte mulţumit de perspectiva unei intrigi interesante, ce avea să mai rupă din monotonia călătoriei, era întru totul de acord. Îl încurajă să continue, precizând că ei erau ultimii care să critice pe cineva că vrea să atingă un vis ce-i dă sens

existenţei.

— Ne-am cunoscut la serviciu. Ea a făcut suportabile curse lungi şi plicticoase ca aceasta, ea m-a ţinut treaz nopţile când îmi venea să-mi uit capul pe volan de oboseală, ea mi-a dat speranţă când rămâneam împotmolit pe vre-un drum nemarcat şi service-ul nu mai venea… Este dispecer la firma noastră de transport

şi are cea mai frumoasă voce din câte am auzit vreodată. Cu mult înainte să ne vedem pentru prima oară am ştiut că ea este perechea mea, căci o cunoşteam şi mă ştia, cu bune şi cu rele din discuţiile interminabile pe care le-am purtat regulat mai mult de 2 ani. Am întâlnit-o abia acum o săptămână, la petrecerea companiei, şi pot spune că înfăţişarea ei nu a făcut decât să-mi confirme ceea ce ştiam deja, în sufletul meu: este femeia vieţii mele şi aş fi un prost să o las altuia. Aşa că, m-am hotărât să mă aşez la casa mea. I-am spus-o şi ei, înainte să iau cursa asta, şi mi-a uns inima cu miere când a recunoscut că se gândea la fel.

Un singur lucru îmi mai rămăsese de făcut, un schimb de tură şi iată că alerg, cu 50 la oră, să-mi găsesc fericirea.

— Tot ce ai spus până acum, nu face decât să-mi întărească părerea că eşti un băiat de toată isprava, care merită să fie fericit, spuse X, cumva dezamăgit. Dar unde e partea cu mijloace scuzate de scop de care ziceai mai devreme?

— Mda, chestia e că, pentru a ne căsători, trebuie să fie de acord şi părinţii ei. Care sunt nişte persoane cu principii, mai ales tatăl ei. Unul din principiile după care se ghidează este că „pentru a prospera, trebuie să stai lângă cei prosperi", sau că „ban la ban şi păduche la păduche trage"… completaţi voi. Şi el a lucrat tot în domeniul transporturilor (dar de marfă, domeniu mult mai bine plătit), aşa că nu poate să aibă o părere prea bună despre salariul meu. Nu sunt sigur că îşi va da fata cu dragă inimă unui coate-goale, chiar dacă o iubeşte. Dar nici eu, nici ea, nu am vrut să-i supărăm pe părinţii aflaţi la bătrâneţe, aşa că am hotărât să pretind că sunt altcineva… un om de succes, ca şeful meu, care are un salariu chiar mai mare decât un şef de curse de tir. Pentru asta, nu doar că voi minţi cu privire la identitatea mea, dar i-am şi furat şefului fluturaşul de salariu, în caz că vine ocazia să probez ce venituri am. După cum vedeţi, abia aştept să ajung la fată acasă, dar, totodată, mi-e groază să-i mint din prima părinţii.

— Ea este de acord cu abordarea asta?

— Păi sigur, că doar ea mi-a sugerat să procedez aşa. Vom găsi o modalitate să reparăm minciuna după ce ne căsătorim. Ştiţi ceva, acum că aţi aflat toată povestea, nu vreţi să mergeţi cu mine, să mă ajutaţi, în caz că îmi pune vreo întrebare şi mă fâstâcesc. E prima oară când fac aşa ceva şi sunt foarte emoţionat.

— Cum să nu, spuse X, sunt foarte curios de cum o să decurgă întâlnirea.

Y, care nu vedea în toată afacerea decât o posibilă încurcătură, nu prea era de

acord să se implice. A încercat să-i atragă atenţia prietenului său că au o treabă de rezolvat la destinaţie şi s-ar putea să nu aibă timp de divagaţii, dar nu a fost chip să-i schimbe decizia. Aşa că a rămas cum a vrut X.

După terminarea discuţiei, şoferul parcă avea mai multă tragere de inimă la condus, aşa că a băgat în viteza a cincea, ajungând mai repede cu trei ore decât era programat. Evident că nu-i aştepta nimeni în staţie. Situaţia era perfectă, aşa că Y nu s-a putut împotrivi invitaţiei de a-i face o vizită la domiciliu dispeceriţei de autobuz.

Şoferul, care dorea, desigur, să-şi impresioneze viitorii socri, a îmbrăcat un costum foarte şic, din trei piese plus cravată, pantofi bine lustruiţi şi ciorapi noi. De asemenea, ca un băiat binecrescut, a cumpărat trei sticle din cel mai bun gin, în caz că se întindeau la vorbă, şi două buchete de garoafe, identice, să nu existe discuţii între mamă şi fiică. Pe drum, şi-a instruit însoţitorii să se dea drept verişorii lui, postură care l-a măgulit peste măsură pe X, şi, în scurt timp, au ciocănit la uşa unei case înstărite, cu o curte mare, unde păştea liniştită o capră grasă, cu o blană lungă şi frumos colorată, roşiatic, cu doi iezi pe măsură. Animale atât de frumoase nu mai văzuseră de mult, aşa că, atunci când s-a deschis uşa, cei trei încă aveau privirile îndreptate spre ele. Dispeceriţa, o fată voinică, un pic obeză chiar, radia de fericire când l-a zărit pe şoferul de autobuz. După ce a făcut cunoştinţă cu însoţitorii acestuia, i-a invitat pe toţi trei în camera de zi, unde viitorii socrii, îmbrăcaţi la 4 ace, îşi beau cafeaua.

Încă din primul moment şoferul s-a fâstâcit şi nu a reuşit să îngaime decât un bună ziua tremurat, aşa că a rămas în sarcina lui X să facă oficiile de vorbitor în numele ginerelui. S-a achitat cu brio de această sarcină şi chiar a reuşit să aducă discuţie în aşa fel încât să prezinte şi fluturaşul de salariu, atât de important pentru desfăşurarea optimă a viitoarei căsnicii. Totul era perfect, darurile generoase fuseseră acceptate, ginerele părea că făcuse o impresie plăcută, dar socrii păreau un pic crispaţi la ideea organizării unei nunţi într-un timp atât de

scurt.

X, ştiind motivul grabei şoferului – teama de a nu-i fi descoperită acoperirea – , a insistat cu delicateţe asupra subiectului reuşind să-i facă pe cei doi viitori socri să-şi deschidă inimile.

— Ne onorează nespus propunerea vărului tău, domnule X, dar acum nu ne stă capul la organizarea unei petreceri de nuntă. Suntem în mijlocului unui proces, de care depinde, de ce să n-o spunem, capacitatea financiară a familiei de a suporta

cheltuielile presupuse de un astfel de eveniment.

Y, care nu se gândea decât la întâlnirea pe care urmau să o aibă cu reprezentanţii oraşului în mai puţin de 2 ore, ceru, din politeţe, lămuriri asupra subiectului. Atât i-a trebuit tatălui fetei, care se lansă într-o tiradă împotriva vecinului lor, pe care îl acuză de minciună, şarlatanie, impostură, încercare de manipulare a legilor şi legiuitorului, încălcarea proprietăţii, provocare de daune materiale şi psihice, fals în declaraţii şi furt. Toate aceste cuvinte grele păreau să lovească direct în sărmanul şofer, care îşi pierdea culoarea din obraji cu fiecare minut ce trecea. După ce s-a mai răcorit un pic, viitorul socru a le-a explicat mai pe înţeles:

— Aţi văzut capra şi iezii din curte? Sunt mândria şi bogăţia mea, în special capra adultă, care este dintr-o rasă renumită de caprine, Kiko. De origine din Noua Zeelandă, unde s-a format din încrucişarea caprelor sălbatice cu rasele Nubiana, Toggenburgh şi Saanen, este un animal cu greutate corporală mare, cu osatură largă, ţapii având între 50 şi 75 kg. Ajunge precoce la maturitate, fără a fi nevoie de hrănire stimulativă. Abia am reuşit să o aduc cu mine din ultima cursă, înainte să mă pensionez. Nimeni din ţară nu are o capră din aceeaşi rasă, de aceea îmi aduce câştiguri bune când îi vând iezii. Nu o montez decât cu ţapi cu pedigriu, din rase compatibile. După cum aţi observat, şi în prezent are doi iezi, dar nu pot să îi scot pe piaţă până nu se termină procesul cu vecinul de care vă spuneam. Încă de când au fost fătaţi ne judecăm pentru a hotărî cui i se cuvin de drept.

— De ce? Reuşi să strecoare o

vorbă şi Y. Soacra interveni şi ea,

indignată:

— Păi, cu ceva timp în urmă, într-un week-end mai exact, am plecat într-o vizită la nişte prieteni de familie. Lăsasem capra să pască liniştită, dar când ne-am întors, am găsit-o cu ţapul vecinului, care sărise şanţul din spatele curţii, pe care tot noi l-

am săpat, căci vecinul a zis că are probleme cu coloana, dar n-are bani să facem un gard. Se pare că am ajuns prea târziu, căci câteva luni după, căpriţa noastră a fătat doi iezi, vecinul somându-ne, fără nicio ruşine, să îi dăm lui, pe motiv că ţapul său a avut o contribuţie definitorie la aducerea acestora pe lume.

— Mai bine le dau drumul pe câmp, decât să-i dau lui ceva, dar, între timp ne- a chemat la tribunal. Ne judecăm de 3 luni cu el şi azi e ultima înfăţişare. E o corupţie de nu vă imaginaţi. Am strămutat procesul de mai multe ori, dar el are

avocaţii şi judecătorii lui. Nu ştiu cum o putem scoate la cap, mai ales că până acum am cheltuit cu avocaţii mai mult decât fac toate cele 3 caprine. Dar tot nu mă las, chit că intru la puşcărie. Dacă îi dau câştig de cauză lui, îi otrăvesc ţapul şi caprelor mele le dau drumul pe câmp. N-o să mai am nimic, dar nici el nu o să aibă parte de animalele mele.

— Nu mai vorbi aşa, avem o nuntă de făcut, spuse soacra înfiorată de perspectivă.

Exact atunci, până nu începea o nouă serie de injurii la adresa vecinului neobrăzat, a găsit Y de cuviinţă să-i amintească lui X că e timpul să plece. Şoferul, care pe tot parcursul discuţiei îi făcuse ochi dulci dispeceriţei, s-a scuzat faţă de viitorii socri şi a promis că, după ce îşi conduce verişorii la treaba lor, va veni să- i transporte la tribunal cu autobuzul.

În continuare, cei doi cyborgi au ajuns în timp util în staţie, unde îi aşteptau câţiva oficiali acri, ce i-au condus fără prea mare pompă în clădirea tribunalului. Preşedintele instituţiei i-a informat scurt că încercarea la care vor fi supuşi în oraşul lor constă într-o arbitrare a unui proces ce a provocat nenumărate controverse în magistratura locală. Fiind neutri de caz, s-a considerat că vor fi cei mai capabili să discearnă adevărul de minciună şi să decidă cine are dreptate. Li s-a prezentat de îndată rechizitoriul şi toate celelalte documente de la dosarul caprei cu doi iezi, apoi au fost lăsaţi să analizeze în linişte speţa şi să se pregătească pentru proces.

Rămaşi singuri, Y a şi început cu reproşurile:

— Ia spune X, cum ţi se pare, ca doi oameni care toată dimineaţa au spus numai minciuni, să împartă dreptatea după-amiaza? Vezi în ce poziţie ne-ai pus cu încăpăţânarea ta? Ai vrut să-i faci un bine şoferului şi acum, dacă nu dai o decizie în favoarea socrului său, nu doar că-i amâni nunta, dar s-ar putea să nu mai aibă deloc de parte de ea. Ţi-am spus încă din primul moment că e o idee proastă.

— În primul rând că n-am greşit cu nimic. Ce e aşa rău să

încerci să ajuţi un om aflat la nevoie. În plus, experienţa ne-a dat ocazia să ne lărgim cunoştinţele. Cum altfel ai fi ştiut ce înseamnă adevărul? Şi ai fi un bun judecător dacă tu n-ai minţit niciodată? Nu degeaba binele există doar în opoziţie cu răul, albul în opoziţie cu negru şi tot aşa. Ai uitat că cei mai mari sfinţi vin din rândul păcătoşilor, aşa cum şi cei mai corupţi se găsesc între cei care luptă împotriva

corupţiei?

— Astea sunt doar sofisme, să te văd cum rezolvi tu cazul de faţă şi ce verdict o să dai.

— Atunci lasă-mă să mă pregătesc în linişte. Nu îţi voi cere sfatul deloc şi ai să vezi că voi fi corect, drept şi cinstit. Şi chiar nu am minţit când i-a promis şoferului nostru că-l ajut să îşi găsească fericirea.

Acestea fiind zise, Y n-a mai scos un cuvânt până când i-a chemat aprodul în sala de judecată, unde, aşezaţi în primul rând, le zâmbeau şoferul, dispeceriţa şi familia ei, toţi patru încrezători că norocul s-a întors şi către ei. Y se întreba în sinea lui cum o să rezolve X situaţia, dar pe faţa lui nu se citea nicio încordare.

Amândoi cyborgii s-au aşezat în mijlocul prezidiului şi au cerut să înceapă procesul, care a fost foarte tensionat pe tot parcursul celor 3 ore cât a durat. Diverşi martori au prezentat relaţia dintre familiile vecine, stăpânii celor două animale implicate şi-au descris cu lux de amănunte caprinele, mai ales vecinul dispeceriţei, care nu mai contenea să-şi laude proprietatea.

— Ţapul meu e rasa Boer, originară din Africa de Sud şi ameliorată în Franţa. Rasa este recunoscută pentru calitatea deosebită a cărnii exemplarelor, greutatea corporală a ţapilor variind în jurul a 100 kg (caprele doar 80 kg), cu prolificitatea de 165-175%. În plus, tineretul ajunge la greutatea de 10-12 kg la vârsta de numai
30-35 zile.

Tatăl dispeceriţei, care îşi stăpânise cu greu nervii până atunci, a sfidat curtea prin strigătul involuntar care i-a ieşit pe gură, lucru nepermis, după cum se ştie, în faţa instanţei:

— Ia mai taci vecine, că tu şi dacă ai avea o cioară ai zice că-i porumbel.

Lui X i-a luat destul de mult să convingă aprozii, care vroiau

să se dezmorţească puţin, să nu-l scoată afară din sală pe sus, anunţând într-un sfârşit că a ajuns la un verdict. Rapiditatea cyborgului i-a amuţit pe toţi cei prezenţi. Rumoarea a încetat de îndată.

— Da, acum că am audiat toţi vecinii celor două părţi, am ajuns la o concluzie…

— Dar mai avem câţiva martori şi specialişti zootehnici, care sunt gata să-şi

expună punctul de vedere de specialişti în favoarea identificării adevărului,
interveni avocatul vecinului, înainte să fie dat afară.

Căci X se săturase până peste cap de acel individ care, pe tot parcursul procesului, nu făcuse decât să obiecteze la orice spusese tatăl dispeceriţei şi martorii acestuia şi, în plus, încercase să ameţească audienţa şi buna desfăşurare a procedurilor prin întrebările pe care le-a pus martorilor clientului său.

După ce a făcut ordine în sală, X s-a întors solemn către magistraţii tribunalului şi l-a întrebat direct, fără niciun ocoliş, pe preşedinte:

— Sunteţi de acord să acceptaţi judecata mea ca fiind valabilă, să consideraţi sentinţa pe care o voi da ca fiind definitivă şi irevocabilă? Ştiu că nu sunt magistrat, dar voi m-aţi pus să judec. Altfel, nu are niciun sens să mai îmi dau cu părerea.

— Da, suntem de acord cu orice hotărâre veţi lua. Aşa cum adevărul este întotdeauna unul singur şi rezolvarea corectă a acestei afaceri încurcate nu este decât una singură, adică cea hotărâtă în acest tribunal. Iar noi vom respecta decizia luată de dumneavoastră în cadrul acestui tribunal chiar dacă s-ar putea să nu fie cea corectă. În funcţie de sentinţa pe care o veţi da acum, vă vom judeca şi noi dreptul de a fi acceptaţi ca semănând cu oamenii. Căci, de greşiţi, vei demonstra că cyborgii nu ştiu să facă deosebire între adevăr şi minciună, bine sau rău.

Ignorând ameninţarea voalată din spatele preşedintelui tribunalului, căci altfel ar fi trebuit să roage aprozii să-l reţină pentru tentativă de obstrucţionare a actului de justiţie, X şi-a îndreptat atenţia către împricinaţi şi i-a întrebat acelaşi lucru, iar aceştia, neavând încotro (căci asta era ultima înfăţişare), au fost de acord să-i respecte hotărârea. Acelaşi răspuns l-a primit şi de la toţi cei prezenţi în sala de judecată.

Mulţumit de răspunsurile primite, X s-a aşezat mai drept în scaun şi a început să vorbească răspicat şi sever:

— În primul rând, stăpânul ţapului este vinovat că a refuzat să participe la construirea gardului, ceea ce i-a permis animalului său să sară în curtea vecinilor. Prin urmare, îl oblig să construiască gardul pe partea care cade în atribuţiile sale şi, de asemenea, să plătească vecinului contravaloarea lucrărilor de săpare a şanţului pe care acesta l-a realizat cu bună credinţă. Totodată, stăpânul ţapului va primi amenzi pentru următoarele încălcări ale legii: nesupravegherea animalului proprietate personală, violare de proprietate, producere de daunele în curtea

vecinului, precum şi pentru montă neconsimţită.

Stăpânul ţapului, negru de supărare, l-a întrerupt:

— De unde ştiţi că fecundarea nu a fost consimţită dacă n-aţi întrebat capra?
încercă el să fie ironic.

— A consimţit vecinul dumneavoastră să-i montaţi capra? Puteţi să-mi demonstraţi că amintita capră a acestuia a acceptat de bunăvoie şi nesilită de nimeni relaţia cu ţapul dumneavoastră? Nu, deci aşa rămâne, adăugă X de-a dreptul enervat de neobrăzarea acestuia.

În plus, din această relaţie forţată au rezultat şi 2 iezi nedoriţi, pe care stăpânul caprei se vede obligat să îi accepte şi să-i îngrijească. Vă condamn să le achitaţi toate cheltuielile de îngrijire, de la contravaloarea furajelor, până la taxele datorate autorităţilor satului ca impozit pe cap de animal, până în momentul când sunt trecuţi în proprietatea altcuiva, prin vânzare, sau proprietarul caprei obţine orice fel de venit în urma exploatării lor.

Stăpânul caprei jubila, în timp ce vecinul acestuia era în pragul leşinului. Abia
atunci s-a gândit X că lecţia a fost destul de aspră, aşa că mai îndulci puţin tonul:

— Prin autoritatea pe care mi-o conferă tribunalul, declar că aveţi totuşi dreptul şi obligaţia să cumpăraţi unul din iezi, dar la preţul unei capre mature. Doresc să dau un exemplu de bunăvoinţă oferindu-vă o reducere substanţială la amenzile pe care le aveţi de achitat, dacă sunteţi de acord să suportaţi cheltuielile de judecată ale vecinului căruia i-aţi adus atâtea prejudicii. Aş dori să nu vă mai faceţi vinovat de asemenea comportament în viitor. Gândiţi-vă de două ori înainte să vă mai lăsaţi implicaţi în astfel de fapte reprobabile. Oameni ca dumneavoastră ar putea să distrugă bunul renume al oraşului în care ne aflăm, adăugă X cu severitate.

Apoi se lansă într-un monolog extrem de lung şi elogios la adresa auditoriului, accentuând cu neruşinare pe faptul că locuitorii oraşului sunt nişte exemple între cetăţenii merituoşi de oriunde, calitate atestată şi de faptul că sunt posesori ai premiului pentru cea mai implicată comunitate.

Abia după ce se asigură că i-a convins absolut pe toţi de justeţea deciziei sale în acel proces, declară şedinţa încheiată şi, ca răsplată pentru răbdarea şi bunăvoinţa arătată judecăţii sale, invită pe toată lumea să participe, mai pe seară,

la nunta şoferului de autobuz cu fiica proprietarului caprei.

Evenimentul a fost un succes pe plan social şi a adus multă bucurie părinţilor miresei, fiindcă fusese plătită integral cu banii pe iada vândută forţat vecinului. Acesta din urmă, invitat şi el la eveniment, a încercat să mănânce şi să bea cât mai mult, dar tot nu reuşise, până să leşine de la atâta îmbuibare, nici să se apropie de valoare darului oferit, ca la orice nuntă normală, tinerilor căsătoriţi.

Aşadar, au chefuit până dimineaţă, când autobuzul, cu şoferul, cei doi cyborgi şi mireasa, a pornit împleticit spre următoarea destinaţie.